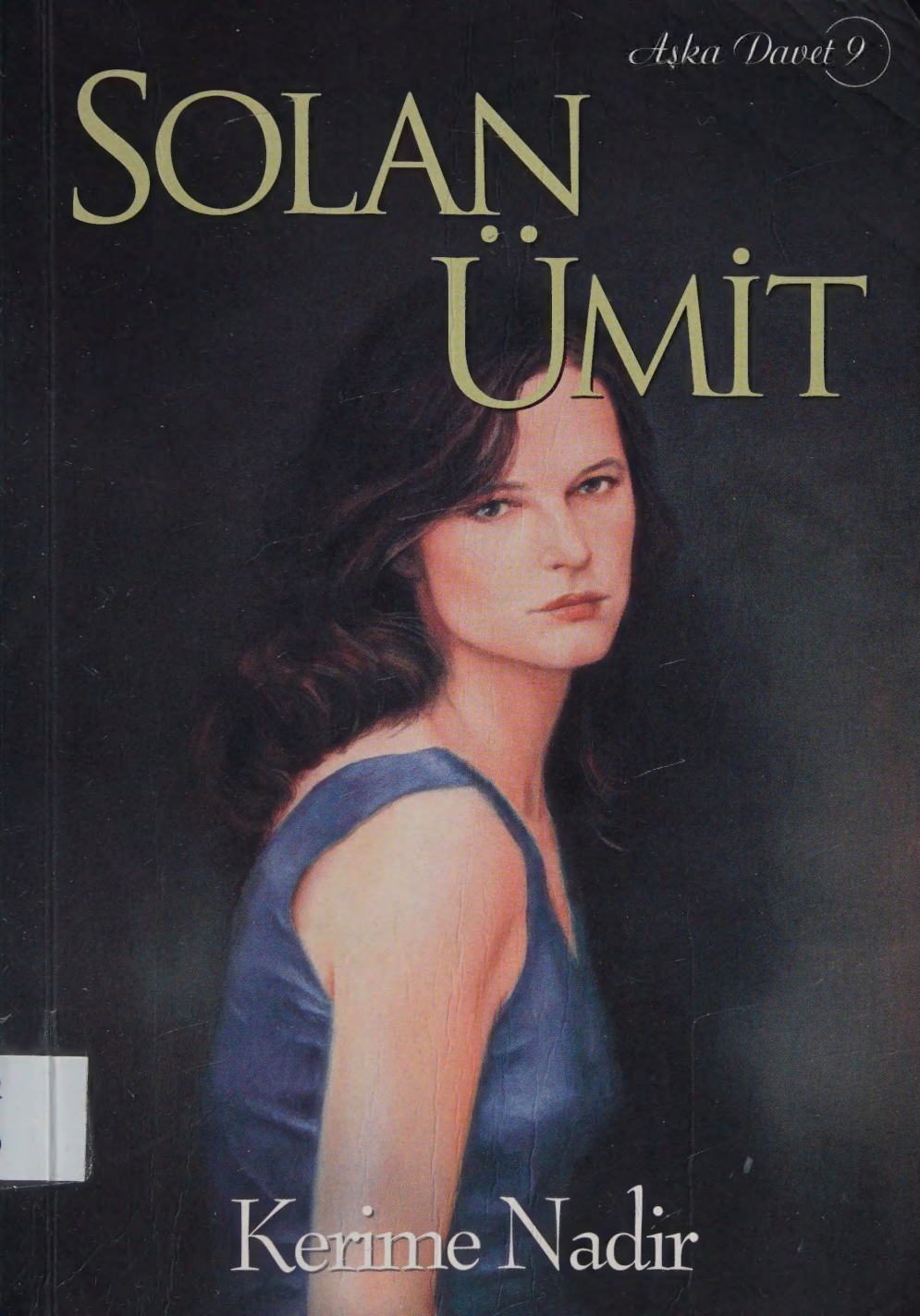
Aşka Davet 9

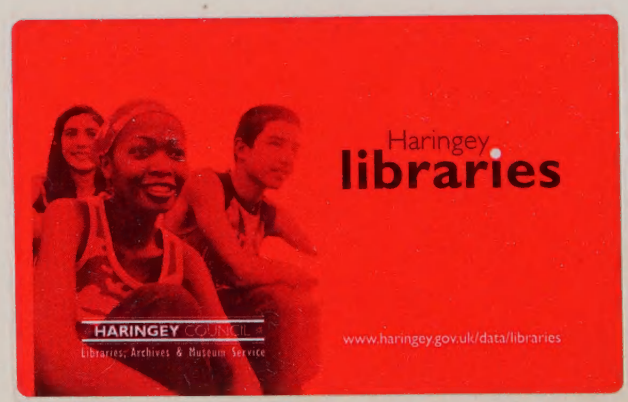
SOLAN ÜMİT

Kerime Nadir

LONDON BOROUGH OF HARINGEY CENTRAL LIBRARY

1. Author KERIME NADIR
2. Title SOLAN UMIT
3. Place of publication TURKEY
4. Publisher DOGAN
5. Date 2002
6. Subject Turkish Literature

24 Hour Telephone Renewals 0845 071 4343

HARINGEY LIBRARIES

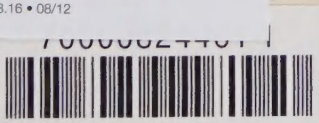
THIS BOOK MUST BE RETURNED ON OR BEFORE
THE LAST DATE MARKED BELOW

To CENTRAL LIBRARY

26 MAR 2015
11 MAY 2015
01 MAR 2016
13 JUL 2017

Online renewals – visit libraries.haringey.gov.uk

published by Haringey Council's Communications Unit 973.16 • 08/12

Digitized by the Internet Archive
in 2021 with funding from
Kahle/Austin Foundation

https://archive.org/details/solanumit0000nadi

8274220

Solan Ümit

Kerime Nadir

SOLAN ÜMİT

Yazan: Kerime NADİR
Yayına hazırlayan: Selim İLERİ

Yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ
Yenileştirilmiş 1. baskı / nisan 2002 / ISBN 975-6612-35-5

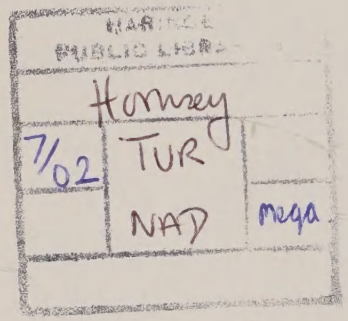
Kapak illüstrasyonu: Esat TEKAND
Kapak tasarımı: DPN Design
Baskı: Şefik Matbaası

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34544 Güneş!i-İSTANBUL
Tel. (212) 677 06 20 - 677 07 39 Faks (212) 677 07 49

Solan Ümit

Kerime Nadir

Yayına hazırlayan
Selim İleri

Hornsey
7/02
TUR
NAD
mega

Bir karasevdanın romanı

Kız kardeşiyle birlikte Elazığ'a, oradaki akrabalarının yanına kısa bir misafirlik için giden Kerime Nadir, yakalandığı malarya yüzünden haftalarca yatağa düşer. Biraz kendine geldiğinde, İstanbul'dan gelen mektup, *Yedigün* dergisinin sahibi Sedat Simavi'nin önerisini dile getirmektedir: *Yedigün*'de tefrika edilecek yeni bir roman.

Yıllardan 1944'tür ve *Yedigün* yeni romanın bir ay içersinde teslim edilmesini istemektedir. On sekiz-yirmi tefrikalık bir roman için Kerime Nadir bu süreyi yetersiz bulur. Sedat Simavi'nin ödeyeceği telif ücretiyse enikonu yüksektir.

Kararsızlıklar ortasında bocalayan romancı, *Solan Ümit*'i Elazığ'da yazmaya başlar; *Yedigün*'den de en az iki ay süre ister...

Solan Ümit İstanbul'da tamamlanır. Dergide tefrikasına hemen başlanılacak, Kerime Nadir de yine *Yedigün* için *Aşka Tövbe*'yi yazmaya koyulacaktır...

Bu kısa roman, Kerime Nadir'in en etkileyici, içe işleyici eserleri arasındadır. Aşk romanlarının beylik kalıplarına hiç mi hiç uymayan konusuyla da hayli şaşırtıcıdır.

Kerime Nadir, anılarında, "Bunun üzerine kafamda konusu çoktan hazır olan *Solan Ümit*'i hemen kaleme almaya başladım" diyor.

Konu, yaşanmış bir hayat hikâyesinden izler taşıyor muydu, kestirmek güç. İstinye Koyu, Tarabya, Büyükdere, Boğaziçi'nin semtleri romancının yabancısı olmadığı yerlerdir; *Solan Ümit* birçok sayfasını oralara ayırır.

İstanbul ve Türkiye İkinci Dünya Savaşı'nın yankılarını dinlemekte; içten içe savaş endişesi duyulsa bile, yaşam sürüp gitmektedir. İzmir'de, kentten çok uzak bağevindeki bataryalı radyodan dinlenen savaş haberleri, son durum, *Solan Ümit*'in geçtiği döneme ilişkin bir belgesi gibi de okunabilir.

Ama İkinci Dünya Savaşı'nın yankılarından çok daha öne geçen bir şey var bu romanda: radyo! *Solan Ümit*'e 'radyo romanı' da diyebiliriz.

Türkiye, 'radyo yılları'nı yaşamaktadır. Bugünün, binlerce özel radyoyla donanmış ortamı içinde kolay kolay kavrayamayacağımız radyo tutkusu.

İstanbul Radyosu sürekli yayına geçebilmek için 1949'u bekleyecek. Ankara yayınları hırıltılarla boğuşularak dinlenebiliyor. Radyo yine de büyüleyici bir kitle-iletişim aracı.

Yolun başındaki, hayatı bütün deneyimsizliği içinde yaşayan Sitare, başında geniş kenarlı Panama şapkası, sırtında beyaz pikeden giysi, o genç kız, Psikoloji Profesörü Ferruh Tayyip'in köşküne giderken, aslında radyonun kurbanıdır. Hayranlıkla dinlenmiş radyo söyleşileri, etkileyici sesin yarattığı duygular, Sitare'nin gönlünde, yüzünü hiç görmediği Ferruh Tayyip'e derin bir sevgi uyandırmıştır.

Evet, yüzünü görmediği... Bugün bize ne kadar tuhaf geliyor; dokunuştan dokunuşa bir kanaldan ötekine sıçrarken, evimize baskına gelmiş gibi yüzlerce çehreyle göz göze gelirken, radyodaki sesin ne önemi olabilir ki?!

Sitare'nin hiçbir programını kaçırmayarak dinlediği Psikoloji

Profesörü, basbayağı bir radyo yıldızıdır. Sesle gelen ün, sesin ve sözün saltanatı...

Bu dönemin sonuna yetişmiştim. 1950'ler Türkiye'sinde, hatta 1960'larda radyo hâlâ bir numaraydı. Elbette sinema, tiyatro, şu bu ama, radyonun gücüyle hangisininki kıyaslanabilir!..

Birbirine rakip radyo dergileri çıkar, bunlar saklanır, ciltlenir, tekrar tekrar sayfaları arasında gezilere çıkılırdı. Radyo dergilerinin bir başka özelliği, sadece seslerini dinlediğimiz kişilerin fizik özelliklerini fotoğraflar aracılığıyla bize sunmalarıydı.

1940'larda o tür dergiler yokmuş ki, Sitare, Ferruh Tayyip'i ancak Mavi Köşk'te ziyaret ettiği an fizik özellikleriyle tanıyabilir: pencere önünde oturan, "uzun saçlı, altın gözlüklü, kadife ceketli bir adam"...

Belki de fizik özelliklerin hiçbir önemi olmayan bir dönemdir. İnsanların, aşk dendi mi, belki de kişiye değil, aşka âşık oldukları dönemdir. Sitare'nin kendisinden yaşça hayli büyük Profesör Ferruh Tayyip'e aşkı, daha doğrusu, karasevdası böyle başlar, umutla ve coşkuyla, içtenlikle ve sonsuz bir bağlanışla.

Radyo aşkları demek öyleymiş.

Solan Ümit alabildiğine yalın bir anlatımla kaleme getirilmiştir. Okur, bazı sahnelerin psikolojik çözümlemelere biraz daha açılmasını özler. Bunda romanın kısa sürede yazılmasının payı olsa gerek.

Hıçkırık gibi, *Samanyolu* gibi büyük popülaritesi olmasa da, *Solan Ümit* Kerime Nadir'in çok okunmuş romanlarındandır.

Filme alınmamış olmasına şaşmamak gerekiyor: romanda melodramatik bir yapı yoktur. Tam tersine, bu, saplantılı, karasevdalı, neredeyse hastalıklı tutku, melodramatik bir yapı gereksinmeyecek kadar acı ve sahicidir.

Solan Ümit'i hangi tarihte okuduğumu unutmuşum. Ama romanı unutmadım. Kitaplığımı ikide birde tasfiyeye tutarken, *Solan Ümit*'ten yıllar yılı ayrılamadım, gönlüm el vermedi ayrılmaya. Bir gün tekrar okumak isteği ağır basardı.

Yanılmamışım, *Solan Ümit* bu kez de yakıcı melankoliye alıp götürdü...

Selim İleri

İstinye Koyu'nun durgun sularında hafif bir iz bırakarak kayan sandal kıyıya yanaşır yanaşmaz bir genç kız karaya atladı. Beyaz pikeden spor bir elbise giyinmişti. Geniş kenarlı Panama şapkasının gölgelediği esmer yüzünde on yedi yaşının gençliği parlıyor; omuzlarını döven dalgalı siyah saçları, kızgın ikindi güneşi altında parıl parıl yanıyordu.

Sandalcı avucuna sıkıştırılan paraya sevinçle bakarken, genç kız çevik adımlarla deniz yolunu arızalayan karaya bağlı motorların halatlarını aşarak asfalt yolu tuttu.

Büyük bir heyecan içinde bulunduğu halinden belliydi. Sık sık bileğindeki saate bakıyor, dudaklarını ısırıyor, adımlarının hızını arttırdıkça arttıyordu.

Epey yürüdükten sonra asfaltı bırakıp yamaca tırmanan bir dağ yoluna saptı. Gözleri yüksekte, sık ağaçlar arasında görünen mavi bir köşkten ayrılmıyordu. Karşısına dikilen yolda nefesleri sıklaştıkça adımları ağırlaşmasaydı oraya iki üç dakikada varabilirdi. Fakat bir yandan heyecanı, bir yandan da havanın sıcaklığı soluğunu kestiğinden, küçük bir ağacın gölgesinde durakladı.

Hafif hafif esen rüzgâr yüzünü okşarken, uzaktan bir havuz gibi görünen İstinye Koyu'na gözleriyle birlikte dalmak istiyordu. Bir dakika kadar dinledikten sonra mendiliyle dudaklarını çevre-

leyen ter tanelerini kuruladı ve ıssızlığın verdiği garip bir ürkeklikle yine yoluna koyuldu.

Mavi köşk, çift kanatlı geniş bir kapıdan girilen büyük bir bahçenin içindeydi. Bu kapının önüne vardığı sırada çarpıntısının arttığını hissederek bir mola daha vermek zorunda kaldı. Bahçeden ayak sesleri geliyordu. Şakrak gülüşlerle aralanan kapıdan kitaplar koltukta iki genç kız çıktı.

– Psikoloji Profesörü Ferruh Tayyip Bey'in köşkü değil mi?

Titrek bir sesle sorduğu bu soruya kızlar:

– Evet! cevabını verdiler. Sonra da:

– Öğrencisiyseniz köşke kadar boşuna çıkmayın! Bugün kabul etmiyor!.. deyip uzaklaştılar.

Arkalarından biraz baktıktan sonra açıkta kalan kapıdan içeriye süzüldü. Köşke uzanan düz yolu kuş gibi geçti ve iç kapının ziline bastı.

Çok beklememişti. Orta yaşlı bir hizmetçi kadın kendisini karşıladı ve gülümseyerek:

– Adınız küçükhanım! dedi.

– Sitare!

– Buyurun!

Önüne düşen kadınla birlikte bir odanın kapısına vardı. Hizmetçi dönüp giderken çekingen adımlarla, gergin bir yüzle içeriye girmişti.

Burası, tavana kadar yükselen ciltlerle çepeçevre örülmüş, mobilyası sıkışık bir şekilde yerleştirilmiş geniş fakat loş bir kütüphaneydi. Dipte, pencerenin önünde, uzun saçlı, altın gözlüklü, kadife ceketli bir adam oturuyor, kalın bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Odaya girildiğini hissedince başını çevirdi, dikkatle baktıktan sonra:

– Buyurun yavrum Sitare!.. Hoşgeldiniz! dedi.

Bu hitap Sitare'ye cesaret vermişti. Hemen koştu. Kalbinden kopup dudaklarına gelen bir saygıyla adamın ellerini sarılıp öptü.

Profesör Ferruh ayağa kalkmış, gülümseyerek ona bakıyordu. Kırk beş yaşlarında kadar, kumral, orta boylu, temiz yüzlü bir adamdı.

– Şöyle geçin, oturun kızım! diye yer gösterdi.

Genç kız geniş maroken koltuklardan birinin ucuna ilişince:

– Yorgun olacaksınız, dedi. Yolumuz epeyce sarp değil mi?

– Pek değil efendim! Ben öyle kolay aştım ki!..

Bir an dili tutulur gibi oldu. Yüreğini dolduran duygularını ifade edemiyor; dudakları titriyordu. Nihayet kalbini saran hislerin en masum ifadesi olarak:

– Ne kadar gençmişsiniz! diye mırıldandı. Bense sizi en aşağı altmışında sanıyordum.

Ferruh Bey bu çocuk iltifatını bir kahkahayla karşıladı:

– Ne kadar gençmişsin! Ben de seni en aşağı yirmi beşinde sanıyordum! dedi.

Sonra sesini daha fazla tatlılaştırarak devam etti:

– Anlat bakalım küçükhanım. Farkında olmadan seni nasıl kendime bağladığımı söyle bana...

Sitare aynı tutukluk ve heyecan içinde yutkundu. Sonra omuzlarını kaldırıp pırıl pırıl yanan gözlerini aydınlığa çevirerek:

– Bu anda o kadar şaşkınım ki efendim! Ne diyeceğimi bilemiyordum!.. diye kekeledi.

– Güçlük çektiğin noktalarda ben sana yardım ederim...

– Galiba hiç konuşamayacağım!

– Nasıl olur? Mektubundaki: "Size neler söyleyeceğim!" vaadini hatırlamıyor musun?..

– Ah o mektup!..

Sitare yüzünü elleriyle kapadı:

– Onu hiç hatırlatmayın... Kimbilir ifademe ne kadar gülmüşsünüzdür!..

– Hayır hiç gülmedim yavrum!.. Aldığım mektupların en içteni olduğu için de hemen cevaplandırdım.

– Teşekkür ederim efendim! Cevabınız beni pek çok sevindirdi... Günleri nasıl sabırsızlıkla saydığımı bilseniz!..

Profesör, Sitare'yi müşfik bir bakışla süzüyordu. Gayet yumuşak ve sevimli elâ gözleri vardı. Kırlaşmış açık kumral saçları geniş ve manalı alnını asaletle kuşatıyor, yüzüne seçkin bir ifade veriyordu.

Sitare, siyah gözlerinde gittikçe artan bir hayranlık ışığıyla, kendisini bir kat daha çocuk, fakat o nisbette cazip gösteren tatlı bir dalgınlıkla Profesör'e bakmakta devam ediyordu.

– Beni kabul edişinize teşekkürler ederim! dedi. Sesinizi radyodan ilk defa duyduğum bir kış gecesinden bugüne kadar üç yıl geçti... Bu zaman içinde sizinle yakından tanışmayı o kadar çok arzuladım ki!.. Dünyada çok istenen şeylerin muhakkak bir gün olacağını söyleyenler meğer haklıymışlar...

Sitare gülümseyen gözlerini pencereden uzaklara, Emirgân dağlarına doğru çevirdi. Bu gözlerde için için yanan bir ateşin parıltıları vardı.

– Ben sizin eserinizim Profesörüm... Kafamdaki küçük servetin sahibi sizsiniz! Hiç kaçırmadığım radyodaki konuşmalarınız, hayat yoluma ışık tuttu. Bana her güzel fikri, her kıymetli duyguyu siz verdiniz.

– Sahi mi söylüyorsun?

– Elbette!..

– Bundan mutluluk ve iftihar duymalıyım o halde!

– Benim istediğim, arada sırada ziyaretinize gelmeme, değerli sohbetlerinizden daha yakından faydalanmama izin vermenizdir.

– Ne zaman arzu edersen! Zaten her gün öğrencilerim gelir... Onlarla da dost olursun... Sonra sen akran bir kızımla, ondan büyük iki de oğlum var...

Sitare bir an durakladı. Sonra kapıya doğru bakarak:

– Bugün hiçbiri evde değil galiba! diye mırıldandı...

– Büyük oğlum Salim Paris'tedir. Küçüğü Selim kampta... Belma ise annesiyle birlikte zannedersem bir ahbaba gitti...

Sitare'nin soru dolu bakışları onu izahat vermeye mecbur etti:

– Salim üç seneden beri Fransa'da doğal bilimler okuyor... Kısmet olursa, önümüzdeki yıl diplomasını alacak!.. Selim lisede... Ağabeyine hiç benzemez, biraz haylaz ve afacandır... Belma'ya gelince, henüz ortaokula devam ediyor...

Bu sırada hizmetçi çay getirmişti. Ferruh Bey ayağa kalkarak:

– Burası pek sıcak... Haydi çaylarımızı terasta içelim, dedi.

Terasa, Profesör'ün bitişikteki yatak odasından çıkılıyordu. Kütüphaneyi bu odaya bağlayan ara kapıdan geçerken, Sitare içerde mobilya olarak tek kişilik bronz bir karyolayla büyük bir elbise dolabından başka bir şey bulunmadığını hayretle gördü.

Teras pek geniş olmamakla beraber gayet şirindi. İki yanından yükselip üstünü saran ve zarif bir şekilde sarkan ipek çiçekleri burasını tatlı şekilde gölgeye boğuyor, ta Hisarlara kadar uzanan Boğaz'ın manzarasını sınırlayan tabiî oymalı bir çerçeve oluşturuyordu.

Hizmetçi kadın çayları küçük masanın üstüne bırakıp çekildikten sonra karşılıklı keten sandalyelere yerleştiler. Sitare bir çocuk neşesi içinde:

– Burası ne kadar güzelmiş! dedi. Tarabya'daki evimizin de bir terası var ama, hiç böyle değil!.

Profesör sigarasını yakarken:

– Buraya da alıştıktan sonra o kadar güzel bulmayacaksın! diye gülümsedi.

– Burasını her zaman güzel bulacağımdan eminim efendim!..

Hakikaten, ruhuna büyük bir ferahlık ve aydınlık dolduran bu yeri hayatı boyunca hep bu şekilde göreceğine ve seveceğine dair içinde kesin bir inanç vardı. Hatta loş kütüphaneyi, bahçenin yolunu, dağın dik patikasını... Ama bu hislerini Profesör'e anlatabilmekteki güçlük onu susmaya mecbur ediyor; gönlündeki heyecanı uyutmaya çalışıyordu.

Bu düşünceler arasında sessiz soluksuz çayını içerken, Ferruh Bey kendisine merakla bakmaktaydı.

Henüz çocuk sayılabilen genç kızın gösterdiği bu büyük bağlılık gerçekten bir takdir ve gönül borcu hissinden mi doğuyordu? Yoksa bunda daha derin, daha duyarlı bir nitelik mi aramak gerekti?.. Kafasını kurcalayan bu sorunun sebebi, bir çiçek gibi zarif, iç açıcı, göz alıcı olan bu ince yaradılışlı çocuğun, solmaya başlamış hayatında, daha ilk gördüğü anda içini bir bahar güneşi gibi ısıtmış olmasından ileri geliyordu.

Ağarmış saçlarla çerçeveli yüzünü kızartabilecek olan bu bir anlık düşüncelerden sonra acele değişik bir konuya atladı:

– Sen de ortaokula mı gidiyorsun yavrum? diye sordu.

Sitare, uzunca sürmüş olan anlamlı sessizliğin böyle bir soruyla bozulması karşısında bir saniye duraklamıştı.

– Bu yıl liseye geçtim efendim! dedi.

– Kardeşlerin var mı?

– Hava üsteğmeni olan bir ağabeyimle, Hukuk Fakültesi'nde devam eden bir ablam var...

– Memnun oldum!.. Annenizle babanız kimbilir sizlerle ne kadar iftihar ederler!..

Sitare, akşamın yaklaştığını hissederek saatine baktı. Geldiğinden beri ilk defa dönüşü hatırlamış, kalbi belirsiz bir sızıyla yanmıştı. Saatlerin bu kadar çabuk geçmiş olmasına şaşıyordu.

Ferruh Bey:

– Daha erken, diye ona hafifçe kaşlarını çattı.

– Sizi lüzumundan fazla rahatsız etmedim mi efendim?

– Ne münasebet!.. Zaten bugün dinlenmek istiyordum... Fakat sen sıkıldınsa...

Sitare adeta isyanla:

– Oh!.. diye onun sözünü kesti. Yanınızda geçirdiğim saatlerin değerini hiçbir şeyle ölçemem...

– O halde, dilersen biraz bahçeye çıkalım!..

– Memnuniyetle!.

Bahçe bir sırt üstünde kurulmuş olmasına rağmen, büyük bir ustalıkla düzenlenmişti. Sık ağaçların yaprakları arasından kızıl huzmeler halinde süzülen akşam güneşi yolları ve çiçek tarhlarını yer yer aydınlatarak bin bir rengin parıltısıyla gözleri okşuyordu.

Profesör'le Sitare o renk cümbüşü içinde bir saat kadar dolaştılar. Artık ayrılık saati kesin olarak çalmış görünüyordu. Sitare titrek bir sesle:

– Sizi görmek için tekrar gelebilir miyim? dedi.

– Elbette yavrum! Ben de sana geleceğim... Aileni tanımak, onları tebrik etmek isterim...

Sitare'nin sevinçten gözleri dolmuştu:

– Ah! Eğer gerçekten böyle bir şerefe bizi layık görürseniz, dünyalar benim olur!..

Ferruh Bey onun yanağını okşayarak:

– Evet geleceğim! diye tekrarlardı. Seni de sık sık bekleyeceğim. Belma'yla da arkadaş olursunuz...

Genç kız, parmaklarını sıkan eli minnetle öptü ve bir serçe hafifliğiyle uzaklaştı.

* * *

O akşam Sitare, İstinye'yle Tarabya arasındaki yolu yaya yürümüş, eve rüyada gibi dalgın ve mesut girmişti. Annesine günün nasıl geçtiğini en sevimli, en canlı haliyle anlattı. Annesiyle babası onun neşesini paylaşmışlarsa da, ablası ilgisiz kalmış, hele Profesör'ün evlerine geleceği sözüne inanmamış, dudak bükmüştü.

Ablasının bu davranışına ağabeyinin de uyması Sitare'yi epeyce üzdü. Tesellisini Ferruh Bey'in sözünü tutacağında buluyor, günleri sayıyor, sabırsızlanıyordu.

Ne var ki, haftalar geçti, bir ses çıkmadı. Nihayet Sitare, bir ikinci ziyarete karar verdi. Bundan yalnız annesini haberdar ederek İstinye yolunu tuttu.

O gün hava yine çok sıcaktı. Aynı yolları, aynı heyecan ve istekle aşarak mavi köşke vardı.

Kendisini bu defa on sekiz yaşlarında kadar gürbüz bir genç karşılamıştı. Sitare ilk bakışta bunun Profesör'ün küçük oğlu Selim olduğunu anladı. Dahası, babasının kendisinden bahsederken "Selim biraz afacandır" sözüyle ne demek istemiş olduğunu da anlamakta gecikmedi.

Zira sıkılarak sorduğu:

– Ferruh Bey evdeler mi?

Sorusu karşısında Selim alaylı bir hayretle kendisini süzüp:

– Evde ama, ne yapacaksınız?

Diye küstah bir şekilde cevap vermişti.

– Biraz görmek istiyorum...

– Ders için mi?

– Hayır!..

– O halde rahatsız edilmesi için bir sebep yok! Ben kendisine vekâlet edebilirim...

Sitare, hafif bir bozgunluk ve şaşkınlık içindeyken Profesör'ün eşi Fetanet Hanım imdadına yetişti. Selim annesini görür görmez

sıvışmıştı. Sitare de müşfik bir nezaketle Ferruh Bey'in kütüphanesine alındı.

Profesör'ün yanında kızı Belma'yla iki erkek öğrencisi vardı. Sitare dersi bozmamak için ayaklarının ucuna basarak yüksek bir etejerin arkasına gizlendi. Orada kalbi hızlı hızlı çarparken, bir yandan da Profesör'ün ailesini tanımaya çalışmaktaydı.

Fetanet Hanım yaşlı olmamakla beraber yıpranmış bir kadındı. Bir fikir adamının eşi olmaktan çok, ev kadını, iş kadını kimliğindeydi. Selim'e ait kötü izlemini yanında, babasının omuzuna yaslanmış dersi takip eden Belma hakkındaki görüşü ise şımartılmış bir kız çocuğu için düşünülebilenden ibaretti.

Fakat Sitare, Profesör'ün hayatının en yakın uzuvları olan bu varlıkların, takdir edip edemediklerini bilmediği saadetlerine karşı kalbinde belirsiz bir duygunun isyanını, adeta kıskançlığını duydu. Aynı zamanda, henüz görmediği büyük oğlu Salim'i, Ferruh Bey için ayrıca bir iftihar kaynağı olarak düşündüğünden, kalbini bürüyen ıstırapta en çok onun payı bulunduğunu hissediyordu.

Yarım saat kadar o loş köşede bu hisler, bu düşüncelerle başbaşa kaldıktan sonra öğrencilerin ve babasıyla şakalaşarak onları takip eden Belma'nın kütüphaneden uzaklaşmaları üzerine ayağa kalktı. Sessizce Profesör'e doğru yürüdü. Ferruh Bey onu görünce şaşırmıştı:

– Vay Sitarem! Sen nereden çıktın böyle?.. diye tatlı bir sesle kendisini karşıladı.

Sitare sıkılgan bir tavırla ilerlerken:

– Buradaydım efendim! diyor ve oturduğu yeri gösteriyordu.

– Orada mıydın? Ne zaman geldin?

– Yarım saat kadar oluyor...

Ferruh Bey genç kızın gözlerinde tertemiz kalbinden taşan büyük heyecanı okuyordu. Sözle anlatamayacağı ne çok şey vardı bu

gözlerde!.. Samimiyetle gülümsedi:

– Vaadimi unuttum sanarak herhalde bana sitem edeceksin! Fakat inan ki yavrum hiç uygun vaktim olmadı...

Sitare, sitem etmeye gelmiş değildi ki!.. Ama, bu andaki altüst zihniyle niçin geldiğini de tayin edemiyordu doğrusu!..

Her şey bir yana, Ferruh Bey'in yanında, yakınında olmak ona eşsiz bir ferahlık ve huzur bağışlamıştı.

Bir müddet şundan bundan konuştular. Sitare bekleyişle geçen günlerinin hüznünden bahsetti. Profesör bu defa kesin söz veriyor:

– İlk fırsatta muhakkak geleceğim!.. diyordu.

Fetanet Hanım'la Belma, hatta bir aralık Selim yanlarına geldiler. Ferruh Bey Sitare'yi, her birine ayrı ayrı tanıttı. Onlara genç kızı öven sözler söyledi. Bu arada Selim kızcağızı cüretkâr bakışlarıyla adeta sıkmıştı.

Yakın bir aile sohbeti içinde geçen akşam çayından sonra Sitare izin istedi. Ayrılırken onlardan Tarabya'ya geleceklerine dair tekrar söz almıştı.

Kendisiyle yine alay edeceklerini bildiği için Sitare bu haberi ablasıyla ağabeyine duyurmamış yalnız annesiyle babasına söylemişti.

Onlar, Sitare'yle yaşlı bir Profesör'ün bu samimi anlaşması ve dostluğu karşısında şaşkınlığa düşmekteydiler. Annesi Behim Hanım bu ziyaretin gerçekleşeceğinden ümitli göründüğü halde, babası Rauf Bey Sitare'yi hülyalar kurmaktan vazgeçirmek için çalışıyor:

– Sözlerinde durmalarını temenni ederim. Ama herkes tarafından içine kapanık bir adam olarak tanılan bu adamın kalkıp da iki kere görüştüğü ve ailesini tanımadığı bir çocuğun evine geleceğine pek akıl erdiremiyorum! diyordu.

Mevsimin en sıcak günlerine rastlayan bir pazar günü, Ferruh Bey, karısı ve kızıyla birlikte evlerinin kapısını çalınca bütün iddialar balon gibi sönüverdi. Sitare Profesör'ün gelişiyle kalbini kaplayan sınırsız sevinç yanında ailesine karşı kazandığı zaferden ötürü de ayrıca gurur duymuştu.

İki aile birbirinden pek hoşlanıp anlaştılar. Ferruh Bey gayet içten bir şekilde Sitare hakkındaki takdir duygusunun sebeplerini açıklayarak, böyle bir evlada sahip olduklarından dolayı ana-babayı tebrik etmişti.

Yüzünü bir gelincik gibi kızartan kanı kulaklarını tıkadığından Sitare bu sözlerin bir kısmını anlayamadı.

Saatler pek kısa sürmüş, gün yine çabucak geçmişti. Fakat o gün, Sitare'nin hayat kitabının en aydınlık sayfalarından biri oldu.

* * *

Bu ziyaretin iadesini takip eden ve kâh kısa, kâh uzun aralıklarla tekrarlanan gidiş gelişler iki aileyi birbirine eni konu bağlamıştı. Sitare böylece Ferruh Bey'in çevresine tamamen sokulup onunla daha rahat görüşmek imkânını elde etmiş oldu.

Samimiyetleri günden güne derinleşerek, gittikçe daha çok anlaşıp kaynaşarak bir yılı geçirdiler.

Genç kızın dünyasını yavaş yavaş Profesör'ün manevî kudreti sarıyordu. Onunla ilgisi bulunmayan, ona ait olmayan şeyler gitgide gözlerinde önemini kaybetmekteydi.

Bu durumu herkesten önce Behim Hanım sezdi. Kızını bu anormal tutkudan vazgeçirebilmek amacıyla, Profesör'ün nezaketini kötüye kullandığı ve evine sık sık gitmekle onu sıktığı yolunda Sitare'ye uyarılarda bulundu. Fakat bu yoldaki uyarı ve öğütler birtakım üzüntülere, İstinye'ye habersiz gitmelere yol açmaktan başka bir şeye yaramadı.

Ertesi yılın bir haziran günüydü.

Sitare sınavları yüzünden epeydir mavi köşkün semtine uğramamış olduğundan büyük bir özlem ve sabırsızlıkla dik yokuşu tırmanıyor; bir yandan da gökyüzünü kaplayan siyah bulutlara bakıyordu.

– Bir fırtına çıkacağı muhakkaktı! Belki de bir sağnak kopacak! Fakat yaz havası, çabuk geçer!.. diye kendi kendine teselli yollu fikirler yürütmekteydi.

Profesör'ün evde yalnız olduğunu hizmetçiden öğrendiği anda sevinçle titredi. Merdivenleri bir ok gibi aştı. Ve patlamaya hazır bir neşe bombası halinde kütüphaneye girdi.

Ferruh Bey üç ayaklı merdivene çıkmış, üstteki kitap raflarını boşaltmakla meşguldü. Başını çevirince yüzünü tatlı bir gülümseyiş aydınlattı:

– Hızır gibi yetiştin Sitarem! diye bağırdı. Her halde seni bugün, bana Allah gönderdi...

– Evet, yardıma geldim Profesör'üm... Yerinizi bana verin!..

Hemen sırtındaki pardesüyü attı. Kollarını sıvadı. İşe hazır bir vaziyet aldı.

Ferruh Bey, merdivenden inmekte gecikmemişti. Kendisine birikmiş bir özlemle bakan gözlerin sahibini en sevecen bakışıyla

kucaklayarak, onu güzel saçlarından öptü. Sonra en yumuşak sesiyle direktif vermeye başladı.

Kitaplar raflardan iniyor, tozları alınıyor, bazı karışmış ciltler düzeltilerek tekrar yerlerine diziliyordu.

– Bizim büyük oğlan yakında geliyor. Diplomasını aldığını telle müjdeledi... Artık ne gazete havadisi, ne ders, ne şu, ne bu, kafama girmediğinden bari boş durmayayım dedim...

Bu sözleri söylerken Salim'in bir etajer üstünde duran fotoğrafına muhabbetle bakıyordu.

Sitare'nin yüreğine görünmez bir hançer dokunmuş gibi oldu. O anda bu adamın gözünde kendi varlığını o kadar önemsiz buldu ki! Dolan gözlerini gizlemek için başını yukarıya kaldırarak ciltleri gelişigüzel sıralamaya başladı.

O zaman Ferruh Bey onun bileğini yakaladı:

– Ne o ağlıyor musun? diye sordu.

Sitare, cevap veremeyeceğini hissetmiş, başı hizasındaki rafa alnını dayayarak elinde olmadan hıçkırmaya başlamıştı.

Kısa süren derin bir sessizlik oldu. Sonra Profesör kitapları rafa bırakıp:

– Rica ederim şu merdivenden in! Bu gözyaşı muammasını derhal halletmek isterim! diye ciddileşti.

Sitare iki basamak indi. Ama dizleri titrediğinden sendeledi.

Ferruh Bey onun hafif vücudunu şefkatle kucaklayarak:

– Seni üzecek bir şey mi yaptım? Kalbini mi kırdım? dedi.

– Hayır... Hayır!..

– Yüzüme bak bakayım. Sitare, bana doğruyu söylemelisin yavrum!..

Sitare yakıcı bir çember içinde kaldığını hissetmekle bir an nefesi kesilir gibi oldu. Kalbi yerinden sökülecek şekilde vuruyor, başını dayadığı göğsün altında da aynı şiddetle bir çarpıntı duyuyordu.

Yaşlı gözlerini Profesör'ün solgun yüzüne kaldırdı. Masum bir şikâyetle ve derin bir sevgiyle baktı, baktı:

– Oğlunuzdan bahsederken onun sevgisiyle öyle dopdoluydunuz ki; diye fısıldadı. Evet, oğullarınız, kızınız, bütün aileniz... Hepsinden, hepsinden sonra ben... Oysa benim için dünyada ilk gelen sizsiniz... Hatta annemden, babamdan, kardeşlerimden önce...

Sesi bir titreyişle kesildi. Ferruh Bey bir an mana ile dolan çehresini onun güzel yüzüne yaklaştırarak:

– Hayır Sitarem! diye gülümsedi. Hayır... Milyonlarca kere hayır... Sen de onlar kadar kalbimdesin... Orada yerin öyle büyük ki!.. Bunu takdir ettiğini sanırdım...

– Oh! Ne kadar az sevildiğimi biliyorum...

– Ne kadar çok sevildiğini bilmediğine esef ederim... Benim ruhumu bir bahar güneşi gibi ısıtıyorsun... Seni ilk gördüğüm günden beri sevdim...

– Bu sözlerin beni avutmak için söylenmediğine inansaydım, dünyanın en mutlu insanı olurdum.

– Yalan söylemeyeceğime inanman yeter sanırım...

Gözlerinde birbirinin ruhunu okumak için kirpiklerini bile kıpırdatmadan bakışıyorlardı. Fakat pek az sonra Sitare'nin gözkapakları yorulmuş gibi yavaşça indi.

O zaman Ferruh Bey onun taze dudaklarına eğildi. Onları ihtirassız, ama sıcak ve uzun bir öpüşle öptü...

Birbirinin kollarından sıyrıldıkları zaman sarhoş gibiydiler. Sitare, tamamen erişmiş, silinmiş hissettiği vücudunda sıcak kanın normal akışını duymaya, kendine gelmeye başlayınca pencereye doğru dönmüştü. Boğuk bir sesle:

– Sağnak! diye mırıldandı.

Gerçekten simsiyah kararmış olan gökten müthiş bir yağmur inmeye, camları şamatayla dövmeye başlamıştı.

Profesör, koşup açık kalan bir camı kapadı. Sonra tekrar Sitare'nin yanına geldi, onu bir daha kucakladı.

– Seni hayatta hiç kimseyi sevmediğim şekilde seviyorum. Buna inan Sitarem! diye kalpten gelen bir sesle fısıldadı.

– Ya ben!.. Ben sizi hayatımdan fazla!.. Bin kat fazla!..

– Senin ruhunu, gençliğini, saffetini seviyorum... Bana olan bağlılığını, vefanı seviyorum... Seni, yalnız seni seviyorum.

Bu defa Sitare onun dudaklarına uzandı:

– Ne mutluyum bilemezsiniz!.. diye inledi.

* * *

– Bir erkeğin bir genç kızı hiçbir ihtiras duymadan, tıpkı bir gül gibi koklayabileceğine inanmazdım. Seni öperken bu düşüncemde yanılmış olduğumu bin defa tekrarlıyorum. Emin ol yavrum, varlığın ruhumu öyle eşsiz çiçeklerle, öyle renkli bir baharla dolduruyor ki!..

Sitare Profesör'ü dinlerken, asıl o eşsiz çiçeklerin kendi ruhunda açmış olduğunu, o renkli baharın kendi içinde yaşadığını düşünüyor, bahtiyarlığının sonsuzluğu karşısında şaşırıyordu.

Mavi köşkün ipek çiçekleriyle çevrili terasındaydılar. Vakit ikindi sonuydu. Önlerindeki masada çayla Fetanet Hanım'ın kendi eliyle hazırlamış olduğu güzel pastalar ve çörekler duruyor; fakat ikisi de bunlardan yemeyi unutmuş görünüyordu.

Bir aralık yanlarına gelen Belma'nın ihtarı üzerine Ferruh Bey çayını karıştırmaya, Sitare de bir çörek gevelemeye başladı.

Belma babasına bakıyor:

– Babacığım, diyordu, eğer Salim ağabeyimin şerefine verilecek garden partide de böyle iştahsız davranırsanız doğrusu pek yazık olur... Ah o gün bir gelse!.. Fakat hepimizin canlı ve iştahlı olması şart ha!..

Sitare, Salim'in birkaç gün önce Paris'ten gelmiş olduğunu biliyordu. Ama henüz kendisini görmemişti. Belma'nın sözleri üzerine dalgın dalgın sordu:

– Salim Bey şerefine demek bir garden parti düzenleniyor?..

Belma babasından önce atılarak:

– Evet, diye cevap verdi. Arkadaşları tarafından böyle bir şeyin hazırlandığını dün kendisi söyledi... Gerçi ağabeyim de babam yaradılıştadır, pek öyle gösterişleri sevmez ama, çok ısrar etmişler...

Ferruh Bey Sitare'ye dönerek:

– O gece ne renk elbise giyeceksin Sitarem? diye sordu.

Sitare biraz şaşkın:

– Ben mi? Şey... diye kekeledi. Ben bu garden partide bulunabilecek miyim?

– Elbette!..

– Fakat davetli olmak lazım değil mi?

– Bunu mu düşünüyorsun? Adının davetli listesinin başında olmadığını ne biliyorsun?

Genç kız gülümseyerek önüne baktı:

– O halde mavi tuvaletimi giyerim, dedi.

Ferruh Bey onu hayalen mavi tüller içinde görüyormuş gibi dalgın gülümsüyordu. Çayını yudumlarken başını sallayarak:

– Bir meleğe kavalyelik edeceğim demek! diye mırıldandı.

* * *

O garden parti Sitare'nin hatırlayışlarında renkli ve tılsımlı bir âlem olarak kaldı.

Yıldızlarla dolu bir geceydi. Beykoz dağlarının eteklerinde geniş bir bahçenin renkli fenerlerle donanmış ağaçları altında sabaha kadar eğlenildi, dans edildi.

Sitare ilk dansı ağabeyi Cavit'le yapmıştı. Sonra ağabeyinin ar-

kadaşlarından yakışıklı bir havacı olan Turgut'la üst üste iki vals yaptı. Bunun ardından Selim'in daveti gecikmedi... Sitare bu sırnaşık oğlanın davetini reddetmeye niyetlendiyse de, bu hareketin doğru olmayacağını düşünerek vazgeçmişti.

Daha sonra Salim'le birlikte gecenin en güzel dans eden çifti olarak alkışlandılar.

Sitare, Profesör'ün yanındaki yerine döndüğü zaman bir yandan ateş gibi yanan yanaklarını mendiliyle rüzgârlıyor, bir yandan da dansın yorgunluğu ve heyecanıyla inip kalkan göğsünü eliyle bastırıyordu.

En tatlı gülümseyişlerinden biriyle Ferruh Bey'e:

– Beğendiniz mi Profesör'üm diye sordu.

Profesör bin bir anlamsezdiren bu soruya karşılık:

– Her zamanki gibi Sitarem!.. diye hafifçe gülümsemekle yetindi.

Bu gülümseyişte Sitare ruhunu titreten öyle büyük bir özlem gördü ki, sevincinden az kaldı bir falso yapacaktı. Mavi tülden tuvaleti içinde hakikaten bir melek kadar güzeldi ve kıskanılmaya layıktı.

Ferruh Bey'in kendisini kucaklayan, saran gözlerinin bir aralık Salim'e çevrildiğini, onu da iftiharla, dalgın seyrettiğini, sonra tekrar kendisine baktığını görünce o anda Profesör'ün aklından geçebilecek şeyleri bir şimşek hızıyla düşündü. Yüreğini garip bir ezginlik kapladı. Elinde olmadan bakışlarını, babasının yanıbaşında duran ve neşeli bir şeyler anlatan gence kaldırdı. Onunla Profesör arasında bir mukayese yaptı: Salim genç, yakışıklı ve fizyonomi bakımından babasına çok benzediğinden kişiliğinde özel bir vekar taşıyan seçkin bir delikanlıydı... Fakat onun bu görünüşüyle Ferruh Bey'in olgun, yaşamış hali; bilim ve bilgiyle dolu beyaz tellerle süslü başı ve müşfik pırıltılarla yanan ela gözlerinin anlayan,

duyan ve gördüğüne işleyebilen bakışıyla manalaşan kişiliği arasında dünyalar kadâr fark vardı.

Bu farkı görmekle Sitare, kalbini sımsıkı dolduran sevginin sınırsız bir şahlanışla benliğini baştan başa sardığını hissetti. Derin bir haz ve saadetle ürperdi. O anda öyle derin bir hayranlıkla Profesör'e baktı ki; Ferruh Bey onun küçük elini tuttu, sıktı sıktı...

Bu an Sitare için gecenin en mutlu ve unutulmaz anı olmuştu...

İlk karın düştüğü bir ekim günü, Sitare okuldan pek yorgun, dönüyordu. Boğaziçi vapurunun orta salonunda, kitaplarla tıklım tıklım dolu olan çantasını yanına koyarak tenhaca bir yere oturmuş, vapurun hareketini beklerken, iskeleyi aşan yolcular arasında Salim'i fark etti. Genç adam orta salona girince Sitare'yi görmüş, nazik bir selamdan sonra gelip yanına oturmuştu.

– Dersler sizi fazla yoruyor galiba Sitare Hanım! diye söze başladı.

Genç kız gülümseyerek:

– Evet, dedi. Sömestr sınavları için hazırlanıyorum...

– Başarılar dilerim... Bize epeydir uğramadınız.

– Vakit bulamadım da onun için...

– Galiba geçen pazar babam sizdeymiş!

– Bizdeydi... Derslerim üzerinde benimle hayli meşgul olup yoruldu...

– Sizin için yorulmak zevk olsa gerek Sitare Hanım!.. Ben bu fikirdeyim...

Sitare kıpkırmızı kesildiğini hissetti; önüne baktı. Salim içten bir sesle devam etti:

– Babamla ne kadar iyi anlaşıyorsunuz! Annem de sizi çok sever... Bizler için de kıymetlisiniz...

Susup bir an düşündü. Sonra anlamlı bir gülümseyişle:

– Sizden bir şey sormak istiyorum! dedi.

Sitare'nin yüreğine korkunç bir ok saplanmıştı. Başını kaldırmaya cesaret edemeden titrek bir sesle:

– So... sorunuz! diye kekeledi.

– Biraz garip bir soru ama, herhalde samimiyetle cevap vereceğinizden eminim!.. Sitare Hanım, bir aileden olmamızı ister miydiniz?

– Ben mi?.. Şey... Elbette...

Salim gülmeye başladı. Sitare endişeyle:

– Fakat neden bahsetmek istiyorsunuz? dedi.

– Bir evlilik meselesinden.

– Kime ait?

– Ablanızla bendenize...

– Ay! Sahi mi söylüyorsunuz?

– Niçin bu kadar şaştınız?.. Pek umulmaz bir sürpriz mi?..

– Muhakkak... Çünkü... Ne bileyim...

– Evet... Biraz olsun önceden sezinlemeniz lazımdı, değil mi?..

– Öyle zannederim...

– Ama bir sır vermekte pek hasis davrandık... İlişkimizi o kadar ustalıkla gizlemeyi başardık ki, sonunda bu başarımıza kendimiz bile şaştık...

Sitare'nin işin mahiyetini anladığı andan itibaren aldığı geniş nefes, bu evliliğin kendisini Ferruh Bey'e daha çok yaklaştıracağı düşüncesiyle büsbütün genişlemişti.

– Ne eşsiz sürpriz! diye bağırdı...

Geçen her dakika kalbine bir tutam mutluluk ekliyordu, Profesör'le akraba olmak!.. Tanrım!.. Bu inanılır şey değildi...

İstinye'ye gelinceye kadar Salim'le gayet samimi şekilde sohbet ettiler. Ondan ayrıldıktan sonra da genç kız engin hayaller içinde yaşadı.

Eve gider gitmez doğru annesine koşmuştu. Ondan mutlu haberin ayrıntılarını öğrendi. Bu, ablası Cevvale ile Salim'in arasında kararlaştırılmış bir işti. Sitare'nin hayreti devam ediyordu.

– Nasıl da hiç sezdirmediler?.. Sözünü tekrarlayıp duruyordu...

Behim Hanım gülümseyerek:

– Kurnaz gençler doğrusu!.. dedi. Ama cidden birbirine layık!..

.....

O akşam herkes hararetle Cevvale'yi tebrik ediyor, candan saadetler temennisinde bulunuyordu.

* * *

Düğünleri iki ay sonra yapıldı. Bu tören pek parlak olmuştu. Tarabya'daki Tokatlıyan'ın* salonları ailenin neşesiyle çalkalanmış, sabaha kadar devam eden gayet samimi bir hava esmişti. Sonra gelinle güney Bebek'teki yeni evlerine gittiler.

Bu tarihi izleyen günler iki aileyi birbirine son derece yaklaştırmış; Sitare hemen hemen Mavi Köşk'ün kızı olmuştu.

Aradan iki yıl geçti...

Sitare liseyi bir yıl evvel bitirmişti. Geçen zaman içinde onu etkileyecek bellibaşlı bir olay olmadığı halde günden güne artan bir melankoliye gömülmüştü.

Profesör Ferruh onun hayatının hâkimi ve ışığıydı. Ondan uzakken üzgün, bezgin ve neşesiz kalıyor, hiçbir şeye tam bir enerji ve istekle sarılmıyordu. Bazen radyonun başında, profesörün hoparlörden tane tane süzülen konuşmasını dinlerken saatlerce aynı durumda hareketsiz kaldığı oluyordu. Hayatının her anında, onun iradesi dışında hareket edemezmiş gibi adımlarını kös-

* Beyoğlu'nda yirminci yüzyılın ikinci yarısına kadar varlığını sürdürmüş ünlü otelin Tarabya'daki yazlık şubesi. Bu Boğaziçi oteli 1950'lerin sonunda kapanmıştır.

tekli, elini kolunu bağlı, cesaretini kırık hissetmekteydi.

On dokuz yaşını sürüyordu. Boylanmış, gelişmiş; fakat canlılığından ve parlaklığından bir parça kaybetmişti. Buna karşılık yüzünün süzgün, gözlerinin yorgun halinde daha füsunlu bir çekicilik, daha alımlı bir mana vardı.

Evet, Profesör onun hayatını tekeline almış bulunuyordu. İki yıldır bu böyle sürüp gidiyordu.

Fırsat buldukça birbirlerinin kollarında geçirdikleri saatler, sevgisini varlığının bütün zerrelerine gömüp perçinlemekte, kendisini Ferruh Bey'den sökülmez, koparılmaz duruma getirmekteydi.

Dudaklarından kalbine işleyen o ateş dolu haz her anını hatta rüyalarını bile dolduruyor, daima sevgili hayaline gülümseyerek uyuyordu.

Fakat her şeyin başında gönlünü yiyip bitiren, adını koyamadığı o üzüntü geliyordu. Niçin üzüldüğünü ve bu üzüntünün neden hiçbir teselliyle dinmediğini anlamaktan âcizdi. Yalnız farkında olabildiği bir şey varsa, o da kalbine bir yarasa gibi yapışmış olan sınırsız bir kıskançlıktı.

Gelgelelim neyi kıskanıyor, niçin kıskanıyordu? Profesör onun için daha fazla ne olabilirdi? Bunlar sızlayan yüreğinde birer soru işareti çiziyor; bu ruh fırtınası içinde durmadan ıstırap çekiyordu.

Bir aile dostunun aracılığıyla yapılan bir izdivaç teklifi karşısında Sitare ilk defa duygularını tahlile imkân bulabildi. Bir banka şefi olan bu gençle hayatının birleşmesini imkânsız görmesi, herhangi bir erkekle evlenemeyeceğini ona kesinlikle anlatmıştı. Vaziyet Sitare için ciddi ve düşündürücüydü.

Talip reddedildi; ama Sitare büsbütün kedere düştü. Bu kederini bir gün Ferruh Bey'e açarak dedi ki:

– Benim için bir evliliğin mümkün olamayacağını katiyen hissediyorum...

Profesör ona ciddi bir bakış fırlatarak:

– Böyle olmamalı! dedi. Bütün kalbimle senin mutlu olmanı isterim...

– Bana verdiğiniz mutluluğun yanında her mutluluk silik kalır.

– Sevgiden üstün tutulacak hayatî görevler vardır yavrum...

– Ben onları düşünecek halde miyim?..

Ferruh Bey gözlerini indirdi. Üzüntüyle:

– Bu hata bana ait!.. diye mırıldandı.

* * *

Sitare'yi günden güne solduran bu zor hayat yeni bir olayla büsbütün bulanık bir şekil aldı.

Cavit bir uçak kazasında ağırca yaralanmıştı. Askerî hastanede on beş gün kadar süren ilk tedavisinden sonra kendisini Tarabya'daki eve getirdiler.

Sitare, zorunlulukla, bir zaman için İstinye'yi ihmal etmek durumunda kaldı. Ferruh Bey iki kere hastayı yoklamaya gelmiş, ondan sonra bir daha görünmemişti. Genç kız bir yandan ağabeyinin hizmetine koşarken, bir yandan onu yoklamaya gelen misafirlerle meşgul oluyordu.

En sık gelenler arasında Cavit'in arkadaşı Turgut da vardı. O yıl yüzbaşı olan bu genç havacı, bir müddet görevinden izinli bulunduğundan Sitare'nin hastaya ait işlerini hemen hemen paylaşıyor, telaş içindeki ailenin bir tür desteği durumunda bulunuyordu.

Sitare az zamanda, bu işbirliğinde, bir arkadaşa olan bağlılıktan daha kuvvetli gizli bir amaç sezdi. Turgut'un vakit vakit kendisine çevrilen gözlerinde derin bir isteğin izlerini okuyordu.

Bir gece hastanın pansumanı yapıldıktan sonra ilaçları ve sargıları toplamakla meşgul oldukları bir sırada Turgut birdenbire onun ellerini tuttu. Heyecanlı bir sesle:

– Yaşamak için size muhtaç olduğumu hissediyorum Sitare! dedi. Bu ihtiyacımın kaynağını herhalde keşfetmiş olacaksınız...

Sitare bu ani vaziyet karşısında şaşırmış, sendelemişti:

– Ne... Ne dediğinizi anlayamadım Turgut Bey! diye kekeledi.

– Size daha etraflı anlatmalıyım ama, şimdi sırasız olur... Cavit'in iyileşmesini beklemek lazım!..

Sitare ellerini çekti. Kalbi acı acı çarpıyor, dişleri kilitleniyor; bütün ruhuyla: "Ah bu sözleri de Salim'in söyledikleri gibi yanlış anlamış olsam!" diye bir teselli bulmak için çırpınıyordu.

Turgut, ondaki bozukluğu sezip sesi titreyerek:

– Fikrimi doğrudan doğruya size açmaktaki gayem, kalbimin bir an önce güvene kavuşmasıdır, diye devam etti. Şimdilik ümidimi saklamama müsaade ediyor musunuz?..

Sitare bir feryat halinde:

– Hayır, hayır!.. diyebildi.

Genç adam endişeli gözlerini kaldırmıştı:

– Niçin?..

– Çünkü... Çünkü bu şeylerin şimdilik sırası değil Turgut Bey!..

– Bunu takdir ediyorum... Ama ilerde bu bahsi ciddiyetle görüşmek vaadini sizden almak istiyorum...

– Vaat mi? Rica ederim...

Gözlerine yaşlar doluverdi. Yüreğine bir avuç ateş atılmış gibi yanıyor, boğazı kuruyordu.

Usulca elindeki işi bıraktı, bitişik odaya geçti.

* * *

Gönlündeki ıstırabı bir azap haline sıkan bu olaydan sonra Sitare adeta bir ruh hastasına dönmüştü. Rengi soldukça soluyor, iştahtan kesiliyor, uyku uyuyamıyordu.

Babası onu bir doktora gösterdi. Konulan teşhis, yaşı icabı

genç kızların çoğunda görülen ruhî bir buhrandan ibaretti. Ne var ki, tatbik edilen tedaviden hiçbir sonuç elde edilemedi. Sitare solmakta, erimekte devam ediyordu.

Vaziyet böyle sürüp giderken, Turgut'un açıkça yapmış olduğu evlenme teklifi aile için geniş bir ümit ufku açmış oldu. Zaten doktorun son tavsiyesi de kızlarının evlendirilmesiydi.

Sitare ilk olarak annesinden aldığı bu haberi elinde olmadan öfkeyle karşılamıştı. Gözleri dolarak:

– Turgut'la evlenmek mi? dedi. Allah esirgesin!..

Behim Hanım hayretle:

– Niçin? diye sordu.

– Çünkü anneciğim, çünkü o beni mutlu edemez... Hem ben şimdi evlenmeyi hiç düşünmüyorum ki!..

– Kızlar düşündükleri zaman değil, kısmetleri çıktığı zaman evlenirler... Bu genç senin için çok uygun bir hayat arkadaşı olabilir yavrum... Ağabeyin ahlakına kefil oluyor... "Gayet dürüst, çalışkan ve uyumlu bir arkadaştır" diyor... Aynı zamanda istikbali de parlak... Ailesi bize denk... Daha fazla ne istenebilir?

Sitare ağlamaklı bir sesle:

– Biraz düşüneyim anne! diyebildi.

.....

.....

O geceyi sabaha kadar yaşlı gözlerini hiç kırpmadan geçirmişti. Niyeti ertesi gün erkenden İstinye'ye gitmek, Ferruh Bey'e bütün açıklığıyla derdini yanmak ve kurtuluşunu onun vereceği kararda aramaktı. Fakat sabahleyin ablası telefon ederek bir iş için kendisini Bebek'e çağırınca tasavvuru suya düştü. Son derece üzüldü.

– Bu iş ne olabilir? diyordu... Mutlaka yine ya terziye, ya da çarşıya gitmek için küçük hanım bir arkadaş arıyordur... Doğrusu

tam gününü seçti... Kendisiyle bir güzel kayga edeceğim!..

Fakat öfkesi, Cevvale'nin güler yüzü karşısında hemen yok oldu. Onun kollarına atılırken:

– Ne var ablacığım, neden beni böyle erkenden çağırttın? diye sordu.

Cevvale ona göz kırpıyor:

– Seni çapkın seni, diyordu. Niçin çağırttığımı tahmin edemedin mi? Gerçi tebrik için evvela benim size gelmem gerekirdi ama, eviniz kalabalık... Gelen giden çok... Başbaşa rahat konuşamayacağımızı düşünerek böyle olmasını uygun gördüm.

Sitare durulmuş, kaşlarını çatmıştı:

– Ortada kesinleşmiş bir durum yok ki abla! dedi.

– İşte gayem, bu işin kesinleşmesi yolunda bir hizmette bulunmaktır. Seninle bunun için özel görüşmek istedim.

Sitare içinin ezildiğini, boğazının yandığını hissetti. Gözleri yaşlarla dolarak:

– Niçin yoruluyorsunuz bilmem ki! diye omuz silkti.

– Hayırlı işlerde yorulmanın önemi mi olur? Turgut'la evlenmekte niçin tereddüt ediyorsun? Annemle telefonda bu mesele üzerinde uzunca görüştük. Ben seni ikna edeceğime dair kendisine söz verdim. İkna edilmen tabiî ki makul olmana bağlı!.. Şimdi itirazının sebebini bana söyle bakayım!

– İtirazımın sebebi mi?.. Ablacığım neden beni böyle zor bir duruma sokuyorsunuz? Evlenme çağımın geçtiğini zannetmiyorum... Tahsil hayatından ayrılalı şurada ne oldu?.. Hürriyetimi henüz elde etmişken, biraz serbest yaşayacakken evlilik boyunduruğuna girmem için ne sebep var?

– Sitareciğim, iyi ve uygun bir talip hen zaman bulunur mu sanırsın? Sonra mutlu bir izdivacı boyunduruk saymakta çok hata ediyorsun! Bak benim hayatım sana iyi bir örnek olabilir... Bir gün

genç kızlığımı aramadım hamdolsun! Muhakkak ki, sen de aynı şekilde mutlu olacaksın!.. Çocukluk etme kardeşim!..

Bu yolda sürüp giden konuşma ikindiye kadar olumlu bir neticeye varamamıştı. Nihayet Cevvale, evlenmeyi reddetmekte gizli bir sebep bulunması yolunda Sitare'yi sıkıştırmaya başlayınca, genç kız sinirlendi. Ablasının hazırladığı çayı bile içmeyi reddederek kendini sokağa attı.

Güneş alçalırken İstinye'ye varmıştı. Köşkün yolunun bastığı yeri görmez şekilde aştı.

Fetanet Hanım'la çocukları birkaç günden beri Kartal'daki bir akrabalarında misafir olduklarından Ferruh Bey evde yalnız bulunuyordu. Ama Sitare hizmetçiden onun rahatsız olduğu haberini alınca aklı başından gitti. Hakikaten Profesör, kütüphanedeki maroken şezlongta dizlerinde bir battaniyeyle yarı uzanmış vaziyetteydi. Sitare'yi görür görmez halsiz bir şekilde gülümsedi. Anlayışlı bir bakışla onun perişan gelişini süzdükten sonra:

– Sen de mi hastasın Sitarem? dedi.

Sitare cevap vermeden onun boynuna atıldı. Yanan başını omuzuna bırakarak hıçkırmaya başladı. Ferruh Bey yüksek ateşine rağmen enerjik bir hareketle doğrulmuş genç kızı kolları arasına almıştı.

– Seni bu halde görmek istemem... Kaldır başını, biraz metin ol da ne olduğunu bana anlat...

Sitare, kalbinin bütün acısı gözlerinden bir tufan halinde taşarken:

– Beni ya kurtarın, ya öldürün! diye inledi.

– O nasıl söz yavrum... Beni şaşırtıyorsun Sitare!

– Niçin beni kendinize bu şekilde bağladınız? Sizden nasıl ayrılabilirim? Hasretinize nasıl dayanırım? Daima yanınızda yaşayabilmem için bir çare bulun ne olur!

Ferruh Bey bu sözlere karşılık vermekte güçlük hissetti. Ter içinde kalmıştı...

Buğulanan gözlüğünü çıkartıp yanına koyduktan sonra Sitare'nin başını avuçları arasına aldı. Yüzünü kendine kaldırdı.

– Daima yanımda yaşayabilmen için kayınbaban olmayı çok düşündüm, dedi. Fakat...

– Devam etmeyin. Bir zamanlar ben ondan öyle korkmuştum ki!.. Ama artık aldırmıyorum... Çünkü sizi bütün ruhumla severken oğullarınızdan biriyle yaşayabilmenin kesin imkânsızlığını anlamış bulunuyorum.

– Sitare! Bana olan sevgini bir babaya karşı beslenebilecek sevgi hududunu aşırmaman gerekti... Çünkü ben seni bir baba gibi sevmeye çalıştım...

– Fakat bu şekilde sevebildiniz mi?

– Orası bana ait!.. Herhalde hakkında elimden geldiği kadar müşfik oldum... Samimiyetimizde aşırı gitmiş olmanın pişmanlığı beni her zaman azap içinde kıvrandırdı... Benim ıstırabım seninkinden de büyük...

Sitare, onun yorgun gözlerine gönlünün bütün acısıyla baktı. Etrafı ince kırışıklarla dolu olan bu elâ gözler, nasıl kalbini bu derece yakıp sızlatabiliyordu! Yalnız gözler mi? Profesör'ün bütün varlığı hayatını yakan bir kütle ateş değil miydi?..

Bu düşünceler, sevgisinin ölümsüz olduğu kanasını bir kat daha kuvvetlendirdi. "Bu gözlerle bakmasa, bu sesle konuşmasa; bu sevimli halini kaybetse, hatta bir külçe halinde bulunsa bile yine ben onu daima seveceğim. O külçeye kör bir kul gibi bağlı kalacağım... Ruhunu ruhumdan hiçbir şey ayıramaz!" diyordu...

Bir anlık sessizlikten sonra hıçkıran bir sesle:

– Beni uzaklara götürecek! dedi. Buna razı mısınız?

Profesör fısıltı halinde:

– Saadetin ve kurtuluşun adına evet!.. cevabını verdi.

– Evet, öyle mi?.. Sizden uzak yaşayabileceğimi umuyorsunuz demek?..

– Yaşamaya alışman doğru olur Sitare!

– Yaşayamam!.. Sizi kaybetmek benim için felaket olur...

– Fakat ölmüyorum ya yavrum!.. Yine dostluğumuz baki kalacak!..

Gönlündeki ümitsizliği büsbütün arttıran bu konuşma, üzüntüsünü bir işkence haline getiriyordu. "Beni neden anlamak istemiyor? Istırabımın büyüklüğü karşısında nasıl böyle soğukkanlı davranabiliyor?" diye düşünüyordu.

Ferruh Bey onun fikrini okumuş gibi:

– Durumuna karşı beni kayıtsız sanıp kırıldığına eminim Sitarem, dedi. Fakat senin kayıtsızlık sandığın şey aslında benim gösterdiğim metanettir. Bunu takdir edeceğini umarım... daha açık ne diyebilirim?

– !!!..

Sitare'nin acı dolu bakışı karşısında gözlerini indirerek devam etti:

– Dostluğumuzun niteliğini her halde bugüne kadar tam olarak tahlil etmemişsindir. Karşıma ilk çıktığın gün, seni bana koşturan şeyin ne olduğunu anlamış, bundan derin bir haz duymuştum. Bazı ruhlar yaratılışta birbirinin eşidir. Onları ayrı çevrelerde, hatta uzak iklimlerde de bulunsalar, bir gün buluşur, birleşir, yekpare olurlar... Bu ender bir olay, fakat bir gerçektir... Seni bir gül gibi koklarken, bu koklanışlardan alabileceğin zehiri tahmin etmeliydim!.. Beni affet Sitarem!

Sitare cevap vermedi. Gözleri daldı. Kalbi yorgun yorgun çırpınıyor, solgun dudakları titriyordu. Hayalinde, oraya ilk geldiği gün canlanmıştı. Profesörü kadife ceketi ve dizleri üstünde kalın bir

ciltle tekrar görüyor, ilk konuşmalarını, terasta içtikleri ilk çayı, bahçedeki akşam gezintilerini bütün açıklığıyla hatırlıyordu. Sonra hatıraları arasında, kendisini ilk kollarına aldığı sahne açıldı. Raflardan indirilmiş karma karışık ciltler arasında, camları döven sağnakla beraber kalbinde ne muazzam bir kasırga kopmuştu! Daha sonra, nice tatlı hatıraya beşik olan iki yılın benliğinde derin izler bırakmış olayları parça parça gözleri önünden geçti... Ruhunda hâlâ bütün hayatıyla yaşayan bu gerçekler, unutulmaya mahkûm bir rüya olabilir miydi?

Birden başını çevirdi:

– Fakat Profesörüm, bütün o geçenler nasıl bir rüya olabilir? diye acı bir sesle sordu.

– Esasen hayat bir rüyadır Sitarem...

Sitare her şeye rağmen kalbinin derin bir köşesinde belli belirsiz bir ümit saklıyordu. İmkânsızlıklar ne kadar kesin olursa olsun, Ferruh Bey onu kendi hayatına daimî bir surette bağlamak çaresini bulabilir, diye düşünüyordu. Fakat beklediği şeyin çocukça bir hayal olduğunu da taktir etmekteydi.

Ferruh Bey ateş gibi yanan elleriyle onun saçlarını okşayarak:

– O genç havacı değil mi? diye sordu.

– Evet... Fakat henüz cevap vermedim...

– Ne bekliyorsun?

Sitare kurumuş dudaklarını ısırdı. Yaşlı kirpiklerini indirdi. Pürüzlü ve tutuk bir sesle:

– Kararınızı!.. dedi. Ne derseniz, nasıl dilerseniz öyle hareket edeceğim!..

– O halde hemen bu akşam, eve döner dönmez olumlu cevabını ailene bildirirsin!..

Sitare bütün vücudunun uyuştuğunu, gözlerinde dünyanın simsiyah bir renk aldığını farketti. Bir elem külçesi halinde bulu-

nan başını hastanın sık sık kalkıp inen göğsüne bıraktı. Yumduğu gözlerinden sızan yaşlar Profesör'ün hummalı tenine geçiyor, onu manevî bir etkiyle dağlıyor, eritiyordu.

Her ikisi de yorgun ruhlarını dinlendiren bu sıcak kucaklaşmanın ebedî olmasını dilemekteydiler.

Çok geçmeden Ferruh Bey yükselen ateşinin tesiriyle hafifçe daldı. Sitare de onun kokusunu, hararetini ve kalbinin atışlarını ruhuna sindire sindiren kendinden geçti...

Gözlerini açtıkları zaman güneş çekilmiş, ortalık kararmıştı. Karşıda, dağların üstünde çoban yıldızı parlıyordu.

Sitare telaşla doğruldu. Profesöre şaşkın şaşkın bakarak:

– Aman Yarabbi uyumuşuz! dedi.

Ferruh Bey:

– Geç kaldın değil mi? diye mırıldandı.

– Çok geç kaldım... Ama sizi bu halde bırakıp nasıl gidebilirim?

– Ziyanı yok yavrum... Yalnız giderken bana aşağıdan hizmetçiyi gönder...

– Bir doktor çağırmak daha doğru olmaz mı? Hem müsaade etseniz de eve telefonla durumu bildirip bu gece yanınızda kalsam!..

Ferruh Bey teklifi kesinlikle reddetti:

– Doktorluk bir işim yok!.. dedi. Hafif bir soğuk algınlığı geçiriyorum...

Ve Sitare'nin kırıldığını görerek sözüne şöyle devam etti:

– Sitarem... Benim sevgili yavrum... Azıcık iradeni kullan!.. Hayatta her şey geçer... Metin olmaya gayret et!.. Benim gibi dört yanından bağlı bir adam için çektiğin ıstırap değer mi? Bir egoist, bir kalpsiz olduğumu bil de benden uzaklaş!.. Senden dileğim, istediğim budur!..

Sitare cevap vermeden onu son bir defa kucakladı.

Sonra süratle odadan çıktı.

* * *

Behim Hanım güzel yemeklerle donanmış bir tepsiyle oğlunun odasına girerken neşeli bir sesle:

– Müjdemi isterim Cavit, diyordu. Sitare nihayet razı olduğunu bildirdi... Turgut bu gece gelecek değil mi?

Cavit sevinçle:

– İşte bu gerçekten bir müjde! dedi. Evet Turgut nerede ise gelir...

Behim Hanım elindeki tepsiyi Cavit'in önündeki alçak masanın üstünde bıraktıktan sonra bir kanepeye oturmuştu.

– Sitare gecikince Cevvale'ye telefon ettim... Bir anlaşmaya varamadıklarını ve onun hırçınlaşarak ikindi üstü kendisinden ayrıldığını öğrendim. Gideceği yer malum!.. Neyse Ferruh Bey gönlünü etmiş!..

– Şu Ferruh Bey yaman adam vesselam!..

– Muhakkak! Fakat kendisi hastaymış!..

– Nesi varmış?..

– Sitare ateşi olduğunu ve yattığını söyledi... Yanından telefon ediyordu...

Bu sırada sokak kapısının kapandığı duyulmuş, merdivenlerde sert bir ayak sesi belirmişti. Çok geçmeden odanın kapısı açılarak içeriye Turgut girdi.

Anne oğul genç havacıyı büyük bir neşe içinde karşıladılar. Bir önsezi ile duraklayan Turgut, Behim Hanımla Cavit'e soru dolu gözlerle bakarak:

– Bir müjde kokusu alıyorum! diye gülümsedi...

Cavit en candan gülüşüyle:

– Tahmin edebildin! cevabını verdi.

Yüzü büyük bir mutlulukla aydınlanan Turgut, Behim Ha-

nım'ın elleriyle, Cavit'in boynundan hangisine önce sarılacağını şaşırmış bir halde sağa sola sendeledi. Taşkın sevincini gizlemek için dudaklarını ısırdı. Heyecanlı, boğuk bir sesle:

– Teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim!.. diyebildi.

* * *

Nişan yüzükleri Ferruh Bey'in parmakları arasında titrerken, Sitare onun bu görevi nasıl kabul ettiğine şaşıyor, soğukkanlılığı karşısında yüreğinde bir kırgınlık uyanıyordu.

Davetliler sadece yakın akrabalar olduğu halde hayli kalabalık basmıştı, Tarabya'daki ev adeta tıklım tıklım bir durumda bulunuyordu. Buna rağmen Sitare içinde bir yalnızlık, bir boşluk hissetmekteydi.

Ferruh Bey, iki gencin gelecekteki mutluluklarına değinen birkaç güzel söz söyledikten sonra, pırıldayan halkalardan birini Sitare'nin buz kesilmiş parmağına takarken belli belirsiz bir şekilde sendeledi. Rengi sapsarıydı. Bu hal genç kızın gözünden kaçmadı. Ama onu daha ezilmiş, daha bitkin görmek istiyor; soğukkanlılığını adeta uğursuz bir şey sayıyordu. Bundan başka kalbini üzen bir şey daha vardı ki, bu da Turgut'un mutlu yüzüydü. Bu mert erkeği sinsi şekilde aldattığı hissi içini haincesine parçalıyordu.

Kendilerini tebrik edenlere gözlerinden iki damla yaşla teşekkür ederken, birdenbire boşanmamak için bütün gayretini sarfedip kırarcasına dişlerini sıkmakta devam etti.

Bin bir elemle harap olan zavallı başını nereye dayayacaktı?..

* * *

O gece öyle parlak bir mehtap vardı ki, sanki gökten gümüşten bir nur iniyor, Boğaziçi kıyılarını efsanevî bir bir aydınlığa boğuyordu.

Rüzgâr tamamen durmuş, deniz bir göl gibi durulmuştu. Kıyılarda mehtaba çıkanların neşeli kaynaşmasına ayın pırıltıları içinde yüzen sandallardan akseden kahkahalar karışıyordu.

Davetliler dağılmaya başlarken Turgut, Sitare'nin kulağına eğildi:

– Usulca kaçıp sandala mehtaba açılalım mı? dedi.

Sitare bundan böyle bir görev şeklinde kabullendiği itaatli tavrıyla:

– Siz bilirsiniz! cevabıyla başını eğdi.

Ferruh Bey çoktan gitmiş olmasa, belki de bu cevabı pek güçlükle verebilecekti.

Behim Hanım'a iki kelime ile kararlarını fısıldayıp evden çıktılar. Beş dakika sonra sandalla kıyıdan açılıyorlardı.

Küreklere oturmuş olan Turgut:

– Ne tarafa gidelim? diye sordu.

Sitare içten gelen bir arzuyla birden:

– İstinye Koyu'na! dedi.

Fakat bu sözleri söyler söylemez pişman oldu. Turgut'un şüpheye düşmesi ihtimaliyle yüreği çarptı. Dikkatle onun yüzüne baktı. Genç adam tamamen kayıtsızdı. En samimi sesiyle:

– Peki, İstinye Koyu'na gidelim! diyor; istekle küreklere asılıyordu.

Günün çetin geçişinden sonra gecenin bu serin ve ferahlatıcı havası Sitare'nin yorgun asabını dinlendirmeye, adeta kalbin yarasını üflemeye başlamıştı. Sırtını arkaya yaslayarak saçlarını tatlı esintiye bıraktı. Ayın gümüşten bir hasır yaydığı sularda kalkıp inen küreklerden damlayan damlalar iri mücevherler şeklinde parlıyor, bu mücevherler diziler halinde sandalın bıraktığı ölü dalgalara gömülüyordu.

Bir süre mehtapla suyun bu güzel oyununu seyre daldı. Hiçbir

şey düşünmek istemiyor, sadece ruhunu bir parça dinlendirebilen sessizliğin devamını arzuluyordu...

Fakat çok geçmeden Turgut'un sesi onu dalgınlıktan ayırdı:

– Niçin konuşmuyorsun Sitare? diyordu. Çok mu yorgunsun?..

Hafif bir sesle:

– Biraz!.. diye cevap verdi.

– İstersen koya kadar gitmeyelim... Yeniköy'den dönelim!..

– Hayır!.. Gece o kadar güzel ki!..

Bu konuşmadan sonra aralarında yine derin bir sessizlik başladı. Ve sandal bu sessizlik içinde monoton bir hışırtıyla suları yararak yol almakta devam etti.

Koya girince Turgut kürekleri bırakmış, Sitare'nin yanına gelmişti. Acıyan avuçlarını üfledikten sonra onun ellerini tuttu. Ama bu elleri bir ölü eli gibi soğuk bulunca endişe dolu bir bakışla genç kızın solgun yüzüne baktı:

– Seni neşesiz görmek beni ne kadar üzüyor biliyor musun Sitare? dedi.

Bu söz, Sitare'ye kendini toplaması için bir ihtar olmuştu. Hemen gülümsedi:

– Neşesiz mi dediniz? Sadece yorgunum Turgut...

– Yorgunluk... Belki?.. Fakat niçin mahzunsunuz?

– Size öyle mi geliyor?..

– Maalesef görüyorum...

– Emin olun ki... Evet, katiyen ne neşesiz, ne de mahzunum... Son zamanlarda geçirdiğim sinir krizlerini hatırlarsanız, hayatımın bir dönüm noktası olan bugünde ruhumdaki sarsıntıyı doğal bulursunuz!..

– Seni mutlu görmek en büyük emelimdir Sitare!..

– Teşekkür ederim...

– Mutluluğun için hayatımı bile fedadan çekinmeyeceğimden

emin olmalısın!

Çok içten bir ifade taşıyan bu kalın ses Sitare'ye ıstırap veriyor, o sesin her zerresi kalbine bir diken gibi işliyordu. Turgut'un iyi niyeti, samimiyeti, mertliği karşısında küçülmekteydi.

Kendini zorlayarak, başını onun omuzuna yaklaştırdı:

– Ben de size hayatımı veriyorum!.. diye fısıldadı.

– Bana her şeyden önce kalbin lazım Sitare!..

– Kalbim de sizin olacak!..

Bu söz boğazına düğümlendi. Zira gözüne, karşı sırttaki mavi bir ışık ilişmişti. Yalan söylediğini bilmekten doğan eritici bir utançla gözlerini sımsıkı yumdu. Kalbinin en derin köşesinden yükselen bir ses: "Sen bir kadavradan farksızsın! diyordu. Kalbin, ruhun, bütün maneviyatın başkasına ait! Kocana verebileceğin sadece maddiyatın, vücudundur!"

Gözlerini açtığı zaman yine mavi ışığı gördü. Bu sesin, hakikatin ta kendisini haykırdığını teslim etti ve dudaklarına yaklaşan sıcak nefes vücudunu bir ölüm kıvılcımıyla titretti.

* * *

Günler bir su değirmeninin tekdüze devri şeklinde Sitare'ye hiçbir yenilik getirmeden geçip gidiyordu. Çarşı pazar gezilip çeyiz düzülüyor, dikişler dikiliyor, tebrike gelen misafirler ağırlanıyor; fakat bütün bu işlere karşı onun ilgisi uysal bir iştirakten ibaret kalıyordu.

Yüzünde yer etmiş olan durgunluğa ve hüzne gözler alışmıştı. Artık kimse onun çehresini yadırgamıyordu. Yalnız vakit vakit gözlerini kızarmış, etraflarını biraz daha siyahlaşmış gören annesi, gizli bir endişe ve kuşkuyla huzursuz yaşıyordu.

Turgut bir süreden beri İzmir'deki görevinin başına dönmüştü. Orada yazdığı mektuplarda Karşıyaka'da güzel bir ev tuttuğunu,

onu Sitare'ye layık şekilde döşetmekle meşgul bulunduğunu bildiriyor; her mektubun sonunda gelecekteki mutluluklarına duyduğu özlem ve sabırsızlığın günden güne artmakta olduğunu ilave ediyordu...

Sitare mektupları gayet kısa ve kuru cümlelerle cevaplandırmakta; bundaki mazeretini ise mektup yazabilmekteki aczine yüklemekteydi.

Evlenmeye karar vermiş olmaktan sık sık pişmanlık duyuyor; fakat sürdüğü hayatın bilinmezlik içindeki vaziyetini gözönünde tutunca da yapması gereken en doğru işi yapmış olduğu inancına varıyordu. Mademki bir genç kızdı, bir gençle evlenmesi mukadderdi. Er geç gerçekleşecek bir izdivaç ise onu mutlak ve muhakkak sevdiği şeylerden ayıracak, yeni bir hayatın çerçevesine sokacak, ayrı bir âlemin insanı yapacaktı.

Sitare durumu görüyor, biliyordu. Attığı adımın da kurtuluşu adına bir adım olduğunun pekâla bilincindeydi. Fakat bütün bu nazariye ve kanaatler onun gönül acısını zerre kadar hafifletmiyor, aksine yarasına tuz, biber ekiyordu. "Hiç değilse İstanbul'da kalabilirdim. Ona yakın yaşayabilirdim. Gurbet, bu gurbet olmasaydı!" diye üzülmekteydi. Evet, onu İstanbul'dan hatta çevresinden ayıramayacak bir koca da olabilirdi. Bu konuda pekâlâ ayak direr, dayatır; sade Turgut'u değil, birçok Turgutları kendine yaklaşmadan uzaklaştırabilirdi. Fakat gaflet etmiş, artık olan olmuştu. Şimdi kadere boyun eğmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

* * *

Bir sabah erkenden Ferruh Bey Tarabya'ya geldi. Sitare evde annesiyle yalnızdı. Birçok işleri vardı. Fakat Profesör'ün gelişi durumu değiştirdi. Sitare annesini meşgul bırakıp misafirini bahçedeki küçük mermer havuzun başına aldı. Evlenme meselesi karar-

laştığı tarihten beri birbirini birçok defa görmüşlerse de, bir an baş başa kalmak fırsatını bulamamışlardı.

Havada sıcak bir günü haber veren ağır bir durgunluk vardı. Profesör şakaklarından sızan terleri kurularken:

– Ekvator havası!.. diyordu.

Sonra sessizce gelip karşısına oturan Sitare'yi dikkatle süzerek:

– Nasılsın? diye sordu.

Sitare zayıflamış solgun yüzünde çok irileşmiş görünen siyah gözlerini onu çevirmişti. Bir saniye sabit bir bakışla baktı. Sonra kuru bir sesle:

– İyi olmaya çalışıyorum! cevabını verdi.

– İyi olacaksın. Bundan eminim...

– !!!...

– Ben de iyi olmaya çalışıyorum... Ama öyle yorgunum ki!..

Sitare anlamamazlıktan gelerek acı bir tebessümle:

– Fakat fakülte tatil değil mi?.. dedi. Geçen gün özel derslerinize de ara verdiğinizden bahsediyordunuz!..

Ferruh Bey bu iğneyi mahzun bir edayla karşıladı:

– Bende hiç kalp olmadığını sanmakla hata ediyorsun Sitarem!.. Bütün hatıran içimde sonsuzluğa kadar taptaze yaşıyacaktır...

– Bütün hatıram mı? Sonsuzluğa kadar mı?

– İnanmıyor musun?..

– Elbette inanmıyorum... Evet... Mademki bana bunca ıstırabı siz verdiniz... İnsan bir şeye sahip olmadan ondan verebilir mi?

Bu sözleri hiç hareket etmeden gözleri bir noktaya dikili söylüyordu. Ferruh Bey onu kaçamak şekilde süzerek suçlu bir tavırla:

– Vermek istemedim Sitare dedi. Seni temin ederim ki isteyerek hiçbir şey yapmadım...

– Biliyorum... her şeyi istemeyerek yaptınız... Sadece beni avutmak, gönlümü etmek için o derece samimiyet ve yakınlık gösterdiniz... Sevgime bir ödül olsun diye beni kollarınıza aldınız... Yalnız benim için...

– Sitare... Sevgili çocuğum... İsyanda haklısın ama, acı sözlerle beni kırmamalısın!..

– Sizi kırmak için değil!.. Fakat gençliğimi yakmış olan dudaklarınızın birtakım yalanlar fısıldadığını duymaya tahammül edemiyorum...

– Yaaa!.. Birgün bana hakaret edebileceğini asla tahmin etmemiştim...

– Affedin!.. Ben de istemeyerek yapıyorum... Şu sırada ifademi kontrol edecek durumda olmadığımı takdir edersiniz...

– !!!..

Göz göze geldiler. Birbirinin dilinden o kadar iyi anlayan bu gözler şimdi karanlık bir ifadeyle birleşiyor; tanışamıyor, konuşamıyordu.

Sitare bir anda, aralarında görünmez bir duvarın yükselmiş olduğunu hissetti. Yüreği tarif edilmez şekilde sıkıldı. Bu duvarı aşmanın, tekrar buluşmanın artık imkansız olduğunu da seziyordu.

Göz pınarlarında toplanmış olan iki iri damla yaş kayıp ağzının yanlarından süzülerken:

– Gelecek günlerin ıstırabı yanında bugünküler hiç kalacak! dedi.

Bu söz Ferruh Bey'in gerilmiş yüzünden bir hüzün dalgası vücuda getirmişti. Sitare'nin ellerini tuttu. Onları kuvvetle sıktı:

– Seni hayatının her saniyesinde düşüneceğim... Mezarıma kadar da seveceğim! diye fısıldadı.

Sitare, hiçbir şekilde teselli kabul etmez kalbinin bu sözlerle azıcık sükûna kavuştuğunu hayretle gördü... Evet, o ana kadar

hiçbir şeyde dinmeyen acısı bu teminatın bağışladığı belirsiz ferahlıkla bir nebze hafiflemişti.

Gözlerinde ilk defa beliren ümit ışığıyla:

– Bundan emin olsam, hiç bedbaht sayılmam! dedi.

– Saadetinin bu teminata bağlı olması beni çok üzer Sitare... Sen kendi yuvanda mutlu ol!..

Sitare onun kollarına atılmak için yanıyordu. Fakat o anda bu derece imkânsızdı ki!..

İçerde gezinen annesinin ayak seslerine kulak vererek bir süre hareketsiz kaldı. Yaprakların arasından elenen sabah güneşi yanaklarından sızan yaşları parlatıyordu.

Ferruh Bey onun elini daha kuvvetle sıktı:

– Artık üzüntülere son vereceksin!.. İstanbul'a geldikçe de yine görüşürüz... Hayat bir kararda kalmaz yavrum. İnşallah öyle iyi günler doğacak ki!

Sitare ona kahve pişirmek için içeriye girerken annesi bahçeye çıkıyordu...

Sitare gözü kapalı bir eski zaman kızı gibi sessiz bir itaat, şaşılacak bir uysallıkla evlendi. Ne ailesinin isteklerine, ne de kocasının muamelesin en ufak bir dikbaşlılık ve itiraz ile olsun karşı koymamıştı...

Parlak bir düğünü takip eden bir haftayı Büyükada'da geçirdikten sonra İzmir'e hareket ettiler.

Karşıyaka'da hazırlanan ev, Turgut'un ablası İffet Hanım'a aitti. Kardeşini çok seven ve evlenmesine adeta bayram yapan kadıncağız o sırada kiracıları çıkan evi tamir ettirmiş, eşyaların yerleşmesine nezaret etmişti. Kendisi, kocası ve Sitare'den az büyük olan kızıyla birlikte İzmir'e iki saat uzaklıkta bulunan bağlarında oturuyordu.

Yeni evlileri coşkun bir neşe içinde karşıladıktan sonra onları bağa davet ettiler. İffet Hanım:

– Gelinimiz sıkılmadıkça istediğiniz kadar bizde kalabilirsiniz! diyordu.

Bu teklifi şükranla karşıladılar. Fakat Sitare'nin nezaket icabı fısıldamak zorunda kaldığı kelimeler boğazında düğümlenmişti. O sınırsız bir yalnızlığa, hiçbir ses, hiçbir nefesle ihlal olunmayacak sonsuz bir sükûna muhtaçtı. Esasen Turgut'a karşı gösterdiği zoraki yakınlık, dudaklarına bin bir zahmetle iliştirdiği tebessümle

kendisini yeteri kadar yorup harap ediyor, tahammül gücünü tüketiyordu. Bir de akrabalarla nasıl uğraşabilir, onları ayrı ayrı nasıl oyalayabilirdi?..

Yeni yuvada ilk günleri garip bir yadırgayış ve bocalayış içinde geçirdi. Her şeye karşı yabancılık hissediyor; ne çevresini, ne evini, ne de eşyasını benimseyebiliyordu. İşlerini gören Fatma Nine vakit vakit onu tuhaf hikâyeleriyle güldürmekte ise de, ruhuna sinmiş olan derin kederi bir parça dahi dağıtmaya muvaffak olamıyordu.

Turgut kendisine son derece iyi davramaktaydı. Sevgisi ve şefkati ölçüsüzdü. Bir dediğini iki etmemek için bütün gayretiyle çalışıyordu.

Sitare bu fedakârlıklar karşısında boyuna eziliyor; kocasına karşı duyduğu gizli utanç merhamete benzer bir hisle karışarak bir tür vicdan azabı çekiyordu. Evlendiklerinin ilk günlerinde ondan biraz ürkmüştü. Ama şimdi yavaş yavaş yakınlığına alışmaya başlıyordu.

İstanbul'a yazdığı mektupların hepsine -Ferruh Bey'inkinden başka- hemen cevap gelmişti. Profesörün ona yazmakta acele etmediği anlaşılıyor, Sitare bundan son derece üzgünlük duyuyordu.

On beş gün sonra, dört gözle beklenen bu mektup geldi. Sıcak bir günün akşamıydı. Sitare evinin küçük bahçesinde oturuyor, durgun bir göl hissi veren körfezi seyrediyordu. Nine izinli olduğundan yapayalnızdı.

Bahçe kapısının çıngırağı onu yerinden sıçrattı. Turgut'un gelmesine henüz vakit olduğundan merakla kalkıp koşmuştu. Postacıyla karşılaşınca sarardı. Uzattığı zarfın üzerinde Profesörün yazısını tanımış, kalbi yerinden sökülecek gibi şiddetle çarpmıştı...

Adımları dolaşarak yerine dönerken zarfı parçalayarak açtı ve

heyecandan boğulur bir halde mektubu okumaya koyuldu. Ferruh Bey gayet samimi bir baba ifadesiyle onun özlemine cevap veriyor, saadetine dualar ediyor ve bir takım beylik dileklerden sonra bütün ailesinden selamlar gönderiyordu Mektup: "Gözlerinden öperim yavrum!" sözüyle bitiyordu. Sitare'nin bakışları imzaya takıldı. Onu kalbinden kopan bir feryatla:

– "Ferruh Tayyip" diye yüksek sesle okudu.

Sonra bu ismi birkaç kere daha tekrarladı. Her defasında sesinin yankıları ruhuna bir avuç kıvılcım serper gibi oluyordu.

Gözleri yumulu olarak Profesör'ün bu mektubu yazdığı anı düşledi. Gözünün önünde, her yerden çok sevdiği geniş kütüphane canlanıyor, Ferruh Bey'i yazıhanesi başında, en ciddi ve manalı tavrıyla başı önüne eğik, elinde kalemle düşünür ve bir şeyler yazar vaziyette görüyordu. Sitare onun bu halini o kadar sever, o kadar severdi ki!.. Birdenbire gözlerinden sıcak yaşlar boşandı. Mektubu yüzüne gözüne sürüyor, koklayıp öpüyor, acıyan kalbine bastırıyordu.

Bir aralık hıçkırıkları o derece boğucu bir hal aldı ki, sesinin bitişik komşudan duyabileceğini düşünerek içeriye girdi. Fakat bastığı yeri görmüyor, sağa sola çarpıyor, ebedî zındanını adımlayan bir kürek mahkûmu gibi korkunç bir ümitsizlik içinde sendeliyordu.

Tam bu sırada sokak kapısının çıngırağı bir daha çalındı. Sitare saate bir göz atınca gelenin Turgut olduğunu anladı.

Öyle şaşırdı, o derece afalladı ki, bir anda ne yapacağını kestiremedi. İlk hatırına gelen şey Profesör'ün mektubu saklamak olmuştu. Sonra bunun manasızlığını düşündü. Komodinin gözünü açmışken tekrar kapadı. Zarfı masanın üstüne bırakarak koştu. Alt katı bahçeye bağlayan meridvenleri inerken:

– Geliyorum Turgut! diye sesleniyordu.

Ama son basamağa varınca gözlerinin yaşlı olduğunu hatırladı. Aynaya bakmak için bir an geri dönmeyi düşündü. Ne var ki, kocasını kapıda fazla bekletmesi doğru olamazdı. Bir ileri bir geri kararsız hareketler yaptı. Sonunda yine ileri atıldı. Gelgelelim bu atılış esnasında adımları dolaşmış ve çakıllı yol üzerine boylu boyunca kapaklanmıştı.

Turgut düşmeden ortaya çıkan gürültüyü duyunca sabırsız ve telaşlı bir sesle:

– Ne oldu Sitare? Düştün mü? diye bağırdı.

Fakat Sitare'den cevap alamadı. Bir daha, bir daha seslendi. Yine cevap alamayınca kapıyı zorlamaya başladı. Kuvvetli omuzlarıyla kanada abanıyor, kilidi tazyik ediyor, ama bu uğraşmalar bir sonuç vermiyordu.

Çok geçmeden Sitare biraz kendine gelebilmiş, düştüğü yerden doğrulmuştu. Yüzü ve avuçları kan içindeydi. İki kat bir vaziyette kapıya kadar gidebildi ve sürgüyü çekti.

Turgut içeriye rüzgâr gibi dalıp onu kolları arasına almıştı. Büyük bir endişe ve telaşla:

– Bu halin ne Sitare? Nasıl düştün? diye sordu.

Sitare cevap verecek halde değildi. Sadece:

– Bilmiyorum! diyebildi ve gözlerini kapadı.

Turgut onu kucağına alıp eve götürdü; divana yatırdı. Derhal hazırladığı asidborikli suyla kanları sildi, yaraları, sıyrıkları temizledi ve sardı. Bunları yaparken Sitare gözlerini açmış, kirpiklerinden sızan yaşlar arasından ona gülümsüyordu...

Bir soru tebessümünü söndürdü. Turgut:

– Bu mektup kimden?.. diye sormuştu.

Rengi atarak başını çevirdi. Kayıtsız görünmek için bütün gayretini harcayarak:

– Mektup mu? Ha, evet... Profesör Ferruh Bey'den...

– Bugün mü geldi?..

– Biraz evvel... Okusana!..

Turgut masanın üstünde mektubu aldı, tekrar Sitare'nin yanına geldi.

Sitare soğuk bir ter içinde kalmıştı. Neyse kocasının sakin ve samimi hali ona güven veriyor, heyecanını bir derece gideriyordu.

Fakat Turgut mektubu yüksek sesle okumaya başlayınca gözleri yeniden dolup taştı. Bu vaziyeti kurtarmak için de:

– İstanbul'dan kopan her ses, her nefes beni heyecanlandırıyor... Sevdiklerime olan özlemimi tazeliyor... dedi.

Turgut başını çevirmiş, derin bir bakışla ona bakıyordu:

– Burada çok yalnızsın karıcığım! dedi.

– Yalnız mıyım? Hayır Turgut!..

– Evet yalnızsın... Gözlerinin içinde o aradığım mutluluk ışığını asla açık şekilde göremiyorum...

Sitare'nin nefesi tutuldu. Kalbinin heyecanı kulaklarında çınlıyor, her yanı titriyordu.

– Çevre benim için o kadar yabancı ki!.. dedi. Hayatım henüz normal bir seyir alamadı... Hâlâ o dönüm noktasındaki sarsıntı içinde bulunuyorum... Zamanla her şey istediğin gibi olacak Turgut!..

– Haklısın Sitare... Asabın da hâlâ çok bozuk ama...

– O da geçecek elbet!.. Doktorun tavsiyelerine harfi harfine uyuyorum.

– Fakat bu üzüntüler...

– Hepsi geçecek, hepsi...

Başını kocasının göğsüne koydu. Hıçkırıklarını orada boğmaya çalıştı. Turgut bir yandan onun saçlarını okşuyor; bir yandan da:

– Çok yalnızsın! diye tekrar ediyordu. Bütün gün yapayalnız...

Yanında candan kimsen yok... Ablamla kızı gelip kalıyorlar ama onlar da sana yabancı... Biz bağa gitsek aynı şey... İstanbul'dan bir kimse... Sevdiğin ve canına yoldaş edebileceğin biri olsa!..

– Böyle kimsem yok Turgut!..

– İstersen bir süre için anneni aldıralım...

– Babamı yalnız bırakamaz. Hem buna ne lüzum var?.. ben yalnızlığımdan hiç şikâyet etmiyorum ki!..

Turgut bir müddet dalgın kaldı. Sonra çok içten bir şekilde:

– İstersen seni İstanbul'a göndereyim... Birkaç zaman kal!.. dedi.

Sitare böyle bir olayın kendisini Turgut'tan ebediyen ayıracağını, artık bir daha İzmir'e dönmek imkânı kalmayacağını derhal hissetti. Kocası göründüğü şekilde samimî hareket etse bile o bu dönüş için kendinde kudret bulamayacak, böyle yuvası mutlak surette yıkılmaya mahkûm olacaktı.

Yüreğini bir korku bürüdü. Turgut'a sımsıkı sarıldı:

– Hayır, hayır, diye inledi. Senden bir gün bile ayrılmak istemem!.. Yalnız beni kendi halime bırak!..

* * *

Aradan iki ay geçmiş sonbahar gelmişti. Sitare'nin hayatında azıcık sükûnet belirdiği o günlerde İffet Hanım'ın ısrarlı davetiyle bağ bozumuna katılmak üzere küçük evlerinden ayrıldılar.

Turgut birkaç gün izin almıştı.

İffet Hanım'ın göndermiş olduğu arabayla bağa geldikleri zaman güneş çekilmek üzereydi. Kendilerini sabırsızlıkla bekleyen aile halkı hemen koşuştular. Misafirleri büyük bir neşe ve sevinç içinde karşıladılar. Hele kızları Neriman o derece mutlu görünüyordu ki, çocuk gibi ellerini çırpıyordu.

Sitare'yi bu içten karşılanışı çok duygulandırmıştı. Bir an için

tamamıyla eski neşesini buldu. Turgut onun halini gözden kaçırmıyor, kalbi sevinçle doluyordu...

Akşam yemeği gayet güzel geçti. Kahvelerini bahçede bir ağaç dalına asılmış büyük bir lüksün ışığı altında içtiler. İffet Hanım'ın kocası Tahir Bey çok nüktedan bir adamdı. Bir alay fıkra ve hikâye anlatarak herkesi güldürüp durdu. Tüccar oğlu doğup tüccar yaşamıştı. Her gün birkaç gazete okur, vaktinin büyük bir kısmını batarya ile işleyen kocaman radyosunun başında geçirirdi.

Karısı bu durumdan biraz şikâyetçi görünerek:

– Bari lisan bilse yüreğim yanmaz, diyordu. Sabahtan gece yarılarına kadar bütün dünya ajanslarını söyletir... Bir arkadaşı, bir misafiri gelse hemen bir harp meclisi kurarlar*... Sanki ordular onların fikrine göre hareket edermiş gibi münakaşalar açılır, masaya yumruklar iner!..

Tahir Bey kıskıs gülüyor, Turgut'a göz kırparak:

– Azizim son vaziyet ne merkezde? diye soruyordu.

İffet Hanım böyle şakayla başlayan nice siyasî tartışmaya şahit olduğu için derhal ayağa kalktı:

– Haydi çocuklar, mehtap yükseliyor, bağda bir gezinti yapalım! dedi.

Bu teklif memnuniyetle karşılandığı sırada Sitare'nin zihni "batarya ile işleyen kocaman radyo"ya takılı bulunuyordu. Kocasının koluna girip adımlarını onunkilere uydurduğu halde, duyguları karanlık bir kanala daldı. Sürekli bir nakaratla içinden "Radyo! Radyo!" diyordu. Ve ıstırap zincirinin ilk halkasını ondan yükselen dalgaların kendisine gönderdiğini düşünmek yüreğindeki yarayı sızlatıyordu.

İzmir'e geldi geleli radyodan onun sesini duymamıştı. Kendi-

* Romanın geçtiği yıllarda İkinci Dünya Savaşı sürmektedir.

sinden çok seyrek aldığı kısa mektuplarından birinde bir müddet için bu konuşmalarını tatil ettiğini öğrendi ise de, evdeyken yine vakit vakit radyonun başına geçer, derin bir heyecan içinde boş yere dalgaları karıştırırdı. Bunlardan bir sonuç alamayışı her ne kadar kendisini üzüyorsa da, ruhunun huzuru adına bir kazanç teşkil ediyordu. Çünkü Sitare çok iyi biliyordu ki o sesin bir aksi bile benliğini altüst etmeye yetecek ve ruhunu inletecekti.

Gece ona umduğu kadar güzel görünmedi. Mehtap donuk, hava sıkıntılıydı. Biraz dolaştıktan sonra kocasının kulağına uzandı:

– Yorgunum Turgut! Yatalım! diye fısıldadı.

* * *

O sene bağ bozumu fevkaladeydi. Bütün bağ sahiplerinin yüzleri gülüyor, neşeleri ölçüsüz görünüyordu. Tahir Bey, Sitare ile Turgut'a:

– Bu bolluk sizin ayağınızın bereketi, evlatlar! diyordu.

Sabahleyin erkenden üzüm yemeye çıkıyorlardı. Üzerlerinde şebnemler titreşen yeşil yapraklar arasındaki iri buğulu salkımları aramak ne hoştu. Sitare bundan son derece zevk duyuyor, bodur kütükler arasında dolaşıp her cinsin ayrı ayrı tadına baktıkça gözü ve gönlü oyalanıyordu.

Turgut'un izinli olduğu süreyi pek hoş geçirdiler. Aile kalabalığından başka bağ komşularıyla da iyi dost olmuşlardı. Hele bitişik bağda Neriman'ın çocukluk arkadaşı olan Makbule adında bir genç kadın vardı ki, Sitare az zamanda ona karşı büyük bir sempati duymaya başlamıştı. Makbule tüccar olan genç kocası ve iki erkek çocuğuyla çok mutlu görünen bir kadındı. Gayet uyumlu ahlakı, ince bir zekâsı vardı.

Turgut İzmir'e dönerken Sitare birkaç gün daha bağda kalmayı en fazla onunla biraz daha bir arada bulunmak için istedi. He-

men her gün beraberdiler. Evinin işini süratle yoluna koyan genç kadın koşup geliyor; ya da oları kendi evinde ağırlıyordu. Çocukları da analarının dizine, omuzuna yaslanan, vızlayıp huysuzlanan, laf ettirmeyip misafir sıkan çocuklardan değillerdi. Sitare bu kadına karşı hayranlık duyuyor, onunla her zaman beraber olsa bütün üzüntülerini atacağına inanıyordu.

Bir sabah çay sofrasında bir ara başbaşa kalmışlardı. Sitare bir münasebetle ablasının evleneceğinden söz açtı. Gönlüne hüzün saran hatıralara temastan kaçınarak, bu evlenmenin ortaya çıkış şeklini neşeli bir tarzda anlattı.

Makbule onu dikkatle dinliyor, zekî bir eda ile gülümsüyordu. Bir aralık gayet ince bir anlam sezilen çekingen bir tavırla:

– Siz de bir aşk izdivacı mı yaptınız? diye sordu.

Soru Sitare'de soğuk bir duş etkisi yarattı. Gözlerine acı bir bulut düşerek:

– Hayır cevabını verdi.

Ama Makbule'ye meraklı bir bakış fırlatmaktan da geri durmadı.

Makbule bu bakışı "Bir derdin olduğunu çoktan anladım!" manasında hazin bir gülümseyişle karşıladıktan sonra:

– Çok hassassın Sitare!.. dedi.

Ve kalkıp Sitare'ye yakın bir yere oturdu:

– Seni gördüğüm günden beri bir kardeş gibi sevdim. Yalnız halindeki mahzunluk da ilk gördüğüm andan beri gözümden kaçmadı... Bu normal halin olmasa gerek!.. Zira yaradılıştan gamlı değilsin!..

Sitare onun sözünü kesmek isteyerek:

– Aksine yaratılıştan çok gamlıyımdır! diye gülümsedi...

– Hayır kardeşim... Belki biraz sıhhatsizsin... Ama vakit vakit gözlerinde rastladığım bir içlilik var ki, bu anlayabilen birisi için gerçek bir hicranın varlığına işaret eder...

– Bir hicran mı? Ne münasebet? Seni temin ederim.

– Anlıyorum... Cüretimi bağışla!.. Fakat seni o kadar candan seviyorum ve bu mahzun duruşun karşısında o derece üzülüyorum ki!.. Üzgünlüğünü ancak dertleşmek, derdini paylaşmak suretiyle hafifletebileceğimi anladım... Tabiî dilersen... Samimiyetimin çok derin olduğuna inanmanı rica ederim...

Sitare bu derece yürekten bir yakınlıkla hiç karşılaşmamıştı. Makbule ile kendi durumu, hayatta şu ender rastlaşan, fakat buluşunca tek vücut olan aynı mayadan ruhlar şeklinde görüyor; diyeceklerini demeden onun anlayabileceğine, aynı ıstırabı yaşamışcasına derdine iştirak edeceğine inanıyordu. Buna rağmen yine de sırrını açmamakta kararlıydı.

Dalgınlığını anlayışlı bir bakışla süzen Makbule gönlünden geçenleri tamamen keşfetmiş gibi başını salladı:

– Sana iyilik edebilirsem, çok mutlu olurum... İstersen, önce kendi hayat hikâyemi anlatayım...

Sitare birden canlandı. Gözlerini kırptı:

– Anlat! Seni memnuniyetle dinlerim!.. diye cevap verdi...

Makbule dalmıştı. Hatıralarını toplamak ister gibi derin derin düşündükten sonra başladı:

– Ben doğduğum zaman amcamın oğlu Yusuf'la aramızda beşik nişanı yapmışlar... Kendimi bilip bunu öğrendiğim tarihten itibaren kalbimde nişanlım için bir köşe ayırmıştım... Yıllar geçtikçe bu köşe genişledi. Yusuf'un da kalbinde böyle bir yerim bulunduğunu biliyor, bundan gittikçe artan bir mutluluk duyuyordum. Nihayet yetiştik! O bir delikanlı oldu, ben genç bir kız... Artık aramızda kuvvetli bir aşkın temelleri atılmış, birbirimize sökülmez bir gönül bağıyla bağlanmış bulunuyorduk... Yusuf tahsilini bitirip, ben çeyizlerimi tamamladığım sırada....

Makbule acı bir gülümseyişle göğüs geçirdi:

– Evet, tam düğün hazırlıklarını başlanacağı sırada babamla amcam bir mesele için kavga ettiler. Bu kavganın sebebi pek önemsizdi ama, neticesi korkunç olmuştu. Amcamın öfke arasında "Kızını oğluma almayacağım!" dediğini, babamın da ona: "Ben de kızımı oğluna vermeyeceğim!" cevabında bulunduğunu ve dediğini yapacağına dair bir de büyük yemin ettiğini öğrendiğim zaman kederimden nasıl aklımı kaçırmadığıma hâlâ şaşarım... Araya giren hısım, akraba, eş dost bütün gayretlerine rağmen durumu düzeltemeye imkân bulamadılar. Böylece Yusuf'tan çatır çatır ayrıldım... Ne büyük matem günleriydi onlar!.. Ömürümün bütün kederlerini bir araya toplasam, o acı günlerin bir dakikasını dolduramaz!.. Aradan çok geçmeden, şimdiki kocam beni istedi. Yusuf başını alıp uzaklara gitmişti. Onunla evlenmeyecek olduktan sonra kim olursa olsun farketmez diye düşündüm.

Makbule, kalın bir yaş tabakasıyla perdelenen gözlerini Sitare'ye çevirdi. Sesi titriyordu:

– Hayatta nelere alışıldığını bilsen kardeşim! Gönlümde Yusuf'un aşkı, gözlerimde hayali; şimdiki eşimle evlendim... Beni anlıyorsun elbet!..

Makbule gözyaşlarını tutamadı. Mendilini yüzüne kapayarak hıçkırdı. Sonra metin olmaya çalışarak sözünü şöyle yürüttü:

– Kocam iyi bir adamdı... Günler geçiyor ben de var gücümle kendimi toparlamaya çalışıyordum... Fakat bir gün, bir kış günü, akşam sofrasındaydık... Babam birden bire: "Haberiniz var mı? Yusuf intihar etmiş!" dedi. Bir anda gözlerinin önünde her şey simsiyah kesilmişti, başıma dünya yıkılmış gibi olmuştu. Babamın bu sözü böyle gaddarca söylemekten maksadı, muhakkak ki mesele etrafında kendisiyle mücadelemizden doğan hıncını almaktı. Nitekim son ümidimi merhametsizce yıkıştan duyduğu zaferi açığa vuran gülümseyişi bu tahminimi doğruladı. O anda iştiha ile ye-

meye devam eden kocamın da bıyık altında güldüğünü görmek beni büsbütün çileden çıkardı. Elimden çatalı atarak sofradan kalktım. Her türlü rezaleti göze alarak odama kapandım ve yanan yüreğimin bütün ateşiyle hıçkıra hıçkıra ağlamaya koyuldum...

Neden sonra değil, nelerden sonra kendime gelebilmiştim!.. Bu acı ne hayale sığar, ne hikâyeye kardeşim... Fakat zamanla ona alıştım... Aradan yıllar geçti. Çocuklarım oldu... Hatta kocamla olan kırgınlığımı unutup onu bile sevdim... Hasılı her şey silinip gitti... İnan ki, bugün kelimenin bütün manasıyla mutlu bir kadın sayılırım...

Sitare bu hayat hikâyesinden alabileceği dersi almış, Makbule'nin meramını anlamıştı. Fakat bir soruyla onu şaşırtmak hevesine düştü:

– Eğer Yusuf sağ olsaydı, her şey yine bugünkü gibi normal olabilir miydi?.. diye sordu...

Makbule bu teselli maksadıyla döktüğü dilin aksine bir kötü misal olması endişesine düşerek duraklamıştı. Bocalayan bir sesle:

– Vallahi... Bilmem ki!.. dedi.

– Ben hiç zannetmem Makbule!.. Gönül yarasına zaman belki merhem olabilir ama, o yarayı deşecek el bulunmazsa!..

Fakat Sitare de farkına varmaksızın bu sözüyle bir tür açıklamada bulunuyordu. Makbule gülümsedi:

– Kardeşim, insanlar için metin olmak gerek!

– Bütün mücadelemiz bu metaneti elde edebilmek için değil mi?..

– Muhakkak!.. Fakat bunda başarı, histen çok mantığa muhtaçtır.

– Bunu takdir ediyorum... Ve emin ol, elimden geleni yapıyorum...

Makbule'nin kolunu tuttu. Yaşaran gözlerinde minnet dolu bir ifadeyle:

– Samimi ilgin beni çok duygulandırdı, dedi. Sana karşı kalbim şükranla dolu!.. Bundan böyle daha iyi düşünüp, daha makul olmaya çalışacağım!..

Sadece bir teselli teşebbüsünden ibaret olan bu olaycık Sitare'nin ruhunda hayret verici bir değişiklik yaratmıştı. Makbule'nin anlattığı acı hikâye şuurunun altında gizli bir mücadeleye yol açmış, onu dinlendirici bir huzura kavuşturmaya başlamıştı.

Makbule ona: "Ben böyle bir acıyı unuttuktan sonra, sen de sana ait olanı ergeç unutursun! Hayat üzülmeye değmez!" demek istemişti. Sitare bu mantığı yerinde buluyor, önüne serilen canlı örnek ona kuvvet ve cesaret veriyordu.

O hafta sonunda Turgut bağa geldiği zaman karısını pek neşeli buldu. Hatta:

– Evimize ne zaman döneceğiz? sorusuna:

– Ben burada biraz daha kalmak istiyorum! şeklinde aldığı cevap adeta onu şaşırttı.

– Sana bağın havası çok yaradı Sitare, diyordu. Yanaklarını hiç bu kadar renkli, gözlerini bu derece parlak görmemiştim...

Sitare gülüyordu:

– Evet, iyileşiyorum Turgut!.. Yakında büsbütün iyileşeceğimden eminim!..

Bu sözleri ruhunda eriştiği sükûndan aldığı kuvvetle söylüyor, şifa bulacağına hemen hemen kendisi de inanmış görünüyordu.

Fakat bir olay her şeyi altüst etti:

O akşam sofradan henüz kalkmış, kahvelerini içiyorlardı. Tahir Bey yine radyoyu karıştırıyor, parazitler arasında birtakım düdükler ve ıslıklar çalan istasyonlar bulup haberleri toplamaya çalışıyordu Bir aralık hoparlörden temiz bir Türkçe yükseldi. Spiker:

– Sayın dinleyeciler, şimdi Profesör Ferruh Tayyip'ten bir konuşma dinleyeceksiniz!.. diyordu.

Sitare bütün vücudunun elektrik çarpmış gibi sarsıldığını hissetti. Heyecanla yerinden fırlayıp radyoya doğru koştu. Tahir Bey'in elini tutarak:

– Rica ederim çevirmeyin!.. Dinleyelim!.. diye soludu.

Odadakiler hayretle bakmışlardı. Turgut bu bakışlara cevap olarak:

– Profesör karımın en kıymetli dostudur! diye gülümsedi. Konuşmasına hayrandır. Dinlerseniz siz de haklı olduğunu teslim edersiniz.

Sitare baştan ayağa ürpertiler içinde, buz kesilen elleri kısık, gözleri nemli hoparlörün önüne çökmüştü. "Metin olmak işte burada lazım" diye düşünüyordu, fakat kalbinin gümbürtüsü bütün enerjisini kırıyordu.

Bu sesi ne kadar özlemişti!.. Şimdi her titreşimi kalbindeki uyuşmuş hasreti canlandırırken, bunca zamandır bu hasrete nasıl dayanabilmiş olduğuna şaşıyordu. Çevresinde herşey silinmiş gibiydi. Konuşmalar, dolaşanlar, hatta yanıbaşında duran kocası bile birer gölgeden farksızdı.

Yüreğindeki boğuntu ve özlem ateşi her an biraz daha arttığından göz yaşlarını tutamayacağını anladı. Bu da onu zor duruma sokacaktı. Dişlerini kırarcasına sıkarak, tırnaklarını avuçlarına geçirerek ne yapacağını bilmez bir halde sağa sola bakındı. Fakat Turgut'un kendisine merakla baktığını fark edince başını önüne eğdi. O zaman yanaklarında iki ırmak belirdi. Bunlar çenesinin

yanlarından dizlerinin üstüne dökülmeye başladı.

Odada derin bir sessizlik belirmişti. Sitare büyük bir gayretle kendini toplamaya çalıştı. İşi şakaya boğmaktan başka kurtuluş çaresi görmediğinden gülerek:

– Profesör bana gurbette de azizlik etti, çocuk gibi gözyaşı döktürdü! dedi. Kendisini babam kadar severim. Sesiyle içimdeki aile hasretini uyandırdı... Alacağı olsun!..

Bu söz gülüşmelere boğuldu. Gelgelelim Turgut'un gülüşünde gizli bir hüzün vardı. Sitare bunu derhal sezdiğinden daha samimi görünmek lüzumunu hissetti.

Gözlerini acele kurulayarak kocasının elini tuttu; mümkün olduğu kadar neşeli bir tavırla:

– İşte bitti, bitti, dedi. Artık bu kadarcık özlemek de hakkım değil mi?.. Fakat emin ol geçti kocacağım!.

Boğazında bir şey düğümlenmiş, susmuştu. Profesör konuşmasına devam ediyor, sesi ahenkli bir çağıltı halinde havada dalgalanıyordu. Nihayet dinleyicilerine veda ederek sözünü bitirdi.

Sitare asıl bundan sonra kendini nasıl toplayabileceğini düşündü. Bir külçe halindeydi. Eğer o sırada yakın bağdan misafirler gelmeseydi gerçekten çok zor durumda kalacaktı.

Gelenleri karşılamak üzere bahçeye çıkılırken musluğa koştu, yüzünü yıkadı. Sonra çardağın loş bir köşesine oturdu. Orada, gecenin tatlı bir serinlik taşıyan rüzgârında gözünün yaşını kurutup gönlünün ateşini söndürmeye çalıştı.

Geç vakit yatak odalarına girdikleri zaman da kocasına:

– Yarın seninle İzmir'e döneceğim! dedi.

* * *

Bu ani gidiş karşısında hem hayret, hem üzgünlük duyan Makbule:

– Yoksa yaranı deşen bir el mi oldu? diye yavaşça sordu.

Sitare gözleri yerde:

– İhtimal! dedi.

– Fakat yalnızlığa gitmeni doğru bulmuyorum...

– Yalnız kalmak ihtiyacındayım..

Hakikaten yalnız kalmak ihtiyacındaydı. Onu artık bağlar, üzümler, etrafında pervane olanlar değil, Makbule bile ilgilendirmiyordu. Sesleri ve neşeleriyle iç alemini durmadan tedirgin eden, sahte tebessümler saçmak zoruyla kendisini yoran bu varlıklardan bir an önce uzaklaşmak, kesin bir sessizlik içinde dinlenmek için sabırsızlanmaktaydı.

Fakat İzmir'e varıp da küçük evin sessizliği içinde kendisini yapayalnız bulunca büsbütün fena oldu. Kocası onun ruhundaki fırtınayı sezmiş, yüzünü yine bir endişe bulutu kaplamıştı:

– Ne var Sitare? diyordu. Niçin böyle ıstırap çekiyorsun?..

Sitare artık bu çeşit soruları sükûnla karşılıyor, bir heykel hali takınıyordu. Turgut ısrar ediyordu:

– Ne istiyorsan söyle karıcığım!.. Senin için hayatımı bile fedaya hazırım... Eğer İstanbul'u özledinse, bir müddet için git kal!.. Yahut başka bir arzun varsa söyle bana!..

Sitare yine susuyor, inatla önüne bakıyor, dudaklarını bile kıpırdatmıyordu. Durumu idare etmek kudretinin kalmadığını, her şeyi oluruna bırakmaktan başka yapacağı birşey bulunmadığını görüyordu.

.....

Bir gece benliğini temelinden sarsan bir rüya gördü. Bu rüya şöyleydi:

Sitare büyük ve karanlık bir bahçede bulunuyordu. Dev gibi ağaçlar arasındaki belirsizce aydınlanan düz bir yoldan ilerliyor, birini arıyordu. Aradığının kim olduğunu bilememekle beraber,

yüreğindeki özlemin sızısından bunun çok sevdiği birisi olduğun hissetmekteydi.

Bir hayli yürüdükten sonra kendini küçük bir meydanlıkta buldu. Burada ağaçlar seyrek olduğundan yıldızlarla dolu gökyüzü görünüyordu. Etrafına bakındı. Esrarlı bir şekilde uzanan ağaç gölgelerinde ve meydanlığın kuytularında gezinenler olduğunu sandıracak hışırtılar vardı...

Sitare ürpererek sesleri dinlerken arkasında bir hareket hissetti. Başını çevirince, donuk bir aydınlık içinde Ferruh Bey'i gördü. Sırtında açık renk bir elbise vardı. Elleri ceplerinde, ayakta duruyordu. O anda Sitare'nin ruhu sanki bir şenlik tufanıyla doldu. Kollarını açtı ve sevdiğinin, hasretiyle eridiği kolları arasına çılgın gibi atıldı. Ferruh Bey en sıcak sesiyle:

– Sitarem... Yavrum!.. diyordu.

Ve kor gibi yanan dudaklarıyla onu doyulmaz öpücüklere boğuyordu. Sitare'nin başı arkaya düşmüştü. Aşkın ateşi tarifsiz mutluluk damlaları halinde ruhuna dökülüyordu.

Gözleri yumulu olarak kalbinden gelen bir sesle:

– Ah! Ne kadar özlemişim!.. diye inledi.

Ferruh Bey fısıltı kadar yavaş:

– Ya ben!.. Ya ben?!.. diye tekrarlıyordu.

Sitare gözlerini kaldırınca gökteki bütün yıldızların aşağıya inmiş olduğunu gördü. Binlerce ışık başlarının üstünde bir avize şeklinde toplanmıştı. Kirpikleriden yaşlar sızdığının farkına vardı. Kendini sımsıkı Profesör'ün göğsü üstünde hissettiği, sıcak nefesinin bir şifa iksiri halinde kalbine aktığını duyduğu halde, içindeki özlemin büsbütün yakıcı bir hal aldığını, bağrında doyup kanmaz bir susayış uyandığını görüyordu.

Yıldızlar daha yakına geldiler. İri ve titrek ışık parçaları şeklinde kandil kandil üstlerine dökülmeye başladılar. Sitare tatlı bir

uyuşukluk, bir kendinden geçiş içinde:

– Sonsuzluk bu mu? diye soruyordu.

Sevdiği ses kulağına:

– Aşkın sonsuzu Sitarem; diye fısıldadı.

Sonra bulut şeklinde gri bir duman belirdi. Bu duman bütün o ışıkları, o yıldız yağmurunu sardı. Sitare birdenbire kendisini boşlukta, yapayalnız hissetti. O gri bulutla birlikte yükseliyor, yükseliyor, yükseliyordu. Müthiş bir korku içinde:

– Allah'ım!.. Allah'ım!.. diye bağırarak uyandı.

Uyanır uyanmaz doğrulmuştu. Küçük gece lâmbası yatak odasını hafifçe aydınlatıyor, yanında uyuyan kocasının düzgün aralıklı nefesleri sessizliği sarıyordu.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, elini göğsüne bastırdı. Rüya bütün büyüsü ve bütün görkemiyle benliğini kaplamış, muhayyelesiyle ruhu o âlemin esiri olmuştu.

Hemen kalktı. Açık pencerenin önüne giderek tutuşan ciğerlerini biraz serinletmek için kendini gecenin rüzgârına verdi.

Hiçbir olay onu bu rüya kadar perişan etmemişti. Artık ne olursa olsun o sevdiği varlığı bir an önce görmek kararına varıyor, bu hasrete daha fazla katlanmak gücünün kalmadığını anlıyordu.

Evet, ona mutlaka gidecekti!..

Bu karar her şeye rağmen bütün vücudunu bir sevinç sarasıyla sarmıştı: "Bir kere daha kendimi kolları arasında göreyim! Ondan sonra ölmeye razıyım!" diyordu.

Pencerenin önüne oturdu. Yaşlı gözlerini sakin körfeze daldırdı. Gece karanlıktı. Çok yükseklerde parıldayan yaldızların donuk akisleri uyuyan denizin yüzünde hafif bir yakamoz yapıyor, kıyılardaki tek tük ışıklar sarı birer elif şeklinde suda titreşiyordu.

Rüyanın heyecanı biraz yatışınca, buradan ayrılmasının doğuracağı acıyı düşündü. Aklından Turgut geçti: Kendisini o kadar

çok seven, kaprislerini hoş gören dünyanın en iyi kocasıydı. Her şeyden fazla sahip olduğu iyiniyet Turgut'u bir insan olarak kıymetlendirmeye yeterdi. Sitare'nin herhangi bir erkeği derhal şüpheye düşüreceği muhakkak olan davranışlarını şaşılacak bir samimiyet ve şefkatle karşılaması; aile özlemi şeklinde gösterdiği üzüntüleri candan bir yakınlıkla avutmaya çalışması da bunu ispat ediyordu. Evet kalbi samimiyetle dopdolu, kuşkusuz, gerçekten eşsiz derecede iyi bir insandı Turgut! Bu iyiliği bilmezlik büyük bir nankörlük olurdu.

Bunları düşünürken yüreği sızlıyor, sessiz hıçkırıkları onu boğacak hale getiriyordu.

Birden arkasında bir hareket hissetti. Başını çevirince Turgut'un omuz başında ayakta durduğunu gördü. Ürkek bir sesle:

– Turgut, sen misin? Ne zaman kalktın?.. diyebildi.

Kocası bir heykel gibi hareketsiz ve sessiz duruyordu. Sitare tekrar konuşmak lüzumunu duydu. Telaşlı bir fısıltıyla:

– Bir rüya gördüm de...

Diye başladı. Ne var ki, bir yalan uydurmak mecburiyeti hissederek bir iki kere yutkundu:

– Evet bir rüya gördüm Turgut!.. Annemi hasta gördüm... Öyle fena oldum ki!..

Turgut ilk defa bir hareket yaparak ona daha yakın geldi:

– Ağlıyorsun karıcığım... Üzüldüğünü anladım. Fakat gözyaşlarını gizlemek için neden nefsini azaba sokuyorsun?

– Seni uyandırmak istemedim de ondan...

– Bilakis uyandırsaydın... Teselline koşacak benden başka kimin var?..

Sitare ıslak yüzünü Turgut'un serin avuçlarına bıraktı. Onun yüksek kalbi karşısında küçülüyor, yüreği paramparça oluyordu. Ama kararını açmanın da tam sırası olduğunu düşünerek çekine çekine:

– Turgut, dedi. Annemi o kadar özlemişim ki!.. Beni kısa bir süre için İstanbul'a gönderebilir misin?

– Elbette Sitare... Ben sana bunu çoktan beri teklif ediyorum.

– Ah! Fakat... Seni yalnız bırakmak!

– Beni hiç düşünme!.. Orada ne kadar istersen kal! Gez, eğlen! Yeter ki neşen ve sağlığın yerine gelsin!..

– Sen de izin alıp gelemez misin?..

– Bugünlerde imkânsız!.. İleride belki!..

Sitare kaybetmek istemediği bir servete sarılır gibi Turgut'a sokuldu. Başını onun geniş göğsüne dayadı...

* * *

Güzel bir sonbahar günü sona ererken, Sitare telaşlı adımlarla İstinye'deki Mavi Köşk'e uzanan dağ yolunu aşıyordu. O kadar heyecanlıydı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki adımları dolaşıyor, taşlara takılıyor, eliyle göğsüne baktırarak sık sık durup dinlenmeye mecbur kalıyordu.

Nihayet bahçe kapısına vardı... Orada yarım dakika kadar duraklayıp dinlendi...

İstanbul'a o gün gelmiş, doğru Tarabya'ya gitmişti. Ama evde kimseyi bulamadığından soluğu İstinye'de almayı canına minnet bilmişti. "Ya Profesör de evde değilse!" diye düşünürken kalbi acı bir şekilde burkuluyor; bu ihtimalin üzerinde durmak bile istemiyordu.

Düşünceleri arasında kendisi Selim karşıladı. Artık koca bir delikanlı olan bu afacan oğlan hâlâ bırakmadığı lâubali tavrıyla:

– Ooo! Hoş geldiğiniz Sitare Hanım! Sizi hangi rüzgârlar attı böyle?.. diye bağırdı.

Sitare ciddî bir tebessümle:

– Evdeler mi acaba?.. diye sordu.

– Buyurun efendim! Hiç ev boş olur mu?..

Öne düşerek Sitare'yi kütüphaneye kadar çıkardı:

– Biraz dinlenin... Şimdi gelirler... Ama Yarabbi! Ne kadar değişmişsiniz!.. Fakat yine fevkaladesiniz...

– Rica ederim!..

Diye sitare onun sözünü kesecek oldu. Selim babasının her zaman oturduğu koltuğa yaslanarak:

– Ay hâlâ bir genç kız sıkılganlığı mı taşıyorsunuz? İşte buna şaşmamak elde değil!.. diye alaycı bir edayla güldü. Sonra ona sigara ikram etti:

– Demek içmiyorsunuz?..

Kendisi üflediği dumanları eliyle savurarak devam etti:

– İstanbul'a nişan için mi geldiniz?..

– Kimin nişanı?..

– Ay bilmiyor musunuz?..

– Hayır!

– İnanılır şeydeğil!.. Demek ki bize sürpriz yapacaklardı?..

– Açık konuşsanıza...

– Peki peki... Bizim Belma'ya söz kesildi... Kiminle tahmin edin bakalım!..

– Rica ederim, beni üzmeden çabuk söyleyin!..

– Hâlâ anlamadınız ha!.. Ağabeyiniz Cavit Bey'le!..

– Ciddî mi söylüyorsunuz?

– Tabiî ciddî söylüyorum... Böylece içli dışlı akraba oluyoruz...

Sitare aldığı güzel haberin zevkine kapılmış, Profesör'ü bir an önce görmek için duyduğu sabırsızlığı bile unutur gibi olmuştu.

– Demek her şey kararlaştı?.. diye heyecanla sordu...

– Evet, her şey...

– Ne sevindim bilemezsiniz!..

Selim bir an düşünceye daldı. Sonra bezgin bir tavır takınarak:

– Aile içinde benden başka her genç bir yuva sahibi oldu! de-

di. Ben de olabilirdim... Ama istediğim kızı alamadıktan sonra...

Sitare'ye bir tuhaf bakışla baktı. Sonra damdan düşer gibi ekledi:

– Acaba bir başkasının karısı olmakla ne kazandınız?.. Ağabeyim ablanızla, Belma ağabeyinizle evlendikten sonra ben de sizi alamaz mıydım sanki?!

Sitare ayağa kalkmaya davranarak haşin bir sesle:

– Rica ederim Selim Bey!.. dedi.

– Ah affedersiniz!.. Saçmaladığımın farkındayım... Fakat sizi görür görmez o derece heyecana kapıldım ki!.. Bir minyatür kadar zarifsiniz!.. Hislerimin samimiyetini bağışlayın Sitare Hanım!..

Sitare öfkeden titremekle beraber sonuna kadar kadar sabretmenin en doğru hareket olacağını düşündü. Yürüyüp çıksa, hiçten bir hadise doğacaktı. Tekrar gözlerini oda kapısına çevirip beklemeye başladı.

Profesör de ne kadar gecikmişti!.. "Acaba ne ile meşgul?" diye göğüs geçirdi. Tahammülü son derece azalmıştı. Etrafına bakınırken: "Yoksa yine bir rüyada mıyım?" diye düşünüyor, gerçekten o çok sevdiği kütüphanede onun teneffüs ettiği ve kokusunun sinmiş olduğu hava içinde bulunduğuna inanamıyordu.

Kapı açılıp da içeriye girdiğini bir görseydi, ruhuna güneşler doğmuş gibi olacaktı. Sonra birbirinin kollarına atılacakları anı hayal etti. Acaba bu sırnaşık oğlan baş başa kalmalarına fırsat verecek miydi? Bu düşünceyle gözlerini ondan tarafa çevirdi. Selim ayak ayak üstüne atıp yaslandığı koltuktan kendisini sinsi bir tebessümle süzüyor, şişirdiği avurtlarında toplanan sigara dumanlarını azar azar sağa, sola, yukarı, aşağı üfleyerek eğleniyordu.

– Sıkıldığınızın farkındayım güzelim, dedi. Yalnız birkaç dakika daha sabredin... Çünkü size ancak o kadar refakat edecek vaktim var... Nerede ise bir arkadaşım gelecek...

Sitare asabiyetle:

– Fakat evde sizden başka kimse yok mu? diye sordu...

– Maalesef!..

– Peki bunu neden daha önce söylemediniz?..

– Daha önce söyleyip de sizi kapıdan çevirmek, böylece arkadaşımın gelmesini beklediğim sürece bir çiçek demeti seyretmek zevkinden kendimi mahrum etmek aptallık olurdu... Sizi oyalayabilmek maksadıyla uydurduğum nişanlanma masalı için de ayrıca özür dilerim...

Sitare öfkeden artık kendini kaybetme derecesine gelerek ayağa kalkmıştı:

– Nasıl?.. Benimle alay ettiniz öyle mi?.. diye bağırdı.

– Bağışlayın!.. Hem bu kadar saf olacağınızı nereden tahmin edebilirdim?

– Pekâlâ!..

– Sinirlenmeyin canım!.. Vallahi şaka ettiğimi hemen anlayacağınızı sandım... Hiç böyle mutlu bir olay olsa, önce size bildirmezler miydi?.. Sözüme nasıl da inanıverdiniz!..

Sitare hırsla kapıya doğru yürüdü. Tam çıkacağı sırada Selim arkasından:

– Eğer bu kabahatimi babama şikâyet edebileceğinizi umuyorsanız yanılıyorsunuz! dedi. Zira kendisini uzun zaman göremeyeceksenizi!..

Sitare esasen Feruh Beyin evde olmayışı haberiyle fena halde sarsılmıştı. Bu son cümle adımlarını dolaştırdı. Bir feryat halinde:

– Niçin? diye sordu.

– Çünkü babam bir hafta evvel uzunca bir seyahate çıktı...

– Nereye gitti?..

– Mısır'a!..

– Bu da yalandır...

– Sizi şerefimle temin ederim... İsterseniz aşçıya veya bahçıvana sorun!..

– Ne kadar kalacak?..

– İki, üç ay kadar... Belki daha fazla...

Sitare bir an zifiri bir dünya içinde kaldığını hissetti. Profesör'ü görmek isteğinin ve gönlündeki çılgın ateşin dayanılmaz bir hale geldiğini hissediyor, bu sonsuz acıdan kendisini ancak ölümün kurtarabileceğini düşünüyordu.

Kapıya dayandı. Rengi sapsarı kesilmiş, dudakları ve boğazı kurumuştu. Selim ilk defa ciddî bir tavırla:

– Fakat ne oldunuz? dedi. Şu babam bu kadar sevildiği için gerçekten gıpta edilmeye değer bir adam!.. Rica ederim oturun Sitare Hanım.. Neredeyse annemle Belma gelirler... Pek uzak bir yere gitmediklerini sanıyorum...

Sitare onun kendisini tutmak isteyen elini itti:

– Küstahlığınız karşısında duyduğum nefretin manasını ne güzel de yorumluyorsunuz! Bırakın beni!..

Sitare bastığı yeri görmez bir halde kendisini köşkten dışarıya attı. Dağ yolunda, boğucu hıçkırıklar zayıf göğsünü sarsmaya başlamıştı. Bu ne müthiş hayal kırıklığıydı!.. Acısından bayılacak halde bulunuyor, ne yapacağını, ne olacağını bilemiyordu...

Güneş batmak üzereydi. Deniz gri bir duman yığını halinde, erguvan rengini alan kıyılar arasında sanki derin bir uykuya hazırlanıyordu.

Ayakları altında uzanıp giden bayır yolundan koşar gibi inerken, burasını kalbi heyecanlarla dolu olarak ilk çıktığı güzel yaz gününü hatırladı. O günden beri aradan yıllar geçmişti. Şimdi aynı yoldan yüreği bin bir ıstırapla dolu dönüyordu. Uğrunda her şeyi göze aldığı bu kavuşmanın bu şekli alması cidden hayatında en büyük darbeydi...

Gözlerinden dökülen yaşları kurutmadan, acısının hızını gidermeden eve girmeyeceğini anladı. Fakat nereye gidebilirdi?..

"Ah hakikaten Selim beni bunda da aldatmış olsa! Profesör şurada karşıma çıkıverse!" diye düşünüyor; gelgelelim Selim'in bu haberi verişindeki ciddiyeti hatırlayınca kalbi eziliyordu.

Sahile varınca bir tanıdığa rastlamak endişesine düştü. Bu endişe eve hemen dönmesine imkân olmadığını kendisine daha iyi anlatmıştı. Köprüyü geçip fabrikaya doğru saptı. Kıvrıla kıvrıla Emirgân sırtlarına dolanan Maslak yolunu takibe başladı.

Çöken akşam içinde bir uyur - gezer gibi yürüyor, etrafını görmeden, durmadan yürüyordu. Nihayet bir dönemeçte durdu. Yoldan gelip geçen otobüs ve otomobillerden uzak kalabilmek için çayırlığa saparak koya hakim bir noktada bir çalı dibine çöktü. Şimdi ellerini yüzüne kapamış, kederiyle başbaşa kalmıştı.

Dakikalar geçiyor, gün söndükçe sönüyor; fakat içindeki dağlanış, gözlerindeki sıcak akış dinmek nedir bilmiyordu...

Demek boş yere İstanbul'a koşmuştu?!.. İzmir'deki o sıkıcı hayata onu hiç görmeden en ufak bir şifaya kavuşamadan, bir teselliye erişemeden dönmek Sitare'yi çıldırtabilirdi. Bu dönüşü düşünmek bile benliğini sınırsız bir isyanla sarsmakta, onu ecel terlerine boğmaktaydı.

Neden sonra koydaki fabrikanın yamaçları çınlatan paydos düdüğü aklını başına getirdi. Mendilini gözlerinden çekerek havuzdan yükselip boşluklar yayılan buhar ve duman tabakalarına bir an baktı. Durup dinlenmeden sert yankılar yapmakta olan çekiç sesleri artık diniyor, basan karanlıkla beraber derin bir sükûn belirmeye başlıyordu.

Telaşla ayağa kalktı. Gözleri şişmiş, yüzü kızarmış olduğundan bu izlerin kısmen olsun silinmesi için biraz daha zamana ve açık havaya muhtaç bulunduğunu biliyordu. Tarabya'ya kadar yürüme-

yi düşündü. Vakit geç olmasına rağmen bu fikrini uygulamakta tereddüt etmeyerek acele yola koyuldu.

Sahil boyunca bütün ışıklar yanmıştı. Köprüden geçerken bir an durarak gözleriyle yüksekte mavi bir nokta aradı. Fakat hafif ve sarımtırak bir aydınlıktan başka bir şey göremedi. İçini çekerek:

– Mutfaktan başka yerde ışık yok! diye mırıldandı.

Sonra yoluna devam etti.

Sertçe bir gece rüzgârı çıkmıştı. Saçlarını ve eteklerini uçuran bir rüzgâr, ateş gibi yanan yüzüne şifalı bir serinlik veriyor, yaralı yüreğine belirsiz bir ferahlık dolduruyordu...

Yine hayalinde eski bir tarihin mutlu hatırası canlandı. Profesör'le ilk görüştüğü günün akşamı da bu yolu yaya olarak geçmişti. Fakat o zaman sevinç ve saadetten bir kuş kadar hafifti. Nereye bastığını bilmeden öyle dalgın yürümüş, günün değerli anılarını hayalinde hayalen tekrar yaşadığından mesafeyi öyle kısa bulmuştu ki!..

Şimdi de nereye bastığını bilmeden yürüyor; ama hayalinde o günkülere hiç benzemeyen acı bir kâbus yaşıyordu. Bununla beraber yolu yine kısa bulmakta, daha fazla yürümek arzusu duymaktaydı. "Demek mutluluk da, acı da insana daima yalnızlık ihtiyacı duyuruyor!" diye düşündü.

Tarabya'ya geldiği zaman tamamen gece olduğunun farkına varmıştı. Eve nasıl gideceğini, durumunu nasıl gizleyeceğini perişan zihniyle bir türlü kestiremiyordu. Kapıyı çalarken:

– Allah'ım! Yardımcım ol! diye içinden dua etti.

Bir dakika sonra annesiyle karşı karşıya bulunuyordu. Behim Hanım kızını böyle habersiz ve bu saatte çıkagelmiş görmekten o derece şaşırmıştı ki kekeleyerek:

– Sen... Sen misin Sitare? diye haykırmaktan kendini alamadı.

Sitare annesinin boynuna atıldı. Dişlerini sıktığı halde gözlerinden yaşlar boşanarak:

– Size bir sürpriz yaptım Anneciğim! diyebildi.

Fakat Behim Hanım bu gelişte bir sürpriz rengi göremediğinden kalbini korkunç bir şüphe bürümüştü. Sitare'yi dikatle süzdükten sonra:

– Bir sürpriz mi? dedi. Bu nasıl sürpriz?..

– Sizi temin ederim...

– Turgut nerede?..

– Sonra gelecek... Oturalım da anlatırım...

Bir koltuğa yaslandıktan sonra, gizli yarasına ait acıları kapalı geçerek İzmir faslından başlayıp o dakikaya kadar geçen olayları anlattı...

Behim Hanım dinlediklerini olduğu gibi kabul eden bir tavır takınmışsa da, kalpten tatmin olamadığı suskunluğundan anlaşılıyordu.

Sitare her şeyi bir tarafa bırakarak yüreğini üzüntüden kemiren esasa döndü:

– Profesör'ün seyahate çıktığı doğru mu anne? diye sordu.

– Evet, doğru...

– Mısır'a gitmiş, öyle mi?

– Zannederim...

– Acaba Selim'in söylediği kadar mı kalacak?

– Orasını bilmem! Herhalde işlerine bağlıdır...

– Demek kendisini görmeden döneceğim?!.

Bu sözü pek üzgün bir şekilde ağzından kaçırdığına derhal pişman olmuştu. Fakat annesi, gerek bu sözden, gerek üzgünlüğündeki samimiyetten; onun korkusunun aksine; bir teselli payı alarak:

– İzmir'e hakikaten döneceğine şimdi inandım! diye gülümsedi...

– Sahi mi Anne?..

– Elbette! Vallahi önce öyle korktum ki Sitare... Ne bileyim? Ağlamış bir yüzle, harap bir halde akşam karanlığında, hele böyle habersiz, sessiz, bir başına gelişini pek hayıra yormamıştım doğrusu.

Sitare de gülmeye çalıştı. Ama zorla yaptığı her şey ona tiksinti veriyordu. Behim Hanım bu hali endişeyle izleyerek:

– Nen var senin? diye sordu.

– Benim mi? Hiç Anneciğim!..

– İnkâr etme!.. Hem ne kadar zayıfsın... Orada hasta mıydın?..

– Hayır...

– Yoksa sana havası mı yaramadı İzmir'in?..

– Belki!.. Fakat esaslı hiçbir şeyim yok!..

– Yine huysuzluklarına devam ediyor musun?

– Turgut'u üzmemeye çalışıyorum...

– Belli!.. Onun için adamcağız seni başından atmak zorunda kalmış!..

Sitare asabî bir kahkahayla güldü. Behim Hanım yeniden endişeye düşerek:

– Doğru söyle Sitare... Kocanla aran iyi mi? diye ciddileşti.

– Çok iyi... O kadar iyi ki!..

– İnanamıyorum...

– Yemin ederim... Dünyada Turgut kadar iyi bir koca olamaz. Beni son derece hoş tutuyor... Her arzumu yerine getirmek için çırpınıyor... Bana o şekilde bağlı ki!

– Ya sen?..

– Ben de... Evet, ben de ona bağlıyım!..

Sözünün bu noktasında güçlükle tuttuğu göz yaşları yeniden yol aldı. Bütün gayretine rağmen hıçkırıkları artmaya, zayıf omuzları gitgide daha fazla sarsılmaya başladı.

Behim Hanım hayret ve korku içinde ona baka kalmıştı. Yüzü

bembeyaz olmuş, dudakları kısılmıştı. Ağır bir sesle:

– Seni evlendiğine pişman görüyorum Sitare! dedi. Bu durum normal bir durum değil!.. Yoksa başka birini mi seviyorsun?..

– O nasıl söz Anne? dedi.

– Pek yerinde bir söz kızım!.. Sen bana gerçeği söyle bakayım!..

Sitare medilini bir kere daha gözlerine bastırdıktan sonra doğruldu...

Metin olmak için bütün gücünü harcıyor, gülümsemeye çalışıyor; fakat başaramıyordu. Annesinin bir keder timsali şeklini aldığını farkedince bir anda her şeyi açıklamak arzusuyla yandı. Gelgelelim bu hareketin pek kötü sonuçlar doğurabileceğini nasılsa idrak edip ağzını açmadı...

Behim Hanım onun yanına sokulmuş, saçlarını okşuyordu.

– Sitare, ben annenim, yavrum... Sana dünyada benden daha yakın kim olabilir? Eğer bir derdin, bir üzüntün varsa saklama!.. Birlikte dertleşir, çaresini devasını buluruz...

Sitare gözlerini bir noktaya dikmiş susuyordu. Annesinin sözlerini anlamıyor gibi bir hali vardı. Yüzünde yer yer asabî seğirtiler beliriyor, dudakları titriyor, göğsü hızlı hızlı kalkıp iniyordu.

Bir aralık başını çevirdi. Sayıklar gibi:

– İstanbul hasreti beni bitiriyor! diye mırıldandı.

– İstanbul hasreti mi? Sadece bu mu Sitare?..

– Evet!.. Evet anne!..

– Eğer doğru söylüyorsan, derdini büyütüyorsun derim...

– Doğru söylüyorum... Sizlerden uzak yaşamak o kadar acı ki!..

Behim Hanım ayağa kalktı. Zihni allak bullaktı.

– Yemek yiyelim de sonra konuşuruz! dedi.

Bütün gayretine rağmen Sitare sofrada bir lokma yemek yiyememişti. Beyniyle beraber vücudu da yanıyor, gözleri kapanıyor, başını koyacak yer arıyordu.

– Anneciğim, hemen yatmak istiyorum!.. dedi.

Ve annesinin yatağını hazırlamasını beklemeden bir kanepeye uzanarak kendinden geçti...

* * *

Bu kendinden geçiş yirmi günden fazla sürmüştü. Sitare gözlerini açtığı zaman ilk gördüğü, pencerenin önünde ayakta duran ve camları sağnak halinde döven yağmuru seyreden Turgut oldu.

Odanın loşluğu akşamın yakın olduğunu belirtiyordu... Neredeydi acaba? Bir hareket yapmak, kocasını çağırmak istedi... Fakat üzerine ağırlık basmış gibi kıpırdamaya bile muvaffak olamadı. Hafızasını toplamaya çalışıyor, ne olduğunu anlamak için bakınıyordu.

Turgut birden ona döndü.

– Karıcığım! diye koştu.

O zaman Sitare ilk defa konuşabildi:

– Turgut! diye fısıldadı.

– Açıldın değil mi Sitare? Oh şükür Tanrıma!..

Turgut bir çocuk sevinci içinde ellerini çırpıyordu. Bu sırada odaya gören Behim Hanım da Sitare'nin açıldığını görür görmez aynı coşkun sevinci gösterdi:

– Kurtuldu, artık kurtuldu inşallah!.. Cümlemize geçmiş olsun!.. diye bağırdı.

Sitare, söylenenleri anlayamadı. Hayretle:

– Ne var Anne?.. diye sordu.

Fakat Behim Hanım'ın verdiği cevabı yine duymadı. Zayıflıktan irileşmiş simsiyah gözlerinde soru dolu anlamlarla her ikisine ayrı ayrı baktı. Sonra tekrar daldı.

.....

İkinci uyanışında kendini daha iyi hissetmişti! Bu defa etrafın-

da babası, ablası, Fetanet Hanım ve Belma da vardı. Hepsinin yüzü gülüyor; kendisine "Geçmiş olsun!" diyorlardı.

Gözlerini çevirebildiği kadar –içgüdüyle– odada başka birini aradı. Sonra kırgın ve yorgun bir noktaya daldı...

Oldukça önemli bir menenjit geçirmişti. Hayatının kurtulmasına herkes bir mucize diye bakıyordu. Yalnız bu hastalık feci bir arıza bırakmıştı.

Kendine tamamen gelip bu gerçeği anladığı gün bir sinir gülmesi tutturdu.

– Sağır oldum öyle mi? diyordu. Artık hiçbir şey, hiçbir ses duymayacak mıyım?..

"Hiçbir ses" derken kalbi sivri bir şeyle delinir gibi olmuştu...

Bu bir anlık ıstırap ona anılarına dönmek imkânı verdi. Garip şey!.. Sanki onlar bir başkasına aitti şimdi!.. Günler ve geceler hayatını kemirmiş olan, gençliğinin en mutlu çağını zindana çevirmiş bulunan o özlem ve hicran acıları mazinin bir rüyası olup kalmıştı. İçinde bir uyuşukluk duyuyor; hastalık ateşinin gönüldeki manevî ateşi alıp götürmüş olduğunu hayretle görüyordu.

İyileşmesi böyle başladı ve bu şekilde devam etti. Etrafında bütün ailesi, sevdiği dostları vardı... Turgut da iznini uzattırmak imkânını bulmuş, hastasının başı ucuna bağlı kalmıştı. Geceleri yanındaki divanda yatıyordu. Behim Hanım işaretle Sitare'ye, hastalığı sırasında Turgut'un elbisesini bile çıkarmadan sabahlara kadar kendisini beklediğini, günlerce uyumadan, yiyip içmeden yaşadığını anlatmıştı.

Sitare çok defa onu uzun uzun süzüyor, üniforması içindeki sağlam yapısı, geniş omuzları üstünde vekarla dikilen güzel başı ve bahatsız derecedeki fedakâr, vefakâr ruhuyla sevilmeye, hatta çok sevilmeye layık bir adam olduğunu teslim ediyordu. Kocasına karşı kalbinde duyduğu minnet dolu bağlılıkta belki sevgi de var-

dı. Fakat Sitare bütün bu hisler karmaşasını "müşfik bir merhamet" şeklinde özetlemekten ileri varamıyordu.

Günler ona her an biraz daha sağlık sunarak geçmekte devam etti... Doktor zamanla kulaklarının da açılacağını temin ediyordu. Sitare bundan pek ümitli değildi. Ama vakit vakit kapıldığı yeis, kendisine, bu söze inanmak ihtiyacınını duyuruyordu.

Bir gün camdan ilk düşen karı seyrederken kulağı dibinde bir sivrisinek vızıltısı duydu. Buna hayretle başını çevirince annesinin öfkeli bir tavırla Cevale'ye bir şeyler söylediğini gördü. Kulaklarında o sivrisinek vızıltısı devam ediyordu. Fakat Behim Hanım susunca vızıltı da kesildi...

O zaman Sitare'nin yüreğinde bir ümit güneşi doğdu. Heyecanla:

– Anneciğim, galiba duymaya başladım! diye bağırdı...

Behim Hanım'la Cevvale kendi davalarını unutup merakla karyolaya yaklaştılar. Sitare söylenenleri anlıyamıyor ama gayet derinden, sesleri duyuyordu.

Turgut bir süre önce görevi başına dönmüş olduğundan derhal kendisine bu müjde telgrafla bildirildi. Gelen cevap öyle coşkun bir sevinç ifade ediyordu ki Sitare'nin gözleri doldu...

Hasta artık tamamen iyiliğe kavuşuyordu.

* * *

Her yerin karla örtülü olmasına rağmen güneşli bir gündü. Sitare'yi o gün ilk defa sobanın başında hazırladıkları rahat koltuğa geçirmişlerdi. Bu vaziyet iki aya yaklaşan hastalık müddeti içine bir değişiklik, bir yenilik doğurmuş bulunuyordu.

Annesi ev işleriyle meşguldü. Yanında ablası Cevale vardı.

– Ablacığım, yataktan çıktığıma ne kadar iyi ettim. Burası öyle güzel ki!..

Cevvale gülerek:

– İnşallah yakında büsbütün ayağa kalkacaksın? dedi.

Sitare yüksek sesle söylenen sözleri artık seçebiliyor, denenleri gittikçe daha kolay anlayabiliyordu.

– Ben de öyle ümit ediyorum! diye cevap verdi.

– Turgut'un mektuplarında seni bir an önce İzmir'e aldırmak arzusu seziliyor, farkında mısın?

– Evet! On beş yirmi güne kadar yola dayanacak bir hale gelebileceğimi umuyorum...

– Gerçekten gitmeyi sen de istiyor musun?

Sitare, bu soruyu biraz anlamlı bularak ablasının yüzüne baktı... Karşılaştığı ifade tahmininde yanılmadığını anlatıyordu. Kesin bir şekilde:

– Evet... Hatta gitmek için sabırsızlanıyorum! dedi.

Bu sırada odaya Behim Hanım girmişti. Elinde bir mektup vardı. Bunu Sitare'ye doğru sallayarak;

– Ferruh Bey'den: diye müjde verdi.

Sitare bu adı duyar duymaz şiddetli bir heyecanla sarsılmış, rengi bembeyaz kesilmişti. Boğuk bir sesle:

– Ferruh Bey'den mi? dedi. Beni hatırlayabilmiş demek!..

Mektubu kapmış, titreyen parmakları arasında güç zaptederek açmıştı. Halinden renk vermemek için mümkün olduğu kadar soğukkanlı davranmaya gayret ederek çılgınca özlemiş olduğu sevimli yazıya gözlerini verdi.

Mektup: *"Sevgili yavrum Sitare!"* diye başlıyordu.

Sitare'nin artık geçtiğini sandığı gönül acısını uyandırmaya yetti. Birdenbire gözleri doldu. Fakat bu yaşları kalbine akıtmak zorundaydı. Dişlerini sıkıp biran kendine metanet verebildikten sonra okumaya devam etti:

"İstanbul'dan aldığım bir mektuptan senin hastalığını öğrenmiş bulunuyorum. Bu haberin beni ne derece üzdüğünü

tahmin edersin değil mi? Şifa bulmanı bütün kalbimle dilerim. Yanında olmak, seni teselli etmek en büyük arzumdu Sitarem! Fakat aradaki uzaklık o kadar insafsız ki! Ben şimdi Kahire'deyim. Burada bir süre daha kalacağımı sanıyorum. Acaba özlediğim kadar da özlenmiş bulunuyor muyum?..

Sıhhat ve afiyet müjdeni bana getirecek olan sevimli mektubunu bekler, büyüklerine saygılarımı iletmen ricasıyla gözlerinden öperim.

Ferruh Tayyip"

Bu mektubun her kelimesinden Sitare'nin kalbine bir kıvılcım sıçramıştı. Şu kısacık, basit cümleler arasında nasıl bir tılsım saklıydı acaba?.. Yakın ve uzak dostlarından böyle teselli edici, hatır alıcı nice sözler duymuş, hatta çok daha candan yakınlıklarla karşılaşmıştı. Fakat onca onların topu şu ufak kâğıttaki ruhun zerresine sahip değildi...

Kirpiklerine toplanan damlaları acele kurularken mektubu ablasına uzattı:

– Yakında bulunup beni teselli edemediğine üzülüyor... Gerçekten yanımda bulunabilseydi bana ne büyük teselli olurdu!.. dedi.

Sonra pencereden uzaklara bakarak ekledi:

– Profesör beni anlayan en iyi dostumdur! Şu hastalığım sırasında kendisine cidden çok muhtaçtım...

Sükûnetle harcayabildiği bu sözleriyle heyecanındaki anormalliği örtmek istemişti. Ne annesi, ne de ablası bunun üzerinde durdu. Behim Hanım yürekten bir söyleyişle:

– Pek doğru! dedi. Öğütlerinden faydalanırdın...

Cevvale mektubu yüksek sesle okurken Sitare gözlerini kapamıştı. Kalbinde bir kıvranış, bir acı başlagıcı duyuyor; kendisini hiç iyi hissetmiyordu. Onu en fazla etkilemiş olan Profesör'ün:

"Acaba özlediğim kadar da özlenmiş bulunuyor muyum?" sorusuydu. Hastalanmadan önceki hali bir yana, sadece yatakta geçirdiği tesellisiz günlerini onun zalim sükûtuyla kıyaslamayı bu sorunun haksızlığını ispat için yeterli görüyordu.

Her neyse ne, Sitare şunu anlamıştı ki, aşkı hâlâ kalbinin derinliklerinde bütün şiddetiyle, bütün görkemiyle yaşamaktadır.

Şimdi, ona acı bir cevap vermekle, hiç cevap vermemek arasında kararsız kalmıştı. Gerekli kararı, sakinleşmeden, bu anda vermesine de imkân yoktu.

Zihni bin bir düşünce, gönlü binbir elemle yorgun olarak dakikalarca hareketsiz ve sessiz kaldı. Annesi çoktan işine dönmüş, ablası örgüsüne dalmıştı.

Neden sonra Cevvale başını kaldırdığı vakit kardeşinin için için hıçkırdığını görerek hayrete düştü:

– Ne var Sitare? diye sordu.

Sitare gözlerini açtı:

– Hiç Ablacığım!.. Bir rüya görmüştüm de...

– Bir rüya mı görmüştün? Nasıl rüya?..

– İzmir'deyken... Annemi hasta görmüştüm... O kadar ağlamıştım ki...

– Ey!?..

– Hayalimde aynı sahne canlandı da... Ah o yıldızlar!.. O kandil kandil üstümüze dökülen iri ve titrek ışık parçaları...

Cevvale ona cevap vermeden odadan çıktı; annesini çağırdı:

– Koltukta oturmak Sitare'yi yordu anne, dedi. Kendisine hafif bir nöbet geldi... Gelin de birlikte yatağına geçirelim!..

.....

Sitare yeniden sarsılmıştı. Yataktan ilk çıkışında koltukta fazla oturmasından doğma yorgunluğa verilen, fakat asıl sebebi Ferruh Bey'in mektubundan ibaret olan bu sarsıntı onu birkaç gün tekrar

yatağa düşürdü. Sonra yavaş yavaş düzeldi... Nekahati normale döndü...

Bu arada Profesör'e cevap vermeden duramayacağını anlamış ve ona uzun bir mektup göndermişti... Fakat:

Ne ümitlerle yazılan bu mektup cevapsız kaldı...

İzmir'e tamamen sıhhatli olarak dönmüştü. Yalnız fazla zayıf ve renksizdi... Bu hali ise kendisine daha manalı bir incelik, hareketlerine daha duyarlı bir zarafet veriyordu...

Kocasını eskisinden fazla müşfik ve uyumlu buldu. Üzerinde o derece düşüyor, etrafında o şekilde pervane oluyordu ki kendisi de farkında olmadan ona nazlanmak ve şımarmak ihtiyacını duyuyordu.

Görümcesiyle kızı, arkalarında da Makbule "Safa geldi"ne geldiler. Ve kendisini seven samimî çevresinde daha çabuk sağlığını kazanacağını söyleyerek onu bağa davet ettiler.

Sitare bu daveti memnuniyetle kabul etmişti.

Bağda kışın pek başka, adeta vahşi bir güzelliği vardı.

Bu defa yanında Turgut olmadığı halde Sitare orada hiç yalnızlık duymadan ve sıkılmadan on beş gün kadar kaldı.

Bütün aileyi eskisinden daha içten ve yakın hissetmişti. Hele Makbule ona gerçek bir abladan ileri davranmış; sevgisi, sokulganlığı ve bağlılığı ile kalbini, güvenini büsbütün kazanmıştı.

Evine döndüğü zaman birkaç gün yalnızlık duydu. Eğer Makbule'nin yılbaşında birkaç gece kalmak üzere geleceği tesellisi olmasaydı daha fazla sıkılacaktı...

Turgut bu durum karşısında hafif bir kederle:

– Yuvanla daha fazla meşgûl olsan sıkılmazdın Sitare! diyordu. Hâlâ hayatını yadırgar durumdasın!..

Sitare bu sözlerden kocasının güler yüzü ve iyimser hali altında yüreğinin pek rahat bulunmadığını anlamış, ona hak verip yaptıklarından utanmıştı.

O günden sonra yuvasına daha fazla ilgi göstermeye başladı. Bu ilgi sayesinde de gerçekten üstündeki kötümserliği enikonu atmayı başardı.

* * *

Yılbaşından bir gün evvel Makbule küçük oğlu Yavuz'la birlikte Karşıyaka'ya gelmişti. Bu geliş, Sitare'ye bir bayram neşesi duyurdu. Bir pazar günüydü. Turgut da evde bulunduğundan karı koca misafirlerini pek candan karşıladılar. Turgut:

– Makbule Hanım, sizi Hacı bekler gibi bekliyorduk! diyordu. Eğer bir mazeretiniz çıkıp da gelmeseydiniz...

Sitare kocasının sözünü tamamladı:

– Muhakkak çok üzülürdük!..

Makbule oğlunu göstererek:

– Hiç mazeret tanımayacak olan şu asî afacana baksanıza! diye güldü.

Hep birden çocuğa bakınca, bir çam dalı sürüklemekte olduğunu görüp, kahkahayı bastılar. Makbule anlatıyordu:

– Kocam, ticaret arkadaşlarından bir Rum gencine bizim bahçeden Noel için bir çam dalı vaad etmişti. Fakat dal kesilip hazırlandığı halde adamcağız ne gelip aldı, ne de aldırttı... Böylece dal bizde kaldı... Çocuklar bunu yılbaşında kendileri donatmak hevesine düşmüşler... Yavuz dalı ille de Sitare teyzemle Turgut dayıma götürelim, diye tutturdu... Çaresiz alıp getirdik... Artık işin gerisini siz halledin!..

Sitare Yavuz'u kucakladığı sırada Turgut da dalı omuzladı. İkisi de çocuğun arzusunu yerine getirmeye söz verdiler...

.....

Yılbaşı gecesi o derece güzel geçmişti ki, Sitare o gecede yaşadığı saatleri hayat tarihinin en neşeli sayfası olarak saklayabilirdi.

Turgut'un iki samimî arkadaşıyla aileleri de gelmişti. Hepsi şen insanlardı. Küçük salonun bir köşesindeki renkli ampuler, serpantinler ve bebeklerle donanmış pırıl pırıl yanan çam dalıyla orta yerdeki yemek masası, zevk ve iştah yaratıcı bir dekor meydana getirmekteydi. Buzlu biralar da neşenin artmasına hizmet etti. Pikapta çalınan çeşitli oyun havalarıyla ayrıca coşup kaynaştılar. Ve hele tam gece yarısı radyodan Millî Piyango'dan kazanan numaraları heyecanla dinledikleri sırada Sitare ve Turgut'un biletine on bin liralık bir ikramiyenin isabet ettiğini duymak hepsini sevinçten çocuklaştırmıştı. Turgut ayağa kalkmış:

– Hem de bizimki tam bilet!.. diye bağırıyordu....

Sonra kendini kaybederek karısını kucaklayıp öptü.

Kahkaha ve çığlıktan ev sarsılıyordu. İkramiyenin sevincine ortak olanların hepsine çeşitli şeyler vaad edildi...

Neşe sabaha kadar devam etmişti. Gün ağarırken misafirler gittiler...

Yatak odasına girdikleri zaman Turgut Sitare'yi ellerinden tuttu. Onun zarif endamını ve güzel yüzünü bir tablo seyreder gibi hayran hayran süzdü, sonra:

– Bilir misin Sitare? dedi. Bana piyango, seninle evlendiğim gün çıkmıştı...

* * *

O geceden sonra Sitare bambaşka bir insan oldu. Artık tamamen iyileştiğini kocasına ve yuvasına ısındığını hissediyordu.

Makbule'yi öyle birkaç günde bırakmamıştı. Zaten küçük Yavuz da Noel ağacından pek çabuk ayrılmaya bir türlü razı olamamış, hatta annesine büsbütün Sitare teyzelerde kalmak teklifinde bulunmuştu. Çocuğun arzusuyla her akşam çam dalı yakılıyordu. Henüz altı yaşında olmasına rağmen öyle zekî ve anlayışlı bir oğlandı ki, Sitare onunla meşgul olmaya, konuşmaya bayılıyordu. Fakat evlerine döndükleri zaman ne derece yalnız kalacağını, bu alışkanlığın ona neye mal olacağını düşünmekten de geri durmuyordu.

– Bir çocuk insanı ne kadar oyalayabiliyor!.. diyordu.

Hele bunun gibi şirin bir çocuğun anası olmak hayali içini hiç tanımadığı bir saadet ve hazla titretiyordu.

Artık Makbule hemen hemen oğluyla hiç uğraşmaz olmuştu. Yavuz da annesinden çok Sitare'yle haşır neşir olmaktan hoşlanıyor, ikide birde:

– Anneciğim, ben Sitare teyzemle kalacağım; diye sızlanıyordu...

Sitare'de yeni duygular, yeni emeller uyanmaktaydı...

.....

Bir akşam yemeğinden sonra Yavuz'un uykusu erken gelmiş, Sitare onu yatırmak üzere odasına götürmüştü... O gece Turgut nöbetteydi. Nine de izinli bulunuyordu...

Çocuğu soyup henüz yatağa yatırmıştı ki, sokak kapısı hızlı çalındı. Sitare camlara konan iri kar tanelerine bir göz atarak: "Acaba kim?" diye hayretle doğruldu. Bu sırada dışarıdan Makbule:

– Ben kapıya bakarım! diye seslenmişti.

Gelenin kim olduğunu anlamak için merakla bekledi. Kulağına derinden bir erkek sesi aksediyor, merdivenden hafif adımlar duyuluyordu.

Makbule oda kapısını aralayarak:

– Akrabanız olduğunu söyleyen yaşlıca bir bey geldi!.. dedi.

Sitare hemen yerinden fırladı. Bir anda kalbi öyle şiddetle çarptı ki, nefesi daraldı:

– Yaşlıca bir bey mi?.. Gözlüklü mü?.. diye sordu.

– Evet!..

– O halde ta kendisi... Profesör'dür...

Sendelediğini hissederek kapıya tutundu. Makbule onu şaşkın bir bakışla seyrediyordu.

– Çocuğu bana bırak, sen misafirinle meşgul ol kardeşim!.. diye onu uyardı.

Zeki gözleri bir an içinde her şeyi okumuş, her şeyi anlamıştı.

Sitare salona bir hayalet gibi girdi. Ferruh Bey arkası dönük olarak Noel ağacının önünde duruyor, ışıkları seyrediyordu.

Ayak sesi duyunca başını çevirdi. En sıcak ve sevimli gülümseyişiyle:

– Sitarem ben geldim! diyerek ellerini ona uzattı.

Sitare uzanan bu ellere doğru öyle bir koştu, onlara öyle bir sarıldı ki, Profesör onu kucaklamak zorunda kaldı. Genç adam:

– Nereden çıktınız?.. diyebilmişti.

Sesi titriyor, boğazında bir şey düğümleniyordu. Profesör dudaklarına yaklaşan soluk dudakları hafif bir öptükten sonra onu göğsünden ayırarak bir adım uzakta tuttu:

– Ne kadar değişmişsin Sitare!.. Bir genç kadın!..

Sitare gözlerinde yaşlarla:

– Fakat... Size dargınım!.. diye mırıldandı...

– Her şeyi biliyorum yavrum... Beni bağışla!..

Göz gözeydiler. Ama ikisinde de garip bir çekingenlik, heyecanı gizlemek telaşı vardı. Sitare geniş bir kanepeyi işaret ederek:

– Buyurun oturalım! dedi.

Oturduktan sonra titreyen sesiyle sözünü yürüttü:

– Bir rüyada olmadığıma inanmak benim için o kadar güç ki!..

Nasıl oldu da lütfettiniz, bu ziyareti esirgemediniz?.. Bir mektup yazmak zahmetinden kaçan siz, nasıl bu tenezzülü gösterdiniz?..

Ferruh Bey onu sevecen bakışlarıyla süzüyordu:

– Sen bunda haksızsın Sitarem! dedi. Seni ne kadar seveceğimi nasıl unutabilirsin?.. Seni düşünmeden yaşadığım bir dakikam oldu mu sorsana?.. Mektuplar ne ifade edebilir... İnsana heyecan ve ıstıraptan başka ne verebilir?..

– Benim dünyam zaten heyecan ve ıstıraptan ibaretti! Bana bunu da çok gördünüz!..

– Senden bu çeşit sözler duymak istemiyorum Sitare...

– Sözlerin hiçbir değeri yok!.. Sizi tekrar gördüğüm için çok mutluyum... Bence bu anın değeri var sadece... Onun geçmemesi, hiç bitmemesi için ne yapmak gerektiğini bilmek isterdim!..

Ferruh Bey cevap vermedi... Bir süre sessiz geçti. Sitare'ye, o ana kadar yaşadığı hayat eski bir rüyaya aitmiş gibi geliyordu. Asıl hayatını işte böyle, Profesör'ün varlığını yanıbaşında duyar, onun sesini dinlerken yaşadığını anlıyordu.

Ne boş şeylerle kendisini avutmaya çalışmıştı onca zaman!.. Evet, gerçek şuydu ki, onun yaşantısı, ruhunun derinliklerindeki sonsuz özleme cevap veren şu derin, şu eşsiz heyecandan ibaretti. Bunu ölümsüz kılabilmek için Sitare her şeyini gözünü kırpmadan feda edebilirdi.

Şimdi bunu bir kere daha kesin şekilde anlamakla da ayrıca acı duyuyordu.

Gömüldükleri şu anlamlı sessizlikte birbirlerine kelimelerle anlatmaları mümkün olmayan bir his bunalımı içinde iradelerini toplamaya çalışıyorlardı.

Sitare'nin son sözü sanki havada asılı kalmıştı. Ferruh Bey ona dokunmaya cesaret edemiyormuş gibi, ellerini ovuşturarak, gözleri yerde, hâlâ susuyordu. Sonunda:

– Hiçbir şey yapma!.. diye yavaşça konuştu. Çünkü yapılacak bir şey yok Sitarem!..

Sitare başını salladı:

– Ben sizin fikrinize katılmıyorum. Ta baştan beri. Ama, yine de her şey sizin istediğiniz gibi oldu!..

– Ben böyle istemedim ki!.. Senin ıstırap çekmeni hiç istemedim...

– Artık ıstırap çekmiyorum!.. Istırap çekmek için kalbimde can kalmadı çünkü!..

– Sevgili yavrum... Sana kendimi nasıl affettirebilirim?..

– Sizin affa ihtiyacınız yok aziz Profesör!..

Ferruh Bey küçük, asabî bir kahkaha attı. Ceplerinde sigara paketi arayarak:

– Her bakımdan değişmişsin!.. dedi. Eski Sitarem daha az hazır cevaptı!..

Sitare içini çekti ve kalkıp Profesör'e sigara ikram etti. Kibriti üflerken de ince bir gülümseyişle:

– Yanılmıyorsam, Kahire dönüşü İzmir'e uğradınız!.. diye sözü değiştirdi.

– Evet yavrum... Yolum düştüğü halde seni görmeden geçip gidebileceğime ihtimal verebilir miydin?

– Niçin veremeyeyim?..

– Zalim olma!.. Turgut Bey evde değil mi?..

– Hayır!.. Bu gece nöbette bulunuyor...

– Beni karşılayan hanım kimdi?..

– Samimi bir ahbap!.. Küçük oğlu ile birkaç günden beri bizde misafir...

– Küçük oğlu ile mi dedin?.. Zaten şu donanmış çamı görür görmez böyle çocukluklar yapılabilmesi için evde bir çocuk bulunması gerektiğini düşünmüştüm.

Sitare o ana kadar Makbule'yi unutmuş bulunuyordu. Hatırlamasıyla yerinden fırlaması bir oldu:

– Bir dakika müsaade edin! dedi ve dışarıya çıktı.

Yatak odasının kapısını usulca aralayıp başını uzattığı zaman Makbule'yi çocuğunun yanına uzanmış ve uyumuş bulmuştu. Ayaklarının ucuna basarak ilerleri. Örtüyü yavaşça genç kadının üstüne çekti... Sonra aynı ihtiyatlı adımlarla odadan ayrıldı...

Kapıyı çekerken başını çevirmiş olsaydı, Makbule'nin gözlerini araladığını ve kendisine gülümseyerek baktığını görürdü.

Ferruh Bey akşam yemeğini vapurda yemiş olduğundan Sitare ona sevdiği şekilde köpüklü bir kahve yaptı. Fincanı sunarken elleri titriyor:

– Acemi kahvesi, kusura bakmayın... Dökülmeden getirebildiğime ne mutlu!.. diyordu.

Ferruh Bey, bu defa seyahatinden söz açmıştı. Mısır'da yaptığı bilimsel araştırmaları özetledi. Sonra İstanbul'u, hısım ve akrabayı Sitare'den sordu. Nihayet söz İzmir'deki hayata döndü.

Bu bahis ikisini de çetin bir durumun basamağına getirmiş bulunuyordu.

Sitare Profesör'ün tabiî bir şekilde sorduğu:

– Buradan memnun musun?.. sorusuna kuru bir sesle:

– Pek çok!.. diye sitemli bir cevap verdi.

Ferruh Bey ilk defa ciddi bir bakışla ona bakmıştı:

– Hayat yolunda kaprislerden daha önemli olan şey, mantığın hâkimiyetidir Sitare!..

Sitare'nin gözleri yaşlarla doldu:

– Siz bir kadının kalbiyle vücudunu iki ayrı erkek arasında paylaşmasının ne demek olduğunu bilir misiniz?.. Siz bir kadının yüreğindeki ateşi söndürsün diye gözyaşlarını içine akıtırken mutluluk gösterisi yapmasının ıstırabını tanır mısınız?.. Siz bir kadının hisle-

riyle mantığı arasında kıvranışını takdir eder, istediğini değil, gerekeni yapmak zorunda duyduğu azabı tahmin edebilir misiniz?..

– Sitarem... Seni bütün ruhumla anlıyorum. Fakat merhemin olabilmekten uzak kaldıkça susmaktan başka ne yapabilirim?..

– Susmaktan başka şeyler de yapabilirdiniz... Bugün bile içimde yaşattığım o kutsal ümidi yeşertecek bir kelime... Evet, tek bir kelime söyleyebilirdiniz...

– O kelimeyi sana kalbim söylüyor Sitarem!..

– Nasıl?.. Ya dudaklarınız?..

– Bırak onlar sussun... Çünkü kalbimin söylediklerini tam olarak ifade edemeyebilirler!..

Sitare'nin dudaklarından acı bir tebessüm uçtu:

– Bense, onlardan kalbinizin bütün duygularını olduğu gibi içtiğimi sanıyordum! dedi... Meğerse...

– Yanlış anlama Sitare!.. O hususta seni asla aldatmadı dudaklarım... Sen kalbinden ne verdinse karşılığını aynen aldın... O kutsal ümidin bir gün yeşerebilir. Yeter ki hayatımızda sabır ve metanet hâkim olsun!

Sitare, Profesör'ün yanına geçti. Onun ellerini sımsıkı tuttu. Kalbinden kopan boğuk bir feryatla:

– Peki bunu niçin, niçin daha önce söylemediniz? diye sordu.

– Çünkü çok gençtin... Sendeki hislerin bu kadar derin ve köklü olabileceğini tahmin etmemiştim.

– Ah, bunu nasıl diyebilirsiniz?.. Sizin için hayatımı bile severek verebilirdim...

– !!!

– Hayır susmayın! Beni bu çıkmazdan kurtarmak için bir şeyler söyleyin!.. Kendimi ancak son zamanlarda biraz toplayabilmiştim. Yeniden, evet yeniden bittim...

Ferruh Bey onun sarsılan zayıf omuzlarından tutarak kendine

doğru çekti. Gözlerine en işleyici bakışıyla bakarak:

– Metin olacaksın! dedi... Sitarem sen artık çocuk değilsin!.. Beni buraya geldiğime pişman etme!..

Sitare'nin sıcak başını göğsüne bastırdı. Usul usul saçlarını okşamaya başladı. Sitare ona yakın oluştan, onun kokusunu duyuştan aldığı doyulmaz haz ve saadet içinde için için hıçkırıyor, gözyaşlarını seyahat kostümünün ceketiyle yeleğine içiriyordu.

Fakat bir yandan da muhakemesi çalışmaktaydı. Gönlünü bürüyen bir anlık heyecan içinde beliren ümit ışığına bir hayal gözüyle bakmak gerektiğini anlıyordu. Profesör'ün ima ettiği şey, çocukların eline avundurmak için tutuşturulan cicili bir oyuncaktan farksız değil miydi... Evet, muhakkak bu böyleydi!.. Çünkü beslenen emelin gerçekleşmesi yolunda yıkılması gereken nice kutsal şey vardı...

Sitare böyle umutsuz düşüncelerden sonra, yüreğinde bir ürpermeyle başını kaldırdı. Ferruh Bey'in yüzüne donuk bir bakışla bakarak:

– Öyle olsun! dedi. Fakat...

Profesör onu bir anda kolları arasına almıştı:

– Susalım! Şimdilik susalım Sitarem!..

Bir müddet kalpleri birbirinin üstünde attı... Sitare'nin kapalı gözlerinin yanlarından yaşlar sızıyordu.

– Ne hazin bir gerçek değil mi?..

– Evet yavrum... Fakat hazin olduğu kadar da tatlı!..

– İzmir'de kaç gün kalacaksınız?..

– Bu sabah erkenden hareket edecek olan vapurda bulunmam lazım!..

Sitare gözlerini açtı. Ona vahşi bir ıstırapla baktı:

– Hayır, sizi bırakamam!.. diye inledi.

– Bir an önce gitmem daha uygun olur...

– Ama bu kadar az mı?.. Size hiç doyamadan...

– Seven kalpler doyar mı hiç?..

– Bari bir hafta, bir haftacık kalsanız...

– Bir gün bile kalmak elimde değil!..

Sitare'nin yüreği öyle sonsuz bir acıyla doluydu ki, haykırmamak için kendini güç tutuyordu. Profesör gözlerinde bin bir elemle ona baktı. Sonra dudaklarına eğildi... Noel ağacının yaprakları arasından dökülen renkli ışıklar altında iki sevdalı kalp güzel bir rüyada birleşiyor gibiydi.

Evet, hem de bu, Sitare'nin evvelce görmüş olduğu rüyanın hemen aynıydı:

Başları üstünde büyük bir avize şeklinde yanan çamın saçtığı nurlar Sitare'nin gözlerini perdeleyen yaşlarla elmas parçaları şeklinde pırıltılar yapıyor; sanki gökten yıldızlar inmiş, etraflarında dönüyordu.

Sitare: "Sakın hâlâ o rüya devam etmesin!" diye düşündü. Elleriyle Profesör'ün sırtını ve başını yokladı. O kadar kuvvetli kucaklamışlardı ki, adeta birbirinin kollarında bulunduklarını hissedemez olmuşlardı. Fakat Sitare, tıpkı rüyada olduğu gibi, onun sıcak nefesinin bir şifa iksiri halinde kalbine aktığını ve içini ferahlattığını duyuyordu.

Ellerini tekrar Profesör'ün saçlarından geçirdi. Karıştırdığı yumuşak telleri usulca çekti ve: "Hayır, rüya değil, gerçek!" diye uyardı. O zaman meçhul bir el onu dürter gibi olmuştu. Gözlerini açıp etrafına bakındı. Bakışları kocasının duvarda asılı duran kaputuna ilişince birden tamamen ayrılarak başını kurtarmak için bir hareket yaptı. Ve yaralı bir kuş gibi:

– Beni bırakın!.. diye çırpındı.

Fakat ne kollar, ne de dudaklar bu söze itaat etti. Sitare boş bir gayret daha sarfetti. Gözlerini kaputtan ayıramıyor bu gri kumaş görüşünü kapladıkça kaplıyordu.

Rüyadaki bulutu hatırladı. Yüreğini bir korku bürüdü. İçinde bulunduğu durumun ne derece iğrenç olduğunu artık iyice kavramıştı. Boğuk bir sesle:

– Rica ederim bırakın!.. diye tekrarladı...

O zaman Ferruh Bey doğruldu. Sitare'yi ateşli bir bakışla süzerek:

– Eski Sitarem bir goncaydı!.. dedi. Şimdi ise onun yerine baş döndüren müstesna bir gül var...

Sitare hiçbir şey söylemeden kalkıp yorgun bir halde karşıdaki koltuğa oturdu... Gözleri henüz ıslak ve bağrı ateş içindeydi. Bir süre derin bir sessizliğe gömüldüler. İkisinde de suçlu bir hal vardı. Neden sonra Ferruh Bey saatine bakarak ayağa kalktı:

– Bana müsaade edeceksin değil mi Sitare?..

Bu soru Sitare'nin kanayan kalbine taze bir yara açmıştı. Yerinden fırladı. Profesör'ü omuzlarından tutarak:

– Bir gece olsun kalın! diye yalvardı. Ne olur beni böyle bırakıp gitmeyin!..

– Seni bir an bile bırakmak istemem... Fakat gitmem ikimiz için de hayırlı olur!..

Sitare'yi tekrar kucaklayıp ateşli buselerle öptü. Sonra sessizce paltosunu giyindi ve sokak kapısının yolunu tuttu.

Sitare bütün gece salonda, Noel ağacının önünde kanepede, uykusuz olarak tam bir elem külçesi halinde kaldı.

* * *

Sabahleyin onu bu halde bulan Makbule yavaşça yanına oturdu ve:

– Nen var kardeşim? Rahatsız mısın? diye sordu.

Sitare kendisini toparlamak lüzumunu hissetmişti. Gülümseyerek:

– Hayır! diye cevap verdi. Burası sıcaktı. Profesör gittikten sonra ayrılamadım...

– Fakat kanepe üstünde rahatsız olmuşsundur... Herhalde uyuyamadın değil mi?..

– Uyuyamadım...

– Ben erkence uyuyup kalmışım... Yoksa misafirinle tanışmayı çok isterdim... Niçin böyle çabuk kaçtı?..

– Vapuru İzmir'e bir gece kalmak üzere uğramış da.

– Turgut Bey'in evde bulunmayışı ne aksi tesadüf değil mi?..

– Evet, bulunsaydı çok iyi olurdu.

Makbule ona acıyarak baktı. Sitare'nin bu son cevabı kalben vermediğinden emindi. Anlamlı bir gülümseyişle:

– Hakikaten kocanın evde bulunmasını ister miydin? diye sordu.

Sitare hayretle başını kaldırdı, bir an ona bakakaldı:

– Elbette isterdim! dedi.

Bu sözü yalan değildi. Zira kocasının aralarında bulunmasıyla durum bambaşka olacaktı ve kendisi de belki bu şekilde sarsılmamış bulunacaktı.

Makbule müşfik bir tavırla:

– Sen biraz yat, dinlen kardeşim, dedi. Biz evimiz gibi hareket ederiz!..

* * *

Makbule birkaç gün sonra gitmişti. Ama Sitare'ye bir gönül eğlencesi olur ümidiyle Yavuz'u bırakmakla ödenmez bir iyilikte bulunmuş oldu. Çünkü Sitare hiçbir işle uğraşamaz, bir yerde duramaz haldeydi. Yalnız çocuk onu oyalıyor, biraz içini açıyor, açık havaya çıkmasına, gezip yürümesine vesile oluyordu.

Bu sayede kendini kısa zamanda toparladı. Fakat bu haline şaşmaktaydı. Hiç de bu kadar kısa bir zamanda kendine gelebile-

ceğini ummamış, önceden olduğu gibi pek büyük ve devamlı sıkıntılar, acı devreler geçireceğini sanmıştı. Kendi kendine:

– Demek ki ıstırap kalbimi nasırlaştırmış !.. diyordu. Yoksa şimdi ben yeniden yatağa düşecek kadar üzgün olmalıydım !..

Üzgün olmaya çok üzgündü. Ama nasıl olduğunu bilmeksizin kendinde bir kuvvet, hayatını saran bütün ıstıraplara göğüs gerebilecek bir dayanma gücü hissediyordu.

Bir zaman sonra, artık annesini aramaya başlayan Yavuz'u alıp bağlara gitti. Turgut'un da ısrarıyla orada bir aydan fazla kaldı. İzmir'e döndüğü vakit tamamen sağlıklı ve neşeliydi.

O sırada Cevvale ile Salim İzmir'e çıkageldiler. Çok özlemiş olduğu ablasına hiç beklemediği bir zamanda kavuşmak Sitare'nin neşesine neşe katmıştı.

Misafirler İzmir'de on beş gün kadar kaldılar. Bir arada pek güzel bir vakit geçirdiler. Ayrılırken karıkoca onları ısrarla İstanbul'a davet etmişler ve sonbaharda kısa bir süre için söz almışlardı.

Ağustos başlarında bir akşamüzeri Sitare evinin İzmir Körfezi'ne bakan penceresi önünde oturuyordu. Gayet sıcak bir günün bitmek üzere olan şu son saatleri hâlâ boğucu, çevre ölgün, her şey yorgun görünmekteydi. Rüzgâr tamamen kesilmiş olduğundan havadaki sıkıntı büsbütün artmıştı.

Sitare o gün akşama kadar hem yalnız, hem pek keyifsizdi. Sabahtan beri hiçbir sebep yokken yüreği sıkılmış durmuş, ruhunu bir bezginlik kaplamış, bir aralık da oturup ağlamıştı.

Kocasının gelmesini beklerken, yine düşleminde bir dolu anı canlı olarak yaşıyordu. Tarabya, çocukluk, okul hayatı, sonra bunların hepsini sislendiren İstinye macerası...

Gözleri önünde durgun bir göl şeklinde duran İzmir Körfezi siliniyor, yerine İstinye Koyu beliriyordu. Oraya sandalla ilk gittiği parlak yaz gününü –her zamankinden daha açık şekilde– hatırladı. Sonra aynı yerden karanlık yamaçta mavi bir nur aradığı geceyi düşündü... Bu arada geçen güzel günlerin ruhunda silinmez izler bırakarak maziye karışan anıları kalbinin en derin köşesini sızlatıyordu.

Derken Profesör'ün İzmir'e geldiği gece hayalinde canlandı. Noel ağacının altında kendisini kollarına aldığı dakikaları hatırlarken benliğini sanki ateşten kamçılar sarsıyordu.

Bir ara masanın üstünde duran İstanbul gazeteleri gözüne ilişti. Uzanıp rastgele birini çekti. Geçmiş günlere ait olaylar onu pek ilgilendirmezdi. Çok defa sütunları dolduran ince yazılardan bir satır okumadan sadece fıkraların iri punto başlıklarına bir göz atıp geçerdi. Yine bu şekilde sayfaları evirdi, çevirdi. İlanlar ve reklamlar bulunan iç sayfaya gelince birden durakladı. Gözüne bir ölüm ilanı ilişmiş, kalbi duracak gibi olmuştu. Çünkü ilan: "Profesör Ferruh Tayyip..." diye başlıyordu. Korkunç bir ürperişle:

– Allah'ım! diyebildi.

Fakat bu adı izleyen kelimeleri okuyunca geniş bir nefes aldı:

"Profesör Ferruh Tayyip eşi Fetanet Tayyip kısa süren bir hastalığı müteakip Hakkın rahmetine kavuşmuştur. Cenazesi bugün İstinye'deki köşklerinden kaldırılarak..."

Devam edemedi. Boğazına bir şey tıkanmış, vücudunu garip bir titreme almıştı.

– Profesör hesabına ne büyük felaket!.. diye mırıldandı... Ve bu büyük felaketi ölçmek ister gibi derin bir düşünceye daldı...

Bu ölümle kendisine düşecek kadar payının en fazla Ferruh Bey'in acısına katılmaktan doğabileceğini anlamıştı. Çünkü o anda kalbini bürüyen merhamet yanında vahşi bir hazzın sinsi kıpırtısını da duyuyordu.

Bin bir karışık fikir ve duygu arasında bir süre sersemlemiş durumda kaldı. Elinde olmadan hissettiği bencil emellerden yüzü kızarıyor, kendi kendinden iğreniyordu. Fakat yine bir saplantı, aynı nağmeyi tekrarlayan bozuk bir plak gibi: "İşte mucize! İşte mucize!" teranesiyle beyninde yankılar yapmaktaydı.

O sırada eve gelen Turgut karısının durumunu görüp merakla:

– Nen var Sitare? Ne oldun? diye sordu.

– İstanbul seyahatini sonbahardan önce yapmam gerekiyor Turgut! dedi. Ve kocasının hayretle açılan gözlerine gazeteyi uzattı.

.....

Büsbütün bırakıp gideceğini düşündüğü andan beri Turgut'u çok daha uyumlu ve iyi bir adam olarak görmeye, içinde bir yıldan fazla yaşadığı küçük evini pek şirin bulmaya başlamıştı. Ona daima saadet verebilmek için çırpınmış bir insanla, o insan tarafından kendisi için en güzel duygularla döşenmiş olan bu yuvayı bencil gayeleri uğrunda feda etmek herhalde affedilir bir hareket sayılamazdı.

Evet, bütün bu şeylere nasıl kıyabilecekti?..

Bu vaziyet karşısında parçalanan yüreğinin sızısını gözyaşlarıyla, hatta onları bütün ömrünce durmadan akıtsa bile yine silemeyeceğini anlıyordu.

Fakat... kalbinden bir an bile atamadığı o kutsal ümidi yeşertebilecek imkân tam doğmuşken, buna nasıl kayıtsız kalabilirdi?.. Profesör'ü mutlak görmesi, istikbali onunla birlikte tayin etmesi lazım değil miydi?..

Günlerce sürüp Sitare'yi harap eden bu kararsız, çetin hal bir yaz akşamı onun sessiz kocasına veda etmesiyle sonuçlandı.

Turgut karısının gözlerindeki yaşları görünce ellerini avuçlarına alıp muhabbetle sıkmış:

– Üzülme Sitare! İzin alır almaz ben de geleceğim!.. demişti.

Sitare'nin bu söze cevabı kuru bir hıçkırıktan ibaret kaldı.

* * *

Mavi Köşk'e sağanak halinde yağan bir yağmur altında girmişti. Ferruh Bey'in evde olduğunu öğrenince kalbinin sıkıştığını, dizlerinin kesildiğini hissetti. Kütüphanenin kapısına yaklaşırken asabiyetten titriyor, kulakları uğulduyordu.

İçeriye girince Profesör'ü Belma'yla karşı karşıya buldu. Baba kız hararetli bir şey görüşüyorlardı. Kendisini hayret ve sevinçle kar-

şıladılar. Fakat Sitare bu sahnede, felaketin sindirdiği gizli bir hüzün, bir tutukluk sezdi. Kendisi de durgun, sessiz bir tavır takındı.

Profesör ona sevgi ve özlem dolu bir bakışla bakarak:

– Benim vefakâr yavrum! demiş, sonra kızı ile olan konuşmasını bitirmek için müsaadesini almıştı.

Sitare oturduğu yerden onların konuşmasını dinlemeye koyuldu: Söz konusu olan birtakım hurda eşyaydı. Belma:

– Babacığım, bu lüzumsuz şeyleri evde tutmakta bir anlam yok, diyordu. Üstelik bir oda işgal ediyor... Bu odayı kullanacağımıza göre içindekileri bir an önce boşaltmamız lazım!..

Ferruh Bey sıkkın bir tavırla:

– Evet ama evladım, dedi. Onlar bana yadigâr olarak kaldı. Ölünceye kadar muhafaza etmek arzusundayım!..

– Bir kaprise çocuklarınızın rahatını feda edecek babalardan olduğunuzu sanmam!.. Hem Selim ağabeyim döşemeciyle görüşmüş... Fiyat konusunda anlaşmışlar... İş sadece sizin kararınıza kalıyor...

– Benim kararım eşyanın annenizin odasındaki yerlerinde kalmasıdır...

Belma şımarık bir çocuk tavrıyla kalkıp babasının kucağına oturdu. Ağzını kulağına vererek usul usul bir şeyler söylemeye başladı.

Ferruh Bey sık sık kaşlarını kaldırıyor:

– Olmaz yavrum. Olmaz kızım! diye mırıldanıyordu.

Nihayet Belma ayağa kalktı. Somurtkan bir şekilde:

– Pekâlâ, dedi. Ben şimdi size Selim ağabeyimi gönderirim, o işi muhakkak halleder!..

Sert adımlarla kapıya doğru yürüdü. Tam çıkacağı sırada Selim içeriye girmişti.

Bundan sonraki sahne Sitare'yi şaşırttı. Zira iki kardeş babala-

rına o şekilde ısrara koyuldular ki bu baskı gittikçe dayatma durumu almaya başladı. Hatta bir aralık Selim, Profesör'e karşı saygısız ve kaba birkaç söz bile savurdu. Sonunda Ferruh Bey:

– Peki, peki! Ne isterseniz yapın!.. demeye mecbur oldu.

Mücadele çocukların üstün gelmesiyle sona erdikten sonra her ikisi de zaferinin neşesi içinde babalarını öpmüşler ve el sıkışarak birbirlerini tebrik etmişlerdi.

Bu arada Sitare'nin sessiz duruşunu gözünden kaçırmayan Selim ona dönerek:

– Affedersiniz Sitare Hanım! dedi. Size "Hoş geldiniz" demeye bile fırsat bulamadığımız için üzgünüm.

Sitare bu söze sadece ciddi bir tebessümle karşılık verdi.

Selim bir şey daha söylemek için yutkundu ise de, babasının varlığı cesaretini kırmış görünüyordu. Saate bakarak:

– Ben hemen gidiyorum Babacığım! dedi.

Belma:

– Ben de!.. diye bağırdı.

Profesör hayretle:

– Sen nereye? diye sordu.

– Ağabeyimle özel bir işimiz var... Yine bir alım satım işi... Size sonra anlatırım... Şimdilik izninizle!..

– Fakat Belma, kızım... Bu havada dışarışa çıkmaktan vazgeçsen iyi edersin!..

– İmkânı yok Babacığım... Allahaısmarladık!..

– O halde şemsiye almayı unutma sakın! Çok ıslanacak şekilde dolaşma!.. Aman dikkat et yavrum!..

Belma ile Selim Sitare'den özür dileyip yürüdüler... Ferruh Bey sevgi ve şefkat dolu bakışlarla onları takip ediyor, "Söz dinlemez çocuklar!" manasında aczini ifade eden bir tavırla başını sallıyordu.

Yalnız kalır kalmaz Sitare yer değiştirip Profesör'e yakın bir koltuğa oturdu. O kadar büyük bir heyecan içindeydi ve sinirleri o derece gergindi ki, özlediği kollar arasına atılmayı o an için düşünmedi bile!.. Ellerini ovuşturup parmaklarını çıtlatarak, şemsiyesinin yanlarından sokulabilen yağmurla ıslanmış pardesüsünün etekleriyle oynayarak ve paspasa tamamen bırakılamayan çamurları taşıyan ayaklarını kımıldatarak beklediği dakikalar ondaki asabiyeti ve sabırsızlığı son hadde vardırmış bulunuyordu...

Soğuk bir terle nemli olan avuçlarını zonklayan şakaklarına bastırdıktan sonra Profesör'e baktı. Onda ilk defa gördüğü yaşlı ve bitkin bir hal vardı. Bu hal, oraya gelişindeki amacı açıklamak konusundaki cesaretini kırıyordu.

Yuvaya çöken felaketin hâkim bulunduğu matemli hava içinde birtakım emellerden söz etmenin çok yersiz düşeceği, hatta yüz kızartacağı apaçık görünmekteydi.

Ferruh Bey ona kederli bir bakış fırlatarak:

– Geldiğine çok iyi ettin ama, halimi görüp üzülmeni gönlüm istemezdi! dedi.

Sitare kısık bir sesle:

– Halinizi görmeden evvel de üzüldüm! cevabını verdi...

– Tahmin ediyorum yavrum!..

– Önce mektup yazmayı düşündüm... Sonra sizi mutlaka görmek istedim, duramadım geldim...

– Teşekkür ederim... Ben de seni çok özlemiştim...

Kısa bir suskunluktan sonra düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak devam etti:

– Bir evin kadını meğer o evin temeliymiş! Eksilmesiyle hepimiz şaşkına döndük... Şimdi bana hem analık hem babalık görevi düşüyor... Çocuklar maşallah yetiştiler... Ama baskıları olmak, hal ve hareketlerini gözetmek ve daha birçok işin sorumluluğunu

yüklenmiş bulunmak, eşini kaybetmiş olan bir babaya çok güç doğrusu... Hele bu yaştan sonra...

Bu sözler Sitare'nin gönlünde üzgünlük uyandırıyordu. Başını hafifçe salladı. Bu hareket Profesör'ün kötümserliğine açık bir şikâyet havası, konuşmasına daha ateşli bir akış verdirmişti.

Karısının ölümünü anlattı. Menfi bir görüşle hayata attı, tuttu. Birçok örnekle toplumsal görevlerden ve borçlardan bahsetti.

Sitare bunları dinledikçe susuyor, şaşırdıkça susmakta devam ediyordu. Acaba Profesör bu ifadesiyle onun önüne gerçekleri sermek ve beslediği bütün ümidin bir hayal olduğunu mu anlatmak istiyordu?.. Fakat bu ümidi kendisine veren kimdi?..

İçinde bin bir acının izi bulunan gözlerini kaldırarak:

– Ne kadar çok değişmişsiniz Profesörüm! dedi.

Ferruh Bey ilk defa gülümsedi:

– Muhakkak çok değiştim Sitarem...

– Acaba unutkan da mı oldunuz?..

– Hayır! Sadece hülyaların gerçek hayata uyamayacağı kanısına vardım...

– Fakat...

– Neler söylemek istediğini biliyorum... Sana zahmet vermeden onları cevaplandırayım: her şeyden önce, aramızda otuz sene gibi büyük bir yaş uçurumu var ki, manen kaynaşmış varlıklar için hükmü bulunmayan bu farkın, maddî birleşme durumunda felaketler doğurabileceğini göz önünde tutmak icabeder. Senden büyük evlatlara sahibim!.. Hayalde hoş görünen birçok emeller hakikatte nahoş neticeler verir... Bunlardan başka, insanlar için toplum hayatındaki şerefli mevkiini muhafaza etmek başta gelen vazifedir. Onun ihlali pahasına kazanılmış bir nimet ve saadet yıkılmaya mahkûm bulunur... Sitarem... Makul ol yavrum... Ben senden daha üzgün, daha güç durumdayım... Bunu takdir et!

Sitare sapsarı kesilmiş, hareketsiz kalmıştı. Kuruyan dudaklarını güçlükle kımıldatarak:

– Peki neden bunları evvelce önüme sermediniz?.. Neden daima ümidimi korumama yardım ettiniz?.. dedi.

–Bundaki hatamın büyüklüğünü kabul ediyorum!..

Sitare kalkıp camı açtı. Dinen yağmurun dallardan ve yapraklardan damlayan damlalarına bir nazire sunar gibi gözlerinden iri yaş taneleri dökülüyordu. Pencerenin pervazına dayanarak batıya yaklaşan güneşin parçalanmış bulutlar arasından uzattığı kızıl oklara daldı...

Bu hazin aşk tarihinde son yaprağa geldiğini anlamış bulunuyordu. Tesellisine hizmet edecek tek şey ise, sevdiği kadar sevilmiş olduğuna tamamen inanç getirmiş bulunmasaydı!.. Evet, muhakkak ki Profesör onu umulmaz şekilde derin bir aşkla sevmişti. Sitare de gönlündeki büyük sevgiyi ölünceye kadar saklayacaktı. Çünkü onların arasındaki gönül bağı maddî değil, ruhî bir birleşmenin eseriydi. Böylesi bir aşk ölemezdi!..

Fakat!..

Sitare bu işte Profesör hesabına bazı af götürmez esaslar üzerinde durmak zorunda kaldı. Bunların başında, onun kendisindeki saf çocuk ruhunu bir ham madde suretinde kullanması geliyordu. Bu çocuksu ruhla bilerek oynamış, çünkü bu oyundan zevk almıştı.

Sitare onu bu bakımdan hiçbir zaman affetmeyeceğini anlıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra arkasında bir hareket hissetti. Ferruh Bey kalkmış, yanına gelmişti:

– Niçin susuyorsun Sitare?.. diye pürüzlü bir sesle sordu...

– Söyleyecek sözüm var mı ki Profesörüm?

– Kalbimden geçenleri söyle!..

– Kırılan bir kalpte ne kalır?..

– Sitare! Ne şekilde yaralandığını tahmin ediyorum... Beni dinle! Sana vaat etmiş olduğum şeyleri, layık olduğun mutluluğu veremeyeceğimi şimdi hakkıyla hissediyorum... Daha çok gençsin!.. Çocukların olacak... Onlar sana kıymetli gayeler ve vazifeler yükleyecekler... Asıl mutluluğu da o samimiyet içinde bulacaksın!.. Bunları bir ihtiyarın solmuş hayatı uğrunda feda edemezsin yavrum... Ben sana bütün kalbimi, bütün varlığımı verebilirim... Fakat devamlı bir aşk ve çocuklar veremem!.. Muhtaç olduğun ve "mutluluk" olarak aradığın ise bu son saydıklarımdır Sitare!..

Bu sözleri, elleri arkasında bağlı, başı önünde, bir aşağı bir yukarı dolaşarak söylüyordu.

Sitare'nin kafasına yeni bir nur sızdı. Bu ifadenin bir hakikati tasvir ettiğini anladığından, gittikçe artan bir uyanıklıkla muhakeme yürütmeyi başarabiliyordu.

Gözünün önüne birdenbire kocası geldi. Onun üniforması içinde çelik yapılı endamını, geniş omuzları üstünde dimdik duran biçimli başını görür gibi oldu. Sonra bu hayali Profesör'le yan yana getirdi. Ferruh Bey kendini bırakmış bir haldeydi. Beyazlanmış saçları, kamburlaşmış sırtı ve hareketlerinde belirmiş olan yaşlılara has sarsak edasıyla Sitare'nin yaptığı kıyaslamada derecesini kaybetmeye mahkûm durumda bulunuyordu.

Sitare bu sonucu mahzun bir tebessümle karşıladı. Fakat kalbini belli belirsiz bir memnuniyet ısıtmıştı. Başını tekrar pencereden tarafa çevirerek uzaklara daldı...

Kocasına edebiyen dönmek kararını sadece Profesör'ün olumsuz cevabı karşısında vermeye mecbur kalmış değildi. Bu evde kendisinin yeri olamayacağını kendi hisleri ve görüşüyle anlamış bulunuyordu. Biraz önce Selim'le Belma'nın babalarına baskı yaptıklarına şahit olmuştu. Her şey onların elinde, hükmünde bulun-

dukça, yıkıp yakacağı hayatındaki bir gününün özgürlüğü ve yetkisine bütün ömrü boyunca sahip olamayacağını idrak etmek güç değildi.

Gözleri önünde açılan yeni bir ufkun işaret ettiği hakikati gördü. Onu yuvasına ısındırmayan, mutluluktan yoksun kılan, sahip olduğu birçok nimetin kadrini bildirmeyen hep ve daima gönlündeki o gizli ümitti. Şimdi bu ümidin kesin bir şekilde solmasıyla kendi dünyasına dönmek, her şeyine tam manasıyla sahip olmak imkânına kavuşmuş bulunuyordu.

Profesör'e yaklaştı; onun ellerini tuttu. Sakin bir sesle:

– Bir gafletten ayıldım Profesörüm! dedi... Şimdi ben de sizin gibi, ebediyen dost kalmamız yolunu seçmek kararına varmış bulunuyorum...

Ferruh Bey ona hayretle baktı:

– Sahi mi Sitare!.. dedi.

– Evet... Ümidim soldu... Fakat onun yerinde şimdi yeşeren başka bir ümit... Hayır, bir gaye var ki, istikbalim onun güneşinden nur alacak! Geçen acı şeylerin hepsini unutalım!.. Aramızda sadece samimi bir dostluk kalsın!..

– Eğer sence bu mümkün olabilecekse, vicdanımdaki yük hafifleyecektir Sitare!..

– Niçin mümkün olmasın?.. Bazen yıllarca süren hayatlar, bir gün, hatta bir saat içinde yaşanabildiği kadar yaşanmaz... Verdiğim kararı bir gurur yarasının eseri zannetmeyin!.. Ömrümde ilk defa kendime tam bir güvenle hareket ediyorum... Kalbimle mantığımın birleşmesinden doğan bir sonuç bu.

Ferruh Bey onun ellerini çekip kalbinin üstüne bastırdı.

– Orada daima yaşayacaksın!.. Bunu son nefesimde bile tekrarlayacağıma şimdiden yemin edebilirim! diye mırıldandı.

Gözlerini yaşlar kaplamıştı. Sitare onun yaşlı çehresine bu yaş-

ları hiç yakıştıramadı. Yüreği adsız bir ıstırapla sızlıyordu.

– Yine görüşürüz Profesörüm!.. dedi...

Ve bileklerini sıkan elleri öperken onların üstüne kendi gözyaşlarının son damlalarını bıraktı...

* * *

Aradan bir hafta geçmişti...

Sitare'de, gömdüğü mazisinin matemi yavaş yavaş kayboluyor, ruhuna gittikçe artan bir tevekkül ve sükûn çöküyordu.

Kendine geldikçe İzmir'i, oradaki küçük evini ve özellikle Turgut'u özlemekteydi. Bu duygular ona, o güne kadar farkına varamadığı bağlarını tanıtmış oldu. Her şeyin üstünde, kocasını sevdiğini, hem de çok sevdiğini anlıyordu...

Bir akşam radyodan hafif bir müzik dinlediği sırada sokak kapısı çalındı. Aşağı katta bulunan annesi:

– Sitare müjde!.. Bak kim geldi?.. diye bağırdı.

Hemen yerinden fırlayıp koştu ve merdiven başına vardığı sırada Turgut'un hızla basamakları atladığını gördü...

– Sitare ben geldim!.. diyordu.

Öyle büyük bir sevinç içinde kendisini bu kollara attı ki, heyecanından bir an kendinden geçti...

– Seni ne kadar özledim bilsen!.. diye inliyor, gözlerinden saadet yaşları dökülüyordu.

Turgut onu bağrına bastı:

– Ya ben Karıcığım! dedi. Sensiz hayatım zindana döndü... İznimi bir an önce alabilmek için öyle uğraştım ki.

Sitare kocasına dudaklarını ilk defa bütün ruhuyla uzatmıştı... Odaya girdikleri zaman çocuk gibi sıçrıyor, ellerini çırpıyor:

– Bir daha ayrılmak yok ha!.. diye ona sevimli bir tehditle parmağını sallıyordu.

O sırada radyodaki müzik susmuştu. Spikerin sesi:

– Şimdi Profesör Ferruh Tayyip'ten bir konuşma dinleyeceksiniz! dedi.

Sitare bir an duruldu. Dudaklarındaki gülümseyiş söndü. Sonra ani bir kararla ilerledi ve eli titremeksizin düğmeyi çevirip radyoyu kapadı.

İstanbul - 1944

BİTTİ

A 01131
SOLAN UMİT
KERİME
NADİR
1. BASKI
DOĞAN KİTAP
01131

DK DOĞAN KİTAP

Eserleri yüz binlerce okura ulaşmış olan ünlü romancı Kerime Nadir, 1917 yılında İstanbul'da doğdu. Yazı hayatına öyküler yazarak başladı. *Hıçkırık* romanıyla memleket çapında tanındı. Kaleme aldığı aşk ve karasevda romanları, tefrika edildikleri yıllarda gazetelerin tirajını artırdı. Hemen her eseri, bazen birkaç kez filme de alınan, insanlara roman okuma sevgisini aşılayan Kerime Nadir, 20 mart 1984'te İstanbul'da öldü.

"İnsanların, aşk dendi mi, belki de kişiye değil, aşka âşık oldukları dönemdir. Sitare'nin kendisinden yaşça hayli büyük Profesör Ferruh Tayyip'e aşkı, daha doğrusu, karasevdası böyle başlar, umutla ve coşkuyla, içtenlikle ve sonsuz bir bağlanışla."

Selim İleri

"Ayakları altında uzanıp giden bayır yolundan koşar gibi inerken, burasını kalbi heyecanlarla dolu olarak ilk çıktığı güzel yaz gününü hatırladı. O günden beri aradan yıllar geçmişti. Şimdi aynı yoldan yüreği bin bir ıstırapla..."

MEGA BOOK SHOP
KO-416-290

ISBN 975 5-5
9 78975 54